

Viola Zoltán

Pénz beszél!

2024

Viola Zoltán

Pénz beszél!

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: <i>Férjem lesz!</i>	4
2. fejezet: <i>Utállak királylány</i>	18
3. fejezet: <i>Titkok nyomában</i>	26
4. fejezet: <i>Szeress most!</i>	73
5. fejezet: <i>Haddahorn</i>	87

1. fejezet: Férjem leszel!

A csatorna bűdös volt, mocskos, sötét és síkos. Patkányokat is gyakran lehetett látni erre. Az itt lakók azonban megszokták a mások számára elviselhetetlennek tűnő bűzt is, patkányokat is, s a sötétséget is. S a zsúfoltságot is, mert itt bizony néha öt-hat lépésenként lehetett látni egy-egy fekvő vagy ülő emberi testet. Megszokták, elviselték, sőt már-már talán szerették is, mert a csatornarendszernek volt egy nagy-nagy előnye, ami nemcsak ellensúlyozta mindezt, de magasan felül is múlta! S ez az, hogy itt meleg volt. Nem mindenütt volt valami különösebben meleg, de semmi esetre sem süllyedt nemhogy nulla, de tíz fok alá sem a hőmérséklet, olyik helyen azonban elérte talán a harminc fokot is. S ennek oka az volt, hogy itt húzódtak a huszonötmillió Nurdalag város hővezetékei is.

Ez pedig kivételes, túlértékelhetetlen előnye volt ennek a szörnyű helynek, főleg természetesen télen. Akkor az összes hajléktalan beköltözött ide. Nem is csupán a nők és a férfiak, de gyakorta még gyermekek is, egész családok. De „független”, intézetből szökött gyermekek is, akik jobbára lopásból és kéregetésből éltek, illetve ha lányok voltak, akkor prostitúcióból. De néha prostituálódtak egyes szebb külsejű fiúcskák is.

Idejét múlt konstrukció volt a fűtési rendszer, legalább háromszáz éves, illet volna már kicserélni, sőt, megszüntetni. Mi a fenének szállítgassanak nagy nyomású gőzt és forró vizet csöveken ide-oda, amikor elég lenne árammal fűteni minden házban! Az tisztább és balesetmentesebb is! Igazi atavizmus ez a fűtés már, most, hogy a Köztársaság csillagbirodalomná nőtt, s övé a Galaxis északi pólusának jelentős része! S akkor épp a főváros gőzzel fűtse a házait...

De hát az áram drága volt. S természetesen a távfűtő vállalatnak sem volt érdeke önmaga szanálása, s bár többször fenyegette a megszüntetés, a csőd veszélye, eddig még sikerült talpon maradnia. Annak ellenére, hogy a balesetek napirenden voltak. Nem múlt el úgy hét, hogy valahol a csatornában ki ne lyukadt volna egy cső, ekkor általában meghaltak a környékbeli hajléktalanok, megfőttek a forró gőztől. De ez senkit sem érdekelt, sőt a vállalat fennen hangoztatta hogy épp a sok csöves, csatornatöltelék okozza a baleseteket, miattuk törnek szét a csövek. Holott azoknak is volt annyi eszük hogy vigyázzanak, meghalni ők sem akartak... Egyszerűen korhadt-rohadt az egész rendszer, mert a felújításra sosem volt elég pénz.

Persze ha meg is szüntetik a távfűtőhálózatot, akkor sem maradtak volna meleg nélkül a csövesek. Húzódtott több elektromos vezeték is itt, s ezeket kissé hozzáértő hajléktalanok nem is ritkán megcsapolták, mindenféle szigetelt nyelű késsel és fogóval, rájuk kötöttek hősugárzókat, de néha még tévét és rádiót is. Antennaként a sok fémcső szolgált. Ha nem is mindenütt de itt-ott igenis lehetett venni így különböző adásokat, bár nem is a legjobb minőségben. A gazdagabb csöveseknek volt még villanytűzhelyük is.

Természetesen nem sokáig. Itt néha egy zacskó cukorért is öltek embert. A holttestet ritkán találták meg. Úgyis jó helyen van, a csatornában, s ki is keresné?! Nem hiányzik senkinek!

Különben is óvakodott ide lejönni még a rendőrség is. Csak a legnagyobb országos razziák idején kutakodtak itt, akkor sem mentek végig az egész rendszer sokezer kilométerén, csak úgy tessék-lássék itt-ott, de még így is minden alkalommal elfogtak sok tucát rég keresett bűnözőt.

Ennek ellenére nem csupa bűnöző élt itt. Sőt, többségükben nem azok. Szerencsétlen, már semmit sem remélő emberek, akik soha, sehol, senkinek sem kellettek, s akik már rég leszámoltak minden reménnyel, hogy sorsuk valaha is jobbra fordul. S még aki bűnöző volt, az is többnyire csak muszájból sodródott erre az életútra.

Annyi azonban bizonyos, hogy nem szoktak ide lejönni olyanok, akiknek a sorsuk rendezett, akik a polgárság „jobb köreibé” tartoztak! Épp emiatt meglepődött mindenki, amikor azt látták hogy az egyik szélesebb csatornaágban igencsak elegánsan öltözött fiatal nő lépdel előre, óvatosan, igyekezve kikerülni a nagyobb koszarabokat, arca meg-megvonaglik az

undortól ha patkányt lát, de ez alig is látszik a lopott áramról működtetett lámpák gyenge fényében, mert orra elé illatosított zsebkendőt tart. S bár valami esőköpenyfélét is terített magára a kosz elleni védelmül, de még így is látszott hogy csak a ruhája ér annyit, mint egy jobbfajta terepsikló!

Senki nem értette mit keres ez a nő itt, de az biztos hogy nem juthatott volna el még idáig sem baj nélkül, ha egyedül van, minimum kirabolják, de valószínűleg meg is erőszakolják. Hanem hát neki is volt annyi esze hogy ezt tudja, s így nem egyedül jött, de volt vele jó fél tucat erős legény is, méghozzá kifejezetten felfegyverzett legények, kettőnél még géppisztoly is volt, de stukker a többinek az övéről sem hiányzott, s ezeket szemlátomást direkt úgy rakták, hogy jól észre lehessen venni első pillantásra. Biztos amiatt mert nem akartak okvetlenül zúrt kelteni, s azt akarták hogy már eleve ne is kapjon senki sem kedvet a velük való kötekedésre. A szép nő is viselt fegyvert, egy baromi széles bőrvö volt a derekán, ami káprázatosan csillogott, s ebbe egy szintén csillogó tüvető volt besúrva. A tüvető, az pedig nem volt más mint a lézerpisztoly egy speciális fajtájának a neve. Ez abban különbözött a hagyományostól, hogy bizonyos beállítható időközönként (amit milli- sőt mikroszekundumokban kell érteni) lövés közben változtatja a kisugárzott lézersugár frekvenciáját, így olyan hatással van a céltárgyra mintha azt egyszerre többfajta lézersugár érné, s emiatt sokkal gyilkosabb hatással van arra mint a közönséges lézer, holott az sem tréfaság! Annyira nem az, hogy a Nonyán bolygón, de a Köztársaság egész területén is, halálbüntetés fenyegetett minden nem hivatalos személyt, ha lézerfegyvert birtokolt. Ilyenje csak a rendőröknek, katonáknak, s egyes magas rangú politikusoknak lehetett. Közönséges fegyvere, ami nem lézer, lehetett bárkinek, de nem ám lézer, pláne nem tüvető! Ami a nevét természetesen onnan kapta, hogy egy-egy azonos frekvenciájú lézersugara csak rövid ideig bombázza a célt, mert jön a következő, más frekvenciájú sugár, így olyan, mintha apró, túszerű adagokban jönne belőle a sugárzás.

A csatornába lemerészkedett fiatal nő azonban semmi esetre sem látszott aggodalmasnak, amiért megszegi a törvényt azzal hogy tüvetőt visel. Holott biztos hogy nem volt politikus. Nem lehetett: ezidőtájt egyetlen nőnemű tagja volt csak a szenátusnak, a népjóléti miniszterasszony, de az nagyon másképp nézett ki mint ez a nő, mert hatvanhatéves volt, kövér, szóval nehezen lehetett volna kettőjüket összetéveszteni. Nehezen, mert ez a nő idelent a csatornában igazi „bombázó” szépség volt, bár, ahogy a huligánok mondják, ha fiatal is de „nem mai csirke”, mert azért kinézett úgy harminc év körülinek.

Pénze van, fegyvere is, emberei is, bátorsága is – ugyan mit akarhat itt?!

Sorra alaposan megnézte a meleg csövek mentén gubbasztó hajléktalanokat. Néha csak egy pillantást vetett rájuk, máskor hosszabban is elidőzött a pillantása ezen-azon. A csövek óvakodtak megszólítani őt, némelyik még a visszapillantástól is óvakodott, inkább lesütötték a szemüket: hajléktalanságuk ideje alatt jól megtanulták az utca törvényét, ami úgy hangzott, hogy mindig az erősebbnek van igaza, az győz! Márpedig az az erősebb, akinek több a pénze, több az embere, vagy épp jobb a fegyvere! Az erősebbe pedig nem szabad belekötni. S e nő az erő mind e három forrásával alaposan rendelkezett. Némelyik megsemmisítette nem viszonzozhatta volna a megbámulást még ha akarta volna sem, mert merevrészeg volt vagy épp „be volt löve” valami kábítószerezettel. Aki azonban eszénél volt, az azért legalább azt illetően megnyugodott, hogy ezek nem látszanak zsaruknak. Ennek ellenére igazán nyugodt csak akkor lett mindegyik, amikor szó nélkül továbbhaladt e különös csoport mellett.

Végül aztán a nő megállt az egyik hortyogó férfi mellett, és igen sokáig bámulta. Az illető egy fölöttébb nagydarab, mackósan kinéző valaki volt, és nagyon részeg vagy nagyon kábítószeres lehetett, mert fél lába térdtől lefelé belelógott a csatorna közepén csordogáló vékony szennyelfolyásba, ami ilyentájt még idelent is hideg lehetett, de ezzel sem törődött. Egy rég kiszuperált matracdarabon aludt, ezen volt a felsőteste, több rá sem fért volna belőle, e matracból itt-ott kikandikáltak a rugók. Nadrágja penészfoltos volt, felső testén valaha jobb napokat látott bőrdzseki lógott, aminek azonban a bal karja hiányzott, ennek helyére néhány dróttal egy zsákdarabot kötözött.

—Fordítsátok meg! - intett a nő a legényeinek.

Azok megfordították a férfit. Az még erre sem ébredt fel. Most már azonban lehetett látni, hogy egész arcát roppant szőrtenger borítja, szakálla egészen a melléig ér, de a bajusza is dúsan nő.

—Levetkőztetni! - parancsolta a nő.

Azonnal leszedték a férfiról a ruhát. A nő elégedetten vette szemügyre a férfi testét, majd így szólt:

—Ez jó lesz! Vigyétek!

A csatorna többi lakója nagy megkönnyebbüléssel figyelte, amint a tüvetős nő az emberei-vel elhagyja a „lakóövezetüket”. Mindazonáltal némelyek gyorsan felszedelődzködtek, s elköltöztek inkább a csatornarendszer egy másik, távoli pontjára. Mert nem tudható hogy mire kell a nőnek a férfi, lehet hogy például szét akarja darabolni, a szerveit szervátültetés-re felhasználni, annyi ilyesmiről hallani... vagy akár mulatságból halálra kínoztatja... s nem akarnak itt lenni, ha lejön egy újabb áldozatért...

* * *

A férfit nem szedték szét darabokra a dokik, nem is vetették éhes kutyák elé szórakozás-ként. Ellenben bezárták. De olyan alaposan, hogy jobban a börtönben sem lehetett volna! Ezt még ő is igen hamar észrevette felocsúdása után, annak ellenére, hogy igazi hasogató fejfájással ébredt. Különben nem is éledt nagyon hamar, mert jó két nap után ocsúdott csak fel, annyira részeg volt.

Eleinte azt sem tudta hogy hol van, de ez nem zavarta, mert profi részegeskedő volt, jól tudta tapasztalatból, hogy ő amikor felébred, általában nem szokta tudni rögtön, hogy hol van. Néha még a saját nevére sem emlékezett.

Most ez annyiból nem volt így, hogy hamar eszébe jutott, hogy neki Dzsondon a neve. Ez rendben volt. Ám amikor jobban körülnézett, elkezdte sejteni, hogy talán nem csak a sok benyakalt pia miatt nincs fogalma sem róla, hogy hol is van ő! Elég hamar eszébe idéződött, hogy a csatornarendszerben, a „törzshelyén” nyakalt legutóbb piát, ez azonban igazán nem tűnik annak!

Jókora, mintegy tizenhat négyzetméteres szobában volt, és anyaszült meztelenül. Elégé kellemes volt a hőmérséklet ahhoz, hogy így se fázzék, de akkor is, hol vannak a ruhái?! És a szoba teljesen üres, de annyira, hogy még ágy sincs benne! Szőnyeg sem! Sőt, ablak sem! Egyáltalán semmi nincs itt, még falak sem nagyon, mert az egész fal, a padló is, de még a jó négy méter magasan levő plafon is be van vonva valami süppedős gumiféleséggel! Sőt, úgy látta van két ajtó is ami e szobából nyílik, de azok is párnáztak, s azokon sincs kilincs belülről!

—Azistenit, de hiszen ez a diliház! Miért ide hoztak, és nem a kijózanítóba?! - kiabálta, majd halántékára szorította a kezét, mert saját hangjától is belenyilalt a görcsös fájdalom a fejébe. Így még soha életében nem fájt a feje, akkor sem, amikor a saját nevére sem emlékezett. Csak nem kevertek valami szart a piába, amit benyakalt?!

S ekkor megtörtént a csoda: magasan a feje fölött egy kis, talán fél négyzetméteres területen halk surrogással félrehúzódtott a gumiborítás, s láthatóvá vált egy odafent elhelyezett tévéképernyő. S ez be volt kapcsolva, és Dzsondon egy gyönyörű nőt látott rajta. Aki azonban, vele ellentétben, már nagyonis fel volt öltözve, bár ez inkább csak a hajdíszéből és a ruha gallérjából látszott, mert a kamera csupán a fejét mutatta. Ez ugyanaz a tüvetős nő volt, aki felszedette a csatornában Dzsondont.

—Üdvözöllek drágám, remélem kibírható az állapotod! Sejttem hogy valószínűleg hasogató fejfájás kínoz, de majd el fog múlni. Mindenesetre örömmel közölhetem, hogy amíg hulladoztál, megvizsgáltattalak a házi orvosommal, és az abszolút semmi betegséget nem talált benned, ennek ellenére beoltattalak a világ minden ismert nyavalyája ellen, ami igazán nem

kevés pénzembe került! Még olyan betegségek ellen is védve vagy jelenleg, amire a Köztársaság nem is ismer gyógymódot!

—Igazán? Az hogy lehet? És hol vagyok, és ki maga, ki a franc engedte meg hogy tegezzem, és miért oltatott be, ki engedte meg hogy szurkáljon, hogy egyáltalán hozzám érjen és elszállítson, és kikérem magamnak, hogy drágámnak szólítson...

—Jó, akkor lehetsz drágám helyett szivi is, sőt még szivili is, ha ez jobban tetszik! És egyszerre csak egy kérdést! Az oltásokat hogy honnan szereztem az nem tartozik rád, de lásd milyen jó vagyok hozzád, elmondom neked apuci: meglehetősen jók a kapcsolataim a csiszi néppel, és bizonyos ellenszolgáltatásért, aminek mibenlétét nem kötöm az orrodra, csak annyit mondok hogy nem gazdasági de politikai jellegű szolgáltatások, emiatt számos különleges kedvezményben részesedem tőlük! Én magam is be vagyok oltva például minden undokság ellen, aminek csak ismerik a gyógymódját! Hogy ki engedte meg hogy tegezzelek, nos, senki, azaz nagyonis valaki, tudniillik én magam, mert én korántsem vagyok ám senki, hanem igen jelentős valaki! És nem én szurkáltalak, óvakodtam hozzáérni egy olyan bűzölgő szarkupachoz aki voltál sőt még vagy is, téged természetesen a doki szurkált az én parancsomra! A nevemet meg majd akkor mondom meg, ha előbb te mutatkozol be nekem!

—Ugyan miért épp én kezdjem a sort?!

—Mert a hatalmamban vagy, tökfej! Mit képzelsz, ugyan ki keresne téged?! Kinek hiányzol te?! Ha kivégezlek, senki sem bánkódna utánad! Azt se tudják hogy elhoztalak arról a szeméttelaprőről! Akár életed végéig is itt tarthatlak bezárva, ha nekem úgy tetszik!

—Egyáltalán hol vagyok?!

—Nálam. Ennyi egyelőre elég kell legyen neked. Később majd megtudod a többit is. Na és most akkor igazán bemutatkozhatnál!

—Lófasz a seggedbe! Hülye kurva! Azonnal engedj el, és add vissza a ruhámat is, mert amit teszel az jogtalan fogvatartás, a személyiségi jogaim korlátozása, önbíráskodás, s ezért nagyon megütheted a bokádat, ribanckám!

—Ó, de szájalmasok vagytok ti férfiak! Miért van az, hogy ha kiszolgáltatott helyzetbe kerültök, akkor szítkozódással próbáljátok megőrizni a méltóságotok látszatát, mintha az bármit is segítené?! Hiszen csak nevetségesebbek lesztek tőle mert messzire bűzlik, hogy úgyszem tehettek semmit! Mondd, te tényleg azt hiszed hogy ha ennyi mindent meg mertem tenni veled, akkor majd most bejdedek a szítkaidtól, s eltérek a célomtól, akármi legyen is az?! Különben elárulok annyit, hogy a céljaim veled a világért sem kellemetlenek, sőt a lehető legkellemesebbek! A szítkaid meg fölöttébb értelmetlenek, részint mert kurva már amiatt sem lehetek mert ha nehezen is hiheted de akkor is úgy van hogy még javában szűz vagyok; a joggal, igazságszolgáltatással meg pláne értelmetlen fenyegetned, mert elárulom hogy profi üzletasszony vagyok, de emellett még elvégeztem csak úgy szórakozásból a jogi egyetemet is! És számos jól fizetett ügyvéd szolgál főállásban is engem, amire szükségem is van, mert akadtak már hajmeresztő üzleti húzásaim! Néha, elismerem, közel jártam a dutyihoz, jogi értelemben, de azért sosem léptem át azt a határt! Na de ha azokat megúsztam amiket eddig csináltam, majd most épp egy lepusztult csatornatöltelék miatt kerülök bajba, azt hiszed?! Térj már magadhoz hapsikám! Idefigyelj, ha nem fogod vissza magadat és nem teszed amit mondok, egyszerűen itt hagylak étlen-szomjan, és majd akkor nyitom ki az ajtót, ha múmiává aszalódtál, jó lesz ez így?! Különben meg még azt is elárulom neked merő jóindulatból, mert igazán semmi sem kényszerít rá, csak amiatt mondom el hogy kellőképp fel tudd mérni a helyzetedet, hogy szóval nekem a bolygónk vezető politikusainak legalább a negyede a zsebemben van, de szó szerint, mert nem is egy kizárólag az én pénzeim által képes megnyerni a választásait, valamint a rendőrségnek még nagyobb hányada, a fele is talán a zsebemben van, de a harmada biztos! A Legfőbb Ügyész meg nincs ugyan a zsebemben, de személyes jóbarátom, puszipajtásom! Az Elnök felesége rendszeresen az én boltjaimból rendeli az estélyi ruháit! Az már ehhez képest csak a hab a tortán, hogy nem is egy nagyvárosnak a díszpolgára vagyok! És igazán műveletlen tuskó vagy, mert nem is ritkán szerepelek az újságokban is, ha olvasnál, ha törődnél a közélettel, pusztán a pofázmányom alapján rég rájöttél volna, hogy ki vagyok! S persze azonnal behúznád füledet-farka-

dat! Annyi biztos, megtiszteltetésnek érezheted hogy rád pazarolom az időmet, mert nemegy bankvezér pitizve könyörög nekem, hogy akár csak percekre is fogadjam!

—Dögölj meg keresztanya!

—A „dögölj meg”-et, azt értem, de miért lennék én a keresztanyád?

—Ezt átvitt értelemben kell érteni! Keresztapának az én köreimben a nagyhatalmú maffia-vezéreket mondják, ezért mondtalak keresztanyának, mert te ugyanaz vagy nőben!

—Hát azért nem egészen, de nem sokat túloztál! Pláne mert épp mostanában készülök egész eddigi életem legmeredekebb húzására, bár kifejezetten jó cél érdekében! Ehhez kellesz te! Na szóval akkor apuci drága, halljuk, mi is a neved?

—Dzsondon! - morogta a férfi.

—Dzsondon. Helyes. Jó név, tetszik nekem, van a hangzásában lágyság is és keménység is! Akkor most apuci légy oly kedves és fáradj át a másik szobába, ami egy fürdőszoba, és hozd rendbe magadat! Találsz odabent ruhát is, mindent ami kell, van melegvíz is, de ajánlom hogy a hideget is bőséggel használd, mert az remélhetőleg jól tesz a fejfájásodnak. Bár valószínűleg csak azt mulasztja el, amit a pia okozott.

—Miért, mi okozott még fejfájást, fejbe is vertél talán?!

—Én ugyan hozzád sem nyúltam! De az embereim sem vertek, minek tették volna, merevrészeg voltál! Nem volt szükség erőszakra! Hanem amíg itt részegeskedtél, rádraktam a hipnoszuggestívó sisakot, s beletöltöttem a fejedbe a dzsanar nyelvet! Az ilyesmi, ezt talán te is tudod, nem megy fejfájás nélkül, mindenestre most már kell hogy tudd a dzsanar nyelvet anyanyelvi szinten, legfeljebb néhány ritka nyelvjárásából nem érthetsz bizonyos szavakat, habár ezek száma nem lehet túl nagy, mert nem is a Köztársaság sisakját alkalmaztam, hanem a világ majdhogynem legultramodernebb efféle készülékét, a csiszík gyártmányát, azoknál jobbat meg csak a tutuk készítenek, de tutu gyártmányhoz még én sem nagyon juthatok! És ennek természetesen a dzsanar adatbázisát is a csiszík töltötték fel, csiszí alapossággal! És természetesen a csiszí holmit használva a fejfájás is kisebb lehetett mint a Köztársaság gépével, bár gondolom az még így is jókora nálad, de ezt ne az én hibámul ródd fel...

—Hát ki a jó bűdös franc hibája, ha nem a tiedé?!

—A magadé, természetesen! A csiszí hipnosisak alig okoz egy kevés fejfájást, de nem ám akkor, ha már a sok szesz amúgyis összezavarta az agyad működését! Mondta is a technikai tanácsadóm, hogy betegeknél nem javallott a sisak használata, mert belehalhat az illető az agya túleröltetésébe, márpedig a részegség is betegség, ha mulékony is, de megkockáztattam, mert nincs sok időm. Örömmel látom, hogy túlélted.

—Te dög, csak kerüljek ki innen, kitekerem a nyakadat! Ki engedte meg, hogy...

—Pofa be, ne húzd az időt, úgyis sejtetheted a választ: én engedtem meg magamnak és kész!

—Jó, de ne feledd: megjegyeztem, hogy kockáztatod az életemet!

—Igen, és nem szívesen, de egy anya sok mindent megtesz a lányáért! És jó is hogy megjegyezted, legalább beszivárogoz szesztől elködösült agytekevényeidbe, hogy semmitől sem riadok vissza! Na és most indíts de azonnal a fürdőszobába, és tisztálkodj meg, de úgy ám hogy a tavalyelőtti kosz is lejjön rólad, szivili, mert ha nem így lesz, bejuttatok a cellád szellőztetőjébe egy kis permetet, amitől úgy elkezdesz viszketni hogy még a bőrödöt is lenyúzd a tíz körmöddel! - azzal a képernyő elsötétült, ellenben hang nélkül félrehúzódott a gumifal egy része, és szabaddá vált a bejutás a fürdőszobába.

Odabent igazán minden a lehető legultramodernebb volt! Dzsondon azonban körül se nagyon nézett, pillantása azonnal a ruháit kereste. Amikor megtalálta őket, elfintorodott, de ezután sürgősen a vécékagyló fölé telepedett. Dolga végeztével megkönnyebbülten eresztett egy kis hideg vizet, és megmosta nemcsak a kezét, de az arcát is. Ezután újra a ruhákhoz lépett, két ujjá közé fogta a halmot, magasba emelte, majd a földre pottyantotta...

—Hé, nem tetszik? - hangzott a jólismert hang.

—Tessék?! Te átkozott boszorkány, hát már itt is figyelsz?! Hát tőled már szarni sem lehet nyugodtan, tisztességesen?! Perverz disznó!

—Nyugi, nem bukom a kakiszexre! De előre sejtettem hogy ki akarsz tolni velem, s nem mosakodnál meg! Márpedig amíg meg nem teszed azt, nem ajánlom hogy bebújj a ruhákba, mert annak súlyos következményei lesznek!

—Fenyegetsz?!

—Bátorkodom azt tenni!

—Rohadt szemét picسا! Mégsem kéne rejtett kamerákkal kukkolnod!

—Az óvatosság sosem árt. De ha nem akarsz rejtett kamerákat, legyen neked: itt vannak a nem rejtett kamerák! - és itt is félrehúzódott a mennyezet egy darabja, s előbukkant egy újabb képernyő, mellette egy valóban nem rejtett kamerával.

—Nemcsak kamera van ott de egy pisztolycső is! És távvezérelt! - mosolygott a nő.

—Azt hiszed hogy megijedek tőled?!

—Azt!

—Márpedig nem!

—De igen.

—De nem, nem, azért sem! Jaj a fejem de fáj, a kurva anyádnak kellett nyelvre tanítanod!

—Hé, apámat szídhatsz de az anyámat ne emlegeds mert arra morc leszek! Különben is, a te lator apádnak kellett részegre innod magadat!

—Vedd tudomásul, hogy ezeket a szarokat soha az életben fel nem veszem, sem fürdés előtt, sem fürdés után!

—Miért nem?

—Mert nem tetszenek! Ez valami szar köpenyféle, ez valami papos viselet, mindenki kiröhögne benne...

—Elárulhatom hogy ez nem papos viselet, hanem eredeti dzsanar népviselet, amit ott épp hogy nem a papok hordanak, hanem a köznép, bár ők is csak ünnepélyes alkalomra, leginkább esküvőre! És megnyugodhatsz, nem kell hogy sokáig legyen rajtad. Ki sem kell hogy lépj benne a házamból! Most szépen megmosakszol mert büdösen nem lehet elmenni az esküvőre...

—Milyen esküvőre?!

—A tiedre kis szentem! Szóval elmész oda, feleségül veszed a menyasszonyt, s azért e ruhában mert a dzsanar vallás szerint kell feleségül vened, azután a pap elmegy, s te máris ledobhatod magadról ezeket a ruhákat, amik, elárulom, nekem sem tetszenek. De hát ha muszáj hát muszáj, a dzsanarok, ezt talán te is tudod, hírhedten bigottak, erénycsőszök, hagyománytisztelők! Más ruhában egyszerűen nem adják össze a párt!

—Momentán nem akartam nőülni! - szólt Dzsondon gúnyosan.

A szép nő felcsattant.

—Mondd, te tényleg azt hiszed még most is, hogy érdekel engem hogy mit akarsz?!

Azistenit, térj észre és tedd amit parancsoltam! Ha normálisan viselkedel, és hüen szolgálsz, amíg meg leszek veled elégedve, kapsz naponta tízezer csengert!

A csenger volt a Köztársaság pénzének a neve. Hogy miért épp ez, azt már senki sem tudta, bár némely etimológusok úgy magyarázták, hogy egykor régen szépen csengő aranyból verték a csengert, s a csengő hangra utalt a csenger elnevezés.

Tízezer csenger nagy pénz volt, nagyon nagy pénz! Egy csenger ugyanis nagyjából annyit ért, mint a XXI-edik század elején a Földön 1 USA-dollár vagy 1 Euro. Dzsondon el is tátotta a száját.

—Mennyit kapok?!

—Tízezret. Kézpénzben.

—Na hagyjon nekem békét keresztanya, senkit sem nyírok ki! Nekem ez büzlik!

—Valószínűleg senkit sem kell kinyírni. Csak statisztálni kell. Közelebbről szólván úgy kell viselkedni, mint egy hithű dzsanarnak.

—Ki az istent kell feleségül vennem ezért a temérdek pénzért, miféle fogatlan, ráncos bőrű, kapaorrú vén banyát?!

—Engem. - mondta a csodaszép nő nyugodtan, és szinte szerelmetes mosolyt villantott Dzsondonra.

A férfi két tenyere közé szorította halántékát.

—Jaj nekem, jaj a fejem! Már hallucinálok is! Megőrülök!

—Cseppet sem. Megismétlem: engem kell feleségül vened, aki nemcsak szép vagyok ezt jól tudom, de nem sok nő lehet a Galaktikában, aki nálam gazdagabb, vagy akár csak vetekedhetne is a vagyona az enyémmel! Bár tulajdonképpen ez neked mindegy is apuci, mert a vagyonomhoz természetesen abszolúte semmi közöd nem lesz. Mindent én irányítok. S az akció végeztével elválunk. Hivatalosan is, nem leszünk tehát férj és feleség, és másképp is elválunk: elválnak útjaink! Te megkapod a napi tízezeridet, minden napra amit velem töltesz vagy úgy általában a szolgálatomban, már erre a mai napra is megkapod hogy ne legyen okod panaszra, s minden megkezdett nap egésznek számít! Felmarkolod a nagy zsozsót, és kísétálsz az életemből apuci!

—Miért mondod nekem állandóan, hogy apuci?

—Hát azért, hogy hozzászoktassalak a gondolathoz, hogy apa vagy!

—Hogy én?!

—Te hát, nem is én, én nehezen lehetek apa nő létemre!

—Na szédítsd az öreganyádat, az előbb azt mondtad, hogy még szűz vagy!

—Az is vagyok.

—Már nem sokáig, csak jussak ki innen!

—Márpedig jobb ha tudomásul veszed, hogy én a számodra egy múzeum vagyok!

—Miféle múzeum?!

—Bájmúzeum! Ugyanaz a szabály érvényes velem kapcsolatban is neked, mint a múzeumi tárgyakra vonatkozóan: mindent a szemnek, semmit a kéznek! Tőlem aztán anyaszült meztelenül is kukkolhatsz ha lesz rá módod, nem érdekel, de már megcsókolni is csak akkor szabad ha arra elkerülhetetlen külső körülmények késztetnek, például valami szerepjátszás az ügy érdekében, lefekvésről meg végképp szó sem lehet! Ez ugyanis nem lesz igazi házasság! Te itt lényegében nem velem kötsz házasságot, csak a napi tízezerrel!

—Ha szűz vagy, nem lehet gyereked!

—Van pedig. Egy nagyon helyes kislányom. Bár nem is olyan nagyon kicsi már, tudniillik huszonkét esztendő!

—Aha, és tíz évesen szülted, mi?!

—Nem, nyolc évesen kellett volna megszülnöm, ugyanis telibe harminc vagyok!

—Na látod!

—Nem látom. Örökbe fogadott lányom. Akkor került hozzám, amikor ő még csak tizenkettő volt, én meg húsz. Úgy mellékesen megmentettem az életét akkoriban. Úgy tűnik most is ezt kell tennem, de ehhez kellesz nekem te is!

—Aha, szóval megint zűrben van a kiscsaj?! Jól bevásároltál vele, mondhatom!

—Bár semmi közöd hozzá, de elárulom hogy jól jártam vele, mert ha akkor meg is kellett mentsem őt, de ez nekem igazán nem került semmi különösebb áldozatomba néhány penicillininjekción kívül, ő ellenben segített, hogy megszerezsem roppant vagyonom alapjait! Különben is: szeretem őt és kész, s ezt elegendő indoknak tartom önmagában is, eltekintve a hálától! Tehát, te feleségül kell vegyél engem, látszatra természetesen, de mégis teljesen hivatalosan, s hozzá kell szokj a gondolathoz, hogy apa vagy! Úgy leszel bemutatva, mint a kislány nemzőapja! Szerencsére elég idősnek nézel ki ahhoz, hogy elhiggyék rólad! Hány éves is vagy?

—Épp negyven.

—Remek, tizennyolc évesen nem túl korai, hogy elkezdj gyereket készíteni!

—De rólad nem hiszik majd el!

—Mit gondolsz bunkókám, miért kellesz nekem, a dagadó izmaid végett?! Épp amiatt kell nekem egy férj, hogy elhiggyék, hogy a gyerek vér szerinti szülője érdeklődik utána! Na de a részleteket ráérsz később is megtudni.

—De nem ám! - kiáltotta Dzsondon. —Nekem ez nagyon bűzlik!

—Te bűzlesz. Indíts a kádba!

—Jó, tudod mit, bebújok oda, kukkolhatsz is ha nagyon akarsz, nem kell szégyelnem a testemet, de elvárom hogy közben mindenről tájékoztass, elégítsd ki a kíváncsiságomat! Mert nekem ez valóban bűzlik, attól félek életveszélyes amibe bele akarsz rángatni, mert napi tízezret nem löknek oda semmiért!

—Az biztos is! És bár nem hinném hogy életveszélyes lesz, mert alapvetően nem erővel akarok megoldani bármit is hanem a pénzzel, de elvileg természetesen valóban nem kizárt, hogy meleggé válik a helyzet. Ez benne van a pakliban.

—Aha, és akkor én hogyan kapom meg a pénzemet?

—Hát ha megölnek, természetesen sehogy.

—Milyen megnyugtató! És mi a garancia rá, hogy ha sikeresen végrehajtjuk azt, amiről még azt sem tudom hogy micsoda, akkor odaadod a pénzt?!

—Erre a szavam és a nevem a garancia!

—Az nekem nem elég, szó elszáll...

—De nem az enyém! Tudod, most már talán illendő hogy bemutatkozzam neked, s meg is teszem, de tényleg csak akkor ha azt látom, hogy jön le rólad a kosz! Nem is bánom ha fürdés közben beszélünk, így időt nyerünk. Tehát most már valóban mássz be a vízbe, mert lelövöm a pöcsödet! Arra úgysem lesz szükséged az akcióhoz! - és Dzsondon valóban azt látta, hogy a mennyezetbe épített gépfegyver elfordul, és csöve a lába közé irányul.

Teliengedte a kádat vízzel, majd bemászott oda.

—Habfürdőt is tégy bele! - parancsolta a nő.

Dzsondon tett bele azt is, majd így szólt:

—Na jó, elismerem, nem is kellemetlen a fürdő!

—Gondolom, jobb mint a csatorna mocska.

—Igen, jobb! De most már halljuk a mesét!

—Kezdem akkor azzal, hogy az én nevem Midzsikó. - szólt a nő, és várakozóan elhallgatott. Mint aki arra vár, hogy a név alapján felismerjék. S íme, számítása helyesnek bizonyult, mert Dzsondon valóban felkapta a fejét.

—Micsoda?! Midzsikó?! Az a Midzsikó, aki a „szemétkirálynő”?! Te jó isten!

—Na, ez a megjegyzésed már kedvemre valóbb, mint amikor lekurváltál. Remélem most már elhiszed, hogy nem kell aggódnod a pénzed miatt, mert köztudomású, hogy én csak a napi szépítkezésre és szerény ebédeimre többet költök ennél alkalmanként?! De ha hallottál rólam, hogyhogy nem ismertél meg?!

—Valahogy nem láthattam a fényképeidet gyakran. Különben sem szoktam sztárok, politikusok meg más hírességek után érdeklődni! A nevedet azt hiszem valami olyan ügy kapcsán láttam, hogy szerződöttél valami várossal hogy a nőiddel kitakarítod, meg is tetted, aztán az vonakodott kifizetni téged! S erre te azt mondtad hogy jó, ne fizessen, de visszaadod a szemétjüket, szó szerint azt írták rólad hogy azt mondtad: te is szemétkedel velük, ha ők is szemétkednek veled, és egy nap fölé repültél egy űrhajóval, és teliszórtad a várost mindenféle szeméttel, térdig jártak benne az emberek!

—Úgy van, és azt is megúsztam! - nevetett Midzsikó.

—De azt is olvastam, hogy volt valami bajod a hullák miatt is!

—Csak rossz hírem lett. Baj, igazi baj, az nem lett nekem belőlük, mert semmi törvénytelen nem követtem el. Sőt, azóta is nagyban kereskedem a hullákkal! Miért is ne?! Tudod ez úgy van, hogy számos ember minden hozzátartozó nélkül hal meg, nincs aki gondoskodjék a temetésükről, s így ez az Államra hárul, amelynek ez plusz teher! Én meg azt mondtam Állam Bácsinak, hogy adja oda nekem a hullákat, én gondoskodom róluk! Meg azokról is, melyeknek akadnak ugyan hozzátartozói, de azok sem akarnak törődni az elhunyt rokonnal.

—És te ezután ezeket a tetemeiket elszállítottad valami barbár bolygóra...

—Ahol eladtam őket olyan kannibál törzseknek, melyek csemegének tartják az emberhúst! Kaptam tőlük a tetemekért különböző vadásztrófeákat, meg ritka drágaköveket, de már pusztán az is jólesik nekem, hogy hálásak! Mi rossz van abban amit csinálok, a hulláknak nem ártok már ezzel, és a rokonok érzékenységét sem bánthatom meg, hiszen vagy nincs is

rokonságuk, vagy nem törődik velük, mert nekem adták a tetemeket! Úgy mellékesen még emberi életeket is mentek, mert nem is ritkán úgy van az, hogy a tetemeket élőkre cserélem be, például más törzsekből elfogott hadifoglyokra, többnyire gyermekekre, kislányokra, akiket megennének, de nem ám akkor, ha egy kislányért adom mondjuk két felnőtt embernek a tetemét, hiszen ezeken több hús van! S így e kislányokat megmentem!

—Úgy hallottam hogy sokan azt mondják, hogy nem ilyen méltatlan módon kéne megmenteni ezeket a barbár porontyokat, hanem fegyveres erővel, márpedig nyilvánvaló, hogy sokkal erősebb vagy, mint ezek a vademberek!

Midzsikó megint nevetett.

—Jellegzetesen férfiúi gondolkodás! Miért gyilkoljak, ha ehelyett cserélhetek is?! Aztán meg, úgy sok lenne az ártatlan áldozat! És mire fel pusztítsam el épp azt a törzset, amikor a másik törzs is emberevő, csak most abban a csetepatéban amit emezzel vívott, épp nem ő győzött! Mi joga álljak épp ennek az oldalára a másikkal szemben?! Na de most nem azért vagyunk itt, hogy az én üzleti ügyeimről diskuráljunk. Azt már tudod, ki vagyok én! Azt azonban biztos nem tudod, hogy van nekem egy nevelt lányom is, bizonyos Gapí nevű.

—Én úgy tudtam, nem is egy nevelt lányod van.

—Ahhoz képest hogy a fényképemet sem láttad, igazán sokat tudsz rólam!

—Eh, csak néhány eldobott újságból bélést készítettem a cipőmbe, és unalmamban elolvastam néhány sort belőlük. Véletlenül épp rólad szóltak.

—Hát valóban, elég sok a nevelt leányom, ezek többnyire épp azok a kislányok, akiket elcseréltem hullákra az emberevőktől! Gapí azonban nem tartozik ezek közé. Ő a legelső nevelt leányom, és nem is titkolom, hogy a kedvencem. Hogy úgy mondjam, a többieket tulajdonképpen nem is szeretem, ha szeretet alatt valami különleges érzelmi fellángolást értesz, azokról csak gondoskodom. Tetszeleg a hiúságomnak hogy jót teszek, érted?! Ami azonban Gapít illeti, őt valóban szeretem, egészen biztos hogy szeretem annyira, amennyire bárki az édeslányát szereti, lehet hogy csak amiatt mert őt vettem elsőként a pártfogásomba, de akkor is ez az igazság! Ez tény, s nem is érdekel miért van így, mert a tényeknek nem az okait szoktam kutatni, hanem elfogadom őket úgy ahogy vannak, ez kökemény üzleti elvem! Én ugyanis mindig a valóságból indulok ki! Különbözik meg Gapít nem is emberevőktől mentettem meg, ő egy távoli barbár bolygón rabszolga volt.¹ Na és aztán ő itt mellettem alaposan kikupálódott az elmúlt tíz évben, nem is akármilyen műveltséget szerzett, és riporternő lett belőle. Na és mert ő gyermekkorában egy barbár bolygón rabszolga volt, emiatt talán érthető, hogy leginkább épp a különböző primitív bolygókra ment szívesen riportokat, beszámolókat, tudósításokat készíteni, mert mindig élénken foglalkoztatta őt a kiszolgáltatottak helyzete, s a beszámolóival igyekezett rávenni köztársaságunk vezetőit arra, hogy minél sürgősebben civilizálja e bolygókat is legalább annyira, hogy a rabszolgaság megszűnjön. Sokat ugyan nem ért el, a Köztársaságnak jelenleg nincs sok kedve háborúzni, még akkor sem ha biztos a siker, másra kell a pénz, de a tudósításaival mégis aránylag népszerű riporterré vált Gapí, mert szívesen nézték azokat az emberek, hiszen azokat látva megerősödhetett a polgáraink nemzeti büszkesége, hogy mi lám milyen jól és igazságosan élünk, míg mások, a barbárok, nem!

—Hát a jóról és igazságról nekem egészen más fogalmaim vannak... - morogta Dzsondon, s meglepetésére Midzsikó egyetértően bólogatott.

—Teljesen igazad van, nekem is más az elképzelésem a jóról és igazságról, holott én cseppet sem panaszkodhatom! Na de nem is ez a lényeg most. A lényeg ugyanis az, hogy Gapí nemrég elment a Galaktika számos dzsanar vallású bolygója közül az egyikre, melynek a neve Karamalla. A dzsanar vallású bolygók közül tudtommal ez egyben a legfejlettebb is. Technikai színvonala megközelíti a mienkét. Gapí azért ment ide, mert már rég tervezte, hogy riportot készít a nők helyzetéről a dzsanar egyházi államban, de eddig még sosem kapott beutazási engedélyt. A dzsanarok ugyanis sosem engednek egyedülálló nőket beutazni oda, csakis férjezetteket, azokat is csak a férjükkel együtt, s még úgy is csak ritkán azokat, akik

¹ Arról hogy miként került össze Midzsikó és Gapí, a Tisztelt Olvasó abból a novellából értesülhet, melynek címe: *Az örökség*.

nem dzsanar vallásúak. De most ez egy kivételes lehetőség volt, történt ugyanis hogy egy nagy meteor zuhant le a bolygóra, nagy területet elpusztított, és Karamalla hivatalosan is segítséget kért a Köztársaságtól humanitárius okokra hivatkozva. S így küldtünk oda egy mentőcsapatot, de amilyen fanatikusak a dzsanarok, még a mentőcsapatra vonatkoztatva is kikötötték, hogy benne csakis férjezett nők jöhetnek! És hát Gapi szerzett néhány hamis papírt, s úgy ment oda, mint aki valóban riporter, de mintha az egyik orvos, Dellár felesége volna.

Aztán nem telt el három nap, s üzent nekem, hogy a nők helyzete ott iszonyú, de ez már nem is számít, mert valami nagyon furcsa dologra jött ott rá, hamarosan továbbítja nekem az egész anyagot, ami szó szerint világra szóló szenzáció, de úgy ám, hogy galaktikaszerte visszhangja lesz! Na és én vártam az anyagot, ami nem jött, ehelyett másnap kiutasították az egész mentőosztagot, de úgy ám, hogy Gapi nem volt közöttük! És hivatalosan azt üzenték Köztársaságunk vezetőinek a karamallai hatóságok, hogy erkölcstelen életmód miatt utasították ki őket, tudniillik az a Dellár nevű orvos aki mint Gapi férje szerepelt ott, állítólag intim viszonyba keveredett egy ottani nővel, ami fajgyalázásnak számít a dzsanarok erkölcei szerint, lévén hogy eltérő vallásúak.

—Miért, Dellár milyen vallású?

—Természetesen semmilyen. Meglepő is lenne, ha volna bármi vallása, nálunk nem gyakori a vallásos buzgólkodás: Köztársaságunk istene ugyanis a Pénz! - gúnyolódott Midzsikó.

—Akkor hát...

—A dzsanarok szerint az is más vallású, aki nem vallásos. Az ilyet egyszerűen pogánynak mondják. Szerintük mindenki más vallású, aki nem dzsanar. Sőt, a pogányokat talán még jobban utálják azoknál, akik hívők ugyan, de nem dzsanar hitűek. Talán amiatt van ez így, mert a csizik is pogányok, s a dzsanarok hagyományosan rossz viszonyban vannak a csizikkel, mert szerintük Tlaxán bolygó az övéké, dzsanaroké, csak a csizik onnan aljasul elűzték az őseiket még réges-rég! Ez persze hülyeség, a csizik Tlaxánon alakultak ki, mindenki tudja... Na de folytatom. Tehát Dellárt állítólag rajta kapták egy dzsanar nővel, amit alig is hiszek, a Karamalla bolygón nőt soha nem látni nyilvános helyen férfikíséret nélkül, s még akkor is fátyolban járnak! De a dzsanarok ezt mondják. És ez nagyon súlyos vád, aki ilyet tesz, azt házasságtörésért megölik. És a dzsanar nagykövet minket úgy tájékoztatott, hogy Dellár, azért hogy mentse a bőrét, bevallotta, hogy ő igazából nem nő, tehát nem követett el házasságtörést, mert Gapi nem a felesége! Ezesetben ugyanis a vád máris nem házasságtörés, csak fajgyalázás és helytelen kapcsolat. Helytelen kapcsolatért a büntetés húsz korbácsütés, fajgyalázásért kétszáz. De ez utóbbit elkerülheti, ha áttér dzsanar hitre. Dellár állítólag ezt választotta, de emiatt ott is maradt a Karamalla bolygón, ott kellett maradnia, mert újonc áttérőnek kötelező résztvenni egy legalább két éves intenzív vallásoktatáson! Azonban most Gapi került bajba, mert kiderült, hogy ő nem is volt Dellár felesége, s erre őt rögvest elkapták a karamallai rendőrök, megvizsgálták, kiderült hogy nem szűz, és nem hazudnak mert Gapi valóban nem szűz, nem lehetett az, mert szerencsétlent többször megerőszakolták még rabszolga korában, már nyolc évesen is! Igen ám, de mert róla kiderült hogy hajadon, ez nagy baj volt mert a dzsanar törvények szerint aki hajadon, és mégsem szűz, arra halál vár. Gapi természetesen elmondta hogy ő amiatt nem szűz mert megerőszakolták még régebben, ezzel el is kerülte a halálbüntetést, ellenben a dzsanarok úgy tartják, hogy egy nőt csak akkor lehet megerőszakolni, ha maga is akarja az erőszakot, sőt biztatja is erre a férfit, ha nem is okvetlenül szóval, de kihívó viselkedéssel! S erre a büntetés náluk száz korbácsütés. Abba pedig többnyire belehalnak. Na és hát én egyszerűen nem akarom, hogy ez történjen a kislányommal!

—Hm! - tűnődött el Dzsondon. Majd így szólt:

—És nem lép közbe a Köztársaság kormánya, hogy így nem lehet bánni az állampolgárainkkal, pláne ha azok önzetlen segítőkészségtől motiválva mentek oda?

—Természetesen tiltakoztunk diplomáciai úton, naná hogy megtették ezt a politikusaink, s én is latba vettem minden politikai befolyásomat! De a dzsanarok most nagyon megmakacsolták magukat, ami annyiból érthető is, hogy ha Gapi valóban rájött valamire,

akkor szerintem kémnek nézik, kémeket meg nem szoktak kiadni, pláne ha a kém meg is tudott valamit amit nem akarnak, hogy elmondjon nekünk! Az egész fajgyalázás, szexbotrány szerintem csak ürügy, hogy ne kémkedéssel vádolják! Gapi szegény lehet hogy már nem is él, bár remélem még igen, mert meg akarják tudni tőle, hogy mire és hogyan jött rá! És én igyekeztem rávenni a politikusainkat, hogy fenyegezzék meg háborúval Karamallát, de ennyire, hogy ezt elérjem, még én sem vagyok befolyásos, egy háború komoly ügy, s annak ellenére nem értem el sikert, hogy elmondtam néhány vezető politikusnak azt is, mit üzent utoljára Gapi. Szerintem nem is hittek nekem, azt gondolták hogy csak úgy kitaláltam hogy jobban segítsenek a lányomon. De ez sem vezetett eredményre. Na és mert én nem tudom hogy mi van Gapival, nem kínozzák-e netán, s hogy meddig tartják életben, úgy gondoltam, magam fogok mentőakcióba! Elég gazdag vagyok hozzá! Tulajdonképpen az egészben csak az a nehéz, hogy vízumot kapjak tőlük, ehhez az kell hogy legyen egy férjem, aki külsőre úgy néz ki, hogy elmegy született dzsanarnak, te ilyen vagy, elég erősnek is nézzen ki, hogy ne merjenek kötekedni vele, te meg igazi izomkolosszus vagy, elég szegény fickó legyen hogy azt tegye a pénzemért amit mondok, s ne is hiányozzék senkinek, ha netán ott hagyja a fogát, s amikor már ott vagyunk a célnál, nagy bajok már talán nem lesznek, mert én tényleg gazdag vagyok, s még soha semmivel nem találkoztam, amit pénzzel meg ne lehetett volna oldani! Pénz beszél!

—Ez nem igaz.

—Mi nem igaz?

—Épp most találkoztál valamivel, amit pénzzel nem lehet megoldani. Nem tudtad rávenni a Köztársaságot a háborúra, sőt még az azzal való fenyegetésre sem!

—Az igaz, de a dzsanarokat sem háborúra akarom rávenni! Mindössze egyetlen ember elengedésére!

—Akit viszont kémnek néznek, s majdhogynem jogosan is, mert több mint valószínű, hogy valóban olyasmibe ütötte az orrát, amibe enyhén szólva nem illendő! Ami nem rá tartozik!

—Akkor is csak egy lány.

—Kém. Aki ráadásul fontos titok tudója!

—Nézd Dzsondon, Gapi egyrészt csak egyetlen ember, egy nő, aki emiatt nem sokat ér, tehát megvásárolható. Ami meg a titkot illeti amit tud, az is csak egy információ, az információk pedig pénzért megvehetőek!

—Lehet hogy ez nem.

—Biztos hogy ez is, s erre bizonyíték az, hogy Gapi maga is hozzájutott valahogyan, valószínűleg maga is pénzért, sejtethet hogy nem épp üres zsebbel engedtem útra! Ha ő megvehette, megvehetem én is, akár Gapival együtt is! Szóval legyen is elég a beszédből, pattanj ki a vízből, öltözz fel...

—Megteszem, de nem óhajtok magával tartani asszonyom!

—Muszáj.

—Nem muszáj. Nem tetszik az ügy. Részvétem amiért elvesztette a lányát, de a túl kíváncsi újságírók gyakorta rajtavesztenek, ez köztudomású. Még a mi bolygónkon is. Beletenyerelek valami bűnöző banda érdekeibe például...

—Most mi van, beszartál a félelemtől?!

—Azt épp nem mondhatnám. Olyan nagyon különösen nem igazán érdekel az életem.

—Azt el is hiszem, aki úgy élt ahogy te...

—Nem mindig éltem úgy.

—Hát?

—Magánügy. - vonogatta a vállát Dzsondon.

—A keserves mindenségedet, mi a bajod, miért nyavalyogsz?! - tört ki Midzsikó.

—És ha egyszerűen lusta vagyok?! - vigyorgott Dzsondon.

—Akkor meghalsz. Nem tréfálok. A lányommal sem tréfálnak, én sem tréfálok.

—Jó, akkor legyen! Elmondom. Két okom is van, hogy ne tartsak magával.

—Térj át a tegezésre apuci, jobb ha megszokod, nehogy nekem magázódní kezdj a dzsanarok közt, gyanús az egy házasságon belül!

—Erre nem kerül sor, nem veszlek feleségül! Tudd meg, hogy először is nem hiszem, hogy célt érünk erőszak nélkül, csak a pénzeddel. Te magad mondtad, hogy a dzsanarok fanatikusak. Gondolod hogy akad akkora összeg, amiért egy dzsanar kockáztatja az üdvösségét?!
—Gondolom. - bölintott határozottan Midzsikó.
—Akkor én meg azt gondolom, hogy nem ismered a dzsanarokat.
—Miért, te igen?!
—Nem kell ez a metsző gúny, és igen, találkoztam már néhány dzsanarral életemben! Nem sokkal, de igenis volt dzsanar ismerősöm. S még csak nem is mondható, hogy a legbunkóbb emberpéldány a dzsanarok közt. Kifejezetten művelt valaki volt, ide járt hozzánk egyetemre. S még ez is olyan korlátolt tuskó volt ami a vallást illeti, hogy elképesztő! Hihetetlen történeteket mondhatnék róla...
—Kímélj meg tőlük!
—Jó. Mindenesetre nem hiszem, hogy megvesztegethetőek volnának. Biztos akad olyan is köztük, de nagyon kevés. És ha egyetlenegyszer is azt próbáljuk megvesztegetni aki nem kapható rá, máris lebuktunk, mert jelenti az esetet, és nekünk annyi!
—Remélem hogy nincs igazad.
—Most nem vagy következetes! A dzsanarok ilyenek, ez tény, s azzal hencegtél, hogy te mindig a tényekből indulsz ki!
—Számomra a tény az, hogy a lányom bajban van, én tehát kell, hogy mindent megtegyek érte!
—Akkor javasolom, hogy végy egy úrcirkálót, dugig tömve fegyverekkel, fogadj fel minimum kétmillió kommandóst, és...
—Pofa be! Nem tűröm a gúnyt!
—Ez nem gúny. Ezen esetben már lehetnek esélyeid. Persze így is csak *talán*, mert ha a Karamalla bolygó valóban olyasféle fejlettségű mint a mienk, akkor oda kevés egyetlen úrcirkáló. De úgy már talán. Másképp lehetetlen.
—Idefigyelj, tőlem pofázhatsz napestig, én úgy döntöttem, hogy megyek és kész!
—De nem velem.
—Márpedig velem jössz, élve vagy holtan! Mert ha nem jössz velem élve, akkor szétlövöm a fejedet, s a hulládat elcserélem valami helyes kislányra a kedvenc vadembereimmal!
—Tényleg, miért nem valami vadembert fogadsz fel, azok közt számtalan akadhat aki hozzámenne egy istennőhöz, mert biztos annak tartanak, ugye?!
—Igen, annak! De hát nekem nincs időm évekig tanítgatni egy olyat még arra is, miként használja a vízöblítéses vécét! Még Gapí is éveken át kellett hogy civilizálódjék, holott ő kifejezetten értelmes leányzó, és fenemód igyekezett is! Szóval elég legyen a hülyeségből, nekem te kellesz és kész!
—Akkor sem megyek. Tessék, lőj szét, ha úgy tetszik!
—De hát most mondd, nem jobb neked velem jönni mint hogy visszatérj a csatornába, a patkányok közé?! - fogta a dolgot Midzsikó kérlelőre.
—Nem jobb. Igenis nem jobb. Azért nem jobb, mert ott a csatornában nem kell embereket ölnöm, de melletted több mint biztos hogy igen! Ugyan még úgy sem győznénk, de akkor sem akarok gyilkolni, ha győzhetnénk.
—Nem értelek, mi a bajod az öléssel, biztosíthatlak róla hogy ha netán erre kerülne a sor, amit nem hiszek de ha mégis, akkor sem kell tartanod semmitől, mert nem a Köztársaság polgárait ölöd, a Karamalla és a Köztársaság közt nincs is kiadatási egyezmény, s én különben is megvédelek, magam is jogot végeztem, és a Köztársaság legkiválóbb jogásza a saját alkalmazottaim, ügyvédek főleg, a bírák a barátaim vagy a zsebemben vannak, a Legfőbb Ügyész is, sőt...
—Tudom, tudom, a pénztárcádban lapul az egész Világmindenség, és naponta maga Isten nyalja tisztára a hitelkártyáidat! - gúnyolódott Dzsondon. —Csakhogy én *magam* nem akarok ölni! Olyan nehéz ezt felfogni?!
—Igen, mert nem értem! Talán valami vallás követője vagy, valami hülye szekta...

—Nem. - vágott közbe Dzsondon. —De egyszer régen, különben nem is olyan nagyon régen, megöltem a barátomat. Egy nagyon jó barátomat. Akinek pedig sokat köszönhettem. Nem akartam megölni, egy verekedés során történt, véletlenül, de akkor is ez történt. Iszonyúan megrázott az eset. Azóta nem kedvelem az erőszakot.

—Ha a barátod volt, miért verekedtél vele?

—Ehhez semmi közöd. - zárkózott el a felvilágosítás elől a férfi.

—Valóban nincs hozzá közöm, és nem is érdekel! Idefigyelj, az ilyen megható históriákra nekem egyszerűen se időm, se türelmem! Legyen inkább naponta húszezer, és remélem, ezzel az ügyet lezártuk!

—Tényleg azt hiszed, hogy pénzért mindenki eladó?!

—Igen. Hányszor mondtam még, hogy igen?! És úgysem adok ennél többet, hiába is próbálsz többet kipumpolni belőlem! Ha ugyanis nem hallgatsz a pénz szavára, majd jön a viszkettető permet!

—Akkor meg én igent mondok, de amint jön egy alkalmas pillanat, akció közben kitekerem a nyakadat! Lehetőleg a dzsanarok bolygóján, ott nem is hiszem hogy megbüntetnének, ha a saját feleségemet ölöm meg! - vigyorgott Dzsondon.

Ezen Midzsikó kissé elgondolkodott.

—Jó, halljuk, mennyit kérsz? De gyorsan mondd!

—Nem tudsz annyit fizetni.

—Én?! Most engem nézel hülyének, vagy még mindig részeg vagy?!

—Megmondtam, miért gondolom így?

—Naná, arra várok, bunkókám!

—Azért gondolom így, mert majdnem biztos vagyok benne, hogy otthagyjuk mindketten a fogunkat!

—Miattam ne fájjon a fejed!

—Miattad nem is, de magam miatt igen! S mielőtt megvádolnál gyávasággal, elárulom, hogy nem a magam élete izgat, de akkor nem tudok visszamenni a csatornába.

—Te tényleg hülye vagy?!

—Lehet hogy hülye vagyok, de nem ez a lényeg, hanem hogy apa vagyok.

—Van gyereked?

—Van. Ugyanúgy, mint neked. Amikor csatornatöltelék lettem, találkoztam ott néhány gazemberrel, akik azt csinálták, hogy egészen fiatal leánykákat küldtek kurválkodni, többnyire olyanokat akik megszöktek az intézetekből, akadt nyolc éves is ezek közt, aztán amit kerestek, mind elszedték tőlük, s ebből ők jól éltek. S ez még hagyján is lett volna, sok strici csinálja ezt, de a lányoknak néha még ennivalót sem vettek eleget, nemegyszer éheztek, és gyakorta verték is őket. És akkor én bár nem szeretek verekedni, de bizony még öltem is, a bandavezért belefojtottam a csatornába, a többit meg úgy megvertem, hogy hónapokra kórházba kerültek, és nem mertek azóta sem visszajönni oda. És azóta bizony ezek a lányok úgy tekintenek engem, mintha az apjuk volnék! Ha nem maradok ott hogy megvédjem őket, hamarosan megint rájuk telepedne valaki.

—Hogy voltál képes te egyedül elbánni az egész bandával?

—Úgy, hogy korábban épp a bunyó volt a munkám.

—Miért, mi voltál?

—Hivatásos pankrátor.

—Nocsak! Tudod mit, adok napi harmincezet!

—Mitől emelkedett meg így hirtelen az árfolyamom?

—Mert elvem, hogy a szakértelmet mindig meg kell fizetni!

—De ott vannak a leánykáim!

—Aha, és most miből élnek meg ezek a lányok?

—Miből, miből, hát természetesen ugyanabból, a testükből, illetve kisebbrészt koldulásból!

—Tehát most te lettél a stricijük? - kérdezte Midzsikó gúnyosan.

—Mit képzelsz, soha semmit nem fogadtam el még tőlük, kedves szavakon kívül!

—Szóval maradtak kurvának.

—Igen, de így sokkal jobb nekik, mert amit keresnek, az övék marad! Tehát nem mehetek veled, mert számítanak rám!

—Egyetlen leányt sem láttam melletted, amikor felszedtelek a csatornában.

—Mert épp dolgozni voltak.

—Dolgozni! Még hogy dolgozni! Na jó! Figyelj rám! Szólj a lányoknak, hogy várom őket. Amelyik vállalja, azt védőszárnyaim alá veszem: beíratom egy bentlakásos iskolába, kifizetem a teljes tandíját előre az összes évre, és leteszek a nevére százezer csengert, amit nagykorúsága után vehet fel! Így biztosítva van a jövője! De akkor aztán tényleg elég legyen a kifogásokból!

—Hát, nem is tudom...

—Mi bajod van még, a csuda vigyen el, hát nem érzel lelkifurdalást, ha a lustaságod miatt megfosztod a kislányokat a boldog jövőtől?!

—Nem erről van szó, de tényleg jöhetnek mind?!

—Persze! Jöhetnek mind az ezren!

—Tessék?! - vágott Dzsondon bamba képet. —Miért épp ezren?!

—Tőlem akár két- vagy háromezren is. Van már gyakorlatom ebben, még könnyebb is lesz velük, mint azokkal, akiket az emberevőktől mentek ki, mert nem olyan primitívek!

—De miből gondolod, hogy olyan sokan volnának?!

—Mert okosabb vagyok mint te, izomagyúkám! Ha te már egyszer külön rákérdezel, hogy tényleg jöhetnek-e mind, akkor már csak van annyi fantáziám hogy arra gondoljak, hogy nem két vagy három személyről van csupán szó! Pláne hogy olyan kajánul somolygó arcot vágsz közben! Te azt akartad hogy azt mondjam hogy igen, erre mondasz valami jókora számot, hogy a te nőid vannak mit tudom én hatvanan vagy hetvenen, s erre én elkezdlek hebegni-habogni, hogy hát ilyen sokra nem számítottam! De lefőztelek! Vagyis tudtam hogy mire számítasz Dzsondon, de nem szerzem meg neked azt az örömet, hogy visszaszívjam a szavamat! Semmi szükségem nincs is erre! Jelenleg szerte a világban hatezer-háromszáznolcvankét olyan nő tanul vagy már nem tanul hanem él, aki az én úgymond „ösztöndíjasom”, vagy az volt valaha! Ezek mellett bőven elférnek a tieid is! Na, ugye hogy pénz beszél, ugye hogy mindent megtehetek amit csak akarok, mert gazdag vagyok?! Na, tehát hányan vannak a tieid, vannak ők is legalább háromszázan?!

—Hát annyian azért nincsenek, kétszáztizenegyen csupán...

—Az nekem semmi, szóra sem érdemes mennyiség! De jól értesd meg velük, hogy kizárólag azokról gondoskodom, akik hajlandóak tanulni! A tandíjukat is azért fizetem ki előre, hogy ha netán valóban ott hagyom a fogamat, akkor is biztosítva legyen a jövőjük! De aki nem hajlandó iskolába járni, az maradjon csak kurva, nem fáj a szívem érte! Az magának keresi a bajt! Szóval most már minden rendben van remélem?!

—Hát, igen, bár nem szívesen megyek verekedni!

—Nem érdekel hogy szívesen jössz-e. És idefigyelj, én örülök annak hogy profi bunyós vagy, de ha bárkit megversz vagy akár csak csúnyán is nézel rá anélkül hogy erre előzetesen fel-szólítottalak volna, akkor először is én rúglak téged tökön, másodszor, csökkentem a díjazásodat! Én leszek a főnök, megértetted apuci?!

—Hogyne!

—És akkor most halld a második feltételemet: hozhatod a lányaidat, de előbb bújj már abba a dzsanar ruhába, mert már vár odakint minket a pap, előbb tehát férjül veszek, s azután mehatsz a kispisisekért!

—Jó. De ugye tudod, hogy halvány fogalmam sincs róla, miként kell viselkedni egy dzsanar esküvőn?!

—Semmi vész, ezt a pap is tudja! Na, öltözz már!

És Dzsondon öltözni kezdett.

2. fejezet: Utállak királylány

A dzsanar esküvő roppantmód hosszú és unalmas volt Dzsondon számára, holott meg sem kellett szólalnia egyetlen „igen” kiejtésétől eltekintve, amikor is megkérdezték tőle, hogy akarja-e feleségül Midzsikót. Már például Midzsikónak sokkal többet kellett beszélnie, mert egy egész csomó mindenre meg kellett esküdnie, például hogy gyermekeit hithű dzsanarrá fogja nevelni, meg hogy betartja a férje, Dzsondon minden parancsát, hogy naponta akár-hányszor is a kedvét tölti nemcsak az ágyban, de ha Dzsondon úgy kívánja akár egy tüzes kemence tetején is... A pap szertartás közben különböző illatos vagy épp büdösnek tűnő füstöket eregető füstölőket lóbált körülöttük, át kellett kelniük kézenfogva és mezítláb egy kifeszített diszes szalag alatt, s még rengeteg mindenfélét kellett végrehajtaniuk, csupa szimbolikus cselekedetet.

Aztán végre vége volt az egésznek, alig négy óra múlva. Dzsondon csupán azt a részét tartotta hasznosnak, hogy a végén a pap beírta a nevüket egy elektronikus készülékbe, melyből kis idő múlva előbukkant egy műanyag lap, mely műanyagolta ellenére mágneses volt, ezen szerepelt a fényképük is, meg minden más adatuk is, s ez igazolás volt arról, hogy ők férj-feleség, teljesen törvényesen, a dzsanar hit szabályai szerint.

Volt azonban egy másik haszna is e hosszadalmas ügködésnek: a végére jelentősen enyhült Dzsondon fejfájása. Ez persze nem annyira a szertartásnak, mint az idő múlásnak volt köszönhető.

Amikor mindezeknek vége lett, Dzsondon ezt kérdezte:

—És most mik a parancsaid, főnökasszony?

—Szokj hozzá, hogy úgy nevezel, hogy „drágám” vagy „kedvesem” vagy valami hasonló módon, és nem úgy, hogy főnökasszony!

—De most senki sem hallja és a magunk bolygóján vagyunk!

—Akkor is. Haddah mentsen meg attól, stílszerűen szólva, hogy majd a Karamallán elszóld magadat holmi rossz beidegződés miatt!

Haddah volt a dzsanarok istenének a neve.

—Jól van, *drágám*. Tehát most mi lesz, repülünk azonnal?

—Hogyne, órákon belül, épp csak előbb bemutatom neked egy fontos útitársunkat, pontosabban összeismertetlek vele.

—S mi lesz ez, egy harci kutya? - kérdezte Dzsondon kajánul. De Midzsikó erre olyan komoran pillantott rá, hogy már bánta hogy megszólalt. És Midzsikó nem is maradt meg a csúnya pillantásnál, hanem így szólt:

—A jövőben kéretik mellőzni a hülye humort, *apuci*! Úgy különben nem mintha egy sötét fazon volnék, nagyonis szeretem a vidámságot, de amíg a lányomat ki nem szabadítjuk így vagy úgy, addig nem sok kedvem van hozzá, érthető?!

—Persze, persze, de szerintem akárki is lesz még a kommandóban, ráérnék vele megismerkedni az ürrepülés során, inkább most fontosabb volna ha kaphatnék egy csomó pénzt, hogy vegyek néhány szükségesnek tűnő fegyvert, mert bár én nem akarok gyilkolni, de ha már rászántam magamat erre az útra...

—Nem vagyok hülye, van fegyver bőven az úrhajón, olyanok is amikről nem is álmodol! Különben meg abszolút feleslegesen vannak ott, mert a dzsanarok senkit nem engednek le szállni a bolygójukra fegyveresen. Én is kénytelen leszek otthon hagyni, azaz az úrhajóban, a kedvenc tüvetőmet! - sóhajtotta.

—Micsoda?! Te tüvetővel járkálsz mindenhová?! - képedt el Dzsondon, és még hátrébb is húzódott egy lépést.

—Naná, most is nálam van, arra az esetre, ha rosszban sántikálnál! És mesterlövész vagyok! - rántotta elő Midzsikó a tüvetőt, de igazán egy pillanat alatt, és megpörgette, de úgy, hogy az egy kalandfilmben szereplő kaszkadőrnek vagy zsonglőrnek is a becsületére vált volna. És aztán a tüvető pörgése Midzsikó ujjai közt abbamaradt, ez is egy pillanat alatt, Dzsondon szemét vakító villanások kápráztatták el, s mire akár menekülésre gondolhatott volna, mire egyáltalán látott már újra valamit, a tüvető nem volt sehol. Eltűntette azt vala-

hová a ruhája alá Midzsikó. De Dzsondont nem nyugtatta meg, hogy a veszedelmes fegyver ruha alatt rejtezik, mert az előbb is olyan sebesen halásztta elő azt Midzsikó, hogy még igazából most sem tudta, hogy honnan is rántotta ki.

Igen ám, de még él! Mire lőtt akkor Midzsikó?!

Megfordult. A háta mögött a falon tizenhat apró lyukat látott, még mind füstölgött, ezek szabályos távolságra voltak egymástól, úgy talán két centinként, Dzsondon megesküdtött volna rá, hogy nincs a távolságuk közt két milliméternél nagyobb eltérés, és az e lyukakat összekötő körvonal egy emberi fejet ábrázolt. Midzsikó körbelötte a fejét! Pedig Dzsondon úgy érezte, az eltelt rövid idő alatt Midzsikó legfeljebb négy lövést adhatott le! És itt mégis tizenhat volt! Elképesztően sebesen járhatott Midzsikó ujjá az elsütőbillentyűn! Ilyen rövid időközönként szinte lehetetlen célozni!

Dzsondon álmélkodását láthatóan nagy élvezettel figyelte Midzsikó.

—Szóval mesterlövész vagyok. - ismételte meg. —És szeretném ha nem kéne ezt újra bebizonyítanom neked apuci, mert most is egy egymilliót érő falikárpitot tettem tönkre a kedvéért! Tehát ne kötekedj velem! Mert az lehet hogy te egyetlen ütéssel palacsintává lapíthatsz, de lehet ám, hogy nem lesz időd arra az ütésre, mert előbb csinállok légszűrőbetétet a beleidből, úgy kilyuggatlak!

—Eszem ágában sincs kötekedni... de hát mire fel jött az az ötlet, hogy tüvetőt hordani, és így kitanulni a céllovészetet?!

—Tudod te, hányszor akartak elrabolni már egy kis váltságdíjért?! - kapta meg erre Dzsondon a rövid, de velős választ.

—Hm... és van engedélyed rá? - kérdezte Dzsondon gyanakodva.

—Nincs, de nincs az emberrablóknak sem, tehát kvittek vagyunk.

—Aha. - mormogta Dzsondon, és követte Midzsikót. Hosszú folyosókon és káprázatosan feldíszített termeken mentek keresztül, ahol azonban a sok dísz többsége mégsem nemesfémekből készült, bár sok olyan is volt azért, de túlnyomórészt mégis különböző fafaragások, meg csontból készült tárgyak uralták az összképet. Ezek nyilván azon barbár bolygókról kerültek ide, melyekkel Midzsikó kereskedett. Néhány terem azonban olyan porcelánokkal és más kerámiákkal volt teli, és mind kézzel készült volt, hogy Dzsondon bár nem volt műértő, de megesküdtött volna rá, hogy egyetlen ilyennek az árából ha megveszi egy műgyűjtő, kitelne az ő tíz évi Midzsikó melletti illetménye is.

—Testőreid nincsenek? - kérdezte.

—Hogyne volnának.

—Hát akkor?

—Úgy érted, hogy akkor mire nekem a tüvető?

—Igen.

—És ha a testőröket megvesztegeti valami bűnbanda?

—Miért, olyan keveset kapnak szegény fiúk?

—Spórolok ahol lehet. Egyik sem kap többet, mint napi háromezrezer.

—Mennyi?! - ámult Dzsondon. —Hiszen az Elnök sem keres annyit!

—Az az ő baja.

—Aki ennyit keres, azt lehetetlen megvesztegetni!

—Nehéz, de nem lehetetlen! Miért is ne érné meg valakinek hogy megvesztegessen mondjuk csak két ilyen jól kereső testőrfiút, fejenként például húszmillióval, ha azt reméli, hogy utána tőlem kap egybilliót!

—Ne viccelj, egybilliód még neked sincs!

—Ne hidd, ha nem akarod. Nem fogok neked bizonykodni!

—És hány testőrt tartasz?

—Itt éppen a palotámban kétezret. Más palotáimra más testőrök vigyáznak. Az úrhajóimban is vannak speciális egységek, akiket nevezhetsz testőröknek, mert a védelem a feladatuk. Akad néhány úrvárosom is, azokban is akadnak testőrök bőven, néhány ezren.

—Akkor neked kész magánhadsereg van!

—Hát, ha mindet összegyűjteném egy helyre, lehetne. De ezt nem tehetem, mert ők kellenek az áruim védelmére. A személyes testőrségem létszáma tulajdonképpen nem is olyan nagy.

—Mennyi az a „nem is olyan nagy”?

—Az attól függ, hogy hová megyek. Van ám úgy, hogy csak négy-öt fő! De volt már úgy, hogy egy különösen kockázatos tárgyalásra nyolcezer fővel mentem el, s hozzá úgy, hogy a karomra láncoltam egy táskát, s még a lánc kulcsát sem vittem magammal, hogy le ne szedhessék...

—Gondolom a pénz volt benne! És nem is értem miért nem volt veled a kulcs, levághatták volna, ha elfognak!

—Azt ugyan soha, mert kifejezetten a csiszíktól rendeltem arra a speciális alkalomra a láncot, és ők maguk garantálták nekem, hogy olyan anyagból van, amiből lézersugárral is csak nagyjából ezer óra alatt lehet elgőzölögtetni egyetlen milliméter vastagságot! Ilyesmiből van a csiszík úrhajóinak páncélzata! De azt ne kérdezd hogy miből csinálják, mert nem tudom. Állítólag mindent kibír egy közvetlen közelben lejátszódó atomrobbanás kivételével! Na és az én láncszemeim fél centi vastagok voltak! És nem pénz volt a táskában, hanem egy atombomba! Ami úgy volt beállítva, hogy ha leáll a szívverésem, akkor azonnal robbanjon! Tehát akkor is rosszul jártak volna, ha levágják a karomat. De én is felrobbanthattam akármikor. Azért vittem magammal, hogy eszébe ne jusson kekeckedni velem az üzleti partnernek! Talán említettem már, hogy bár szeretem a humort, de nem ám bizonyos élethelyzetekben, s az üzleti ügyek is idetartoznak.

—Hm... kezdem elhinni, hogy lehet ám neked egybillió!

—Több is... - nyugtatta meg őt Midzsikó.

—De ilyen fiatalon ennyi pénzt nem lehet ám összeszedni becsületes úton!

—Ki mondta neked azt a hülyeséget, hogy én becsületes vagyok?! Én nem becsületes vagyok, hanem üzletasszony! Annyi igaz, hogy amiben megegyezem valakivel, azt tartom is, mindaddig míg a másik is tartja a szavát. Azért teszek így, mert a csiszíkkal is kereskedem néha, nem gyakran, de néha, s ha nem tennék így, ha rossz hírbe kerülnék, ennek fuccs lenne. De minden más szempontból igazán kíméletlen vagyok! Muszáj hogy az legyek, mert minden más üzletember is épp ilyen vagy még rosszabb is, és engem már amiatt is lebecsülnek, mert nő vagyok! Néha nem is holmi maffiák akartak elrabolni, hanem bizonyos konkurenseim, még épp a saját két bátyám is, szóval kellett ám a nagy testőrség! Megjegyzem, nem is kerül minden testőröm olyan sokba, mert némely testőröm nem más mint olyan leánykák, akiket innen-onnan megmentettem, kitanítottam őket a legfontosabb ismeretekre amik kellenek ebbe a világba, meg egy-két fegyver kiváló kezelésére, aztán beállítottam őket testőrnek! Akad amelyik írni-olvasni sem tud, de talán még nálam is jobban lő célba! Nagyjából csak a teljes ellátásért dolgoznak. És remekül érzik így magukat, nem hiányolják hogy nincs saját háztartásuk, meg férjük, meg helikopterük, istenítenek engem, nagyon hálásak, s már akkor elolvadnak a boldogságtól ha csak rájuk mosolygok! Ezeket aztán totál lehetetlen megvesztegetni, akármikor az életüket adnák értem! Igen, igazad van Dzsondon, valóban akadnak megvesztegethetetlen emberek, de csak ha az illető az életét köszönheti valakinek!

Odaértek egy nem is túl nagy szobához. Megvolt ugyan ez is bő száz négyzetméter, mégis aprócska hodály volt az eddigi termékhez képest. Midzsikó kinyitotta az ajtaját.

—Ismerkedj meg legfontosabb útitársunkkal... és ne lepődj meg semmin!

Dzsondon belépett oda Midzsikó nyomában, s először észre sem vette a bejelentett útitársat. A szoba teli volt mindenféle gyerekjátékokkal, de mind a falipolcokon voltak, szigorú rendben elhelyezve, látszott hogy egyikhez sem nyúltak. A süppedős, puha szőnyegeken sem hevert egyetlen baba vagy építőkocka sem. A szoba túlsó végében egy gyerekágy állt, rajta ült egy igen sovány, talán hat vagy hét éves kislány, pizsamában. Jöttükre felnézett, mosolygott, de csak egy pillanatig, mert ahogy Dzsondont megpillantotta, arca elkomorult, és azonnal felpattant az ágyról, és villámgyorsan lehányta magáról a pizsamát, tényleg másodpercek alatt vetkőzött pucérra, majd lefeküdt az ágyra, felhúzta a két térdét a melléhez,

és kitárta, úgy feküdt ott tehát mint az egészben sült grillesirke, és szőrtelen, gyermeki szemérme szabadon tárulkozott elő.

Dzsondon iszonyúan zavarba jött! Azt sem tudta mit tegyen. Habozva torpant meg az ajtóban, s azon töprengett, kiforduljon-e innen, de hát Midzsikó nyilván nem véletlenül vezette be ide...

Midzsikó közben nem maradt tétlen. Odaszaladt a kislányhoz és megsimogatta.

—Nincs semmi baj, kicsim! Öltözz fel gyorsan, a bácsi jó barát! - és a lányka kezébe nyomta a pizsamát.

A leány felvette azt újra, Midzsikó pedig intett Dzsondonnak.

—Gyere csak közelebb Dzsondon, és ülj le oda a székre! Ismerkedjete össze, te vagy Dzsondon, az ő neve pedig Utállak, de muszáj úgy szólítanod hogy Királylány, mert másra nem hallgat!

—Nem értem! - ámuldozott Dzsondon.

—Ez a kislány az egyik legutóbbi megmentettem. Sajnos nagy trauma érte alig egy éve, bestiálisan megkínózták, meg is erőszakolták, emiatt megzavarodott.

—Hát én azt hiszem ez bűnösen rövid magyarázat, mert sokkal többet illene tudnom az ügyről, mert mi volt ez a vetkőzés például?! Egyáltalán, hiszen te úgy mutattad be őt, mint útitársunkat! Te komolyan azt hiszed, hogy egy majdnem-csecsemőt viszünk egy több mint életveszélyes küldetésbe, aki ráadásul még örült is?!

—Nem örült! Csak zavarodott! És úgy áll a helyzet hogy muszáj magunkkal vinni őt, nincs más választásunk.

—Ugyan miért?! Nincs pénzed tán bébicsőszökre?!

—Pénzem volna, de semmire nem mennének Királylánnyal, mert ő nem hajlandó enni, kizárólag csak akkor, ha velem van.

—Eh, ha sokáig nem eszik, ha kellően éhes lesz, hamar meggondolja magát!

—Szerinted tizennégy nap már elég hamar?

—Úgy érted, hogy...

—De úgy ám! Egyszer, még amikor ezt nem tudtam róla, tizennégy napon át nem evett, s amikor hazatértem, már majdnem meghalt, mesterséges táplálással is alig lehetett életet lehelni belé! Na figyelj, elmesélem neked az esetet!

—Nem, nem, Midzsikó, ne mondj semmit, akármit mondj is de *lehetetlen* hogy egy kislányt magunkkal cipeljünk Karamallára, pláne ilyen kicsit! És főleg pláne örül... izé... zavarodottat! Egyáltalán, hiszen ő nem is tud dzsanarul!

—Jobban tud mint te magad, mert neki anyanyelve a dzsanar!

—Mindegy, akkor a mi beszédünket nem érti majd.

—De érti, mert a fejébe lett töltve a mi nyelvünk.

—Nem hiszem, nincsenek gyerekfejre való hipnopédiás sisakok.

—Nekem van egy. Elég sok gyereket mentek meg, csináltattam a csiszíkkal egy speciálisat kifejezetten a számomra. Egyedi gyártmány.

—Hej de jók a csiszí kapcsolataid!

—Naná hogy, tudd meg, hogy a Csiszík Barbár Barátja vagyok! Épp csak ezt nem reklámozom errefelé, mert nem biztos hogy előnyömre írná a közvélemény! Különb jelentős részben épp a nőkért és gyerekekért végzett áldozatos munkámat értékelik a csiszík! Igaz hogy a magam kedvére szolgál ha jól teszek, de nem tagadom hogy üzleti befektetésnek is kiváló! A múltkor a csiszík például csak úgy ingyen megüzenték nekem egy kisbolygó koordinátáit, ami alig állt másból mint fölöttébb tiszta uránból! Alig kellett dúsítani ahhoz, hogy erőművekben felhasználhassuk! Óriási összegért adtam el!

—Miért nem kellett a csiszíknak?

—Mit tudom én, nem mondták, nem is kérdeztem, de szerintem egyszerűen arról van szó hogy ők már másképp szerzik be az energiát. Na de ami Királylányt illeti, ő valóban királylány, született királylány. Egy dzsanar bolygón élt, ami azonban bár dzsanar vallású volt, s még az ott beszélt nyelv is alig tér el attól, amit például épp Karamallán beszélnek, de a technikai fejlettsége jelentősen elmarad attól. Ismerik már a lőport, de még repülőgépeik

sincsenek nemhogy űrhajóik. A bolygón több ország is van, főleg királyságok, s ezek állandóan háborúskodnak egymással. Többnyire nem vallási okok miatt, mert mind dzsanarok, de néha olyasmi is előfordul, hogy vallásháború, mert olyan fontos részletkérdésekben lán-gol fel a vita, hogy a Próféta halála után, sokezer évvel ezelőtt jogos volt-e, hogy a Próféta veje legyen az akkori dzsanar közösség vezetője, vagy a Próféta fia kellett volna hogy a veze-tővé váljon! Ilyesmik miatt sok vért ontottak.

Na és hát Királylány egy ottani király leánya volt. Ám a király országát elfoglalta egy má-sik ország. És ekkor az történt, hogy a királyt és a családját nemcsak kivégezték, ami még nem lett volna szokatlan, sőt mondhatni magától értetődő dolog, nem is vár mást az ember, csakhogy kivégzés előtt bestiálisan meg is kínozták őket! Kezdték azzal, hogy több százan megerőszakolták a király feleségét is és Királylányt is. Ezután pedig arra kényszerítették a királyt, hogy rágorja le a húst a lánya karjáról!

—Hát ebből szerencsére nem lett semmi. - mondta Dzsondon, a Királylány karját nézve.

—Csak várd ki a végét! Tudniillik nagyonis lett belőle, mert a király megtette, mert izzó tűk-
kel szurkálták a fenekét. Lerágora a lánya jobb karjáról a húst apránként egészen vállig! Az-
után az anyát akarták kényszeríteni, hogy rágorja le a húst a bal karról, de az anya semmi
kínzásra nem állt erre rá; emiatt inkább azt tették a kínzók, hogy megsütögették a bal
karon a húst disznóperzselővel. De ezzel még nem volt vége, mert egy kis pohárkával leta-
karták a leány bal szemét, de a pohár alá beraktak valami undok férget, ami a húst szereti
enni, s az kirágora a kislány szemét. Ezután sem volt még vége azonban, mert kitepték a
nyelvét. És még akarták tovább is kínozni, amikor azonban én megjelentem.

—De a kislány nem nyomorék!

—Nem, mert ismertek már a támadók is, tudták hogy jó pénzeket fizetek nőkért, pontosab-
ban sok értékes holmit adok, például alumíniumtárgyakat, e fémét ők még nem ismerik, és
azonnal felajánlották a kislányt. Meg is vettem. A szülei már nem éltek. Ezután természet-
esen azonnal elsősegélyben részesítettem, bár sokat nem tehettem érte azon kívül, hogy teli-
tömöm fájdalomcsillapítókkal; ellenben rögvést elrepültem a csiszíkhöz! És ott mutattam
nekik Királylányt, hogy hoztam őt nekik, gyógyítsák meg ha tudják, hátha jó csiszí lesz be-
lőle, hálából is, meg amiatt is mert még elég fiatal hozzá. Én ugyanis mit sem kezdek
vele, mert én nem tudom meggyógyítani, ám a csiszík orvostudományáról galaktikaszerte
számos elképesztő csodát zengedeznek az emberek.

A csiszík meg is vizsgálták őt, és azt mondták hogy még ők sem képesek tökéletesen rend-
behozni. Rákötötték azért a gépeikre, táplálták mesterségesen, s elérték, hogy néhány hét
alatt kinőtt a nyelve. De csak a nyelve, mert a karjait a csiszík sem tudták kinöveszteni. Azt
mondták nekem, hogy a nyelv aránylag egyszerű eset mert lényegében csak egy izomdarab,
de a kar már kuttyább dolog, abban van csont is meg köröm az ujjak végén és így tovább!
Majd eljutnak egyszer addig is, de most még képtelenek rá! És szemet sem tudnak kinö-
veszteni. De hogy Királylány mégse maradjon kar nélkül meg szem nélkül, emiatt beültet-
tek neki protéziseket. A csiszík kibernetikája is világhírű ugyebár, ezek tehát olyan proté-
zisek, melyek majdhogynem jobbak mint az eredeti szervei! A bal szem helyére ugyan nem
rendes szemet tettek hanem olyat, ami az infravörös sugarakat mutatja, tehát a dolgok
hőképét, azért tettek így a csiszík, hogy valamivel kárpótolják a kislányt a sok szenvedésért.
Azt mondták, ha zavarja a lányt a két különböző kép egyidejűsége, majd nézi a tárgyakat
fél szemmel, hol így, hol úgy, de most már Királylány jóideje egyszerre két szemmel néz, te-
hát megtanulta az agya egyszerre értelmezni a két képet. A karjai pedig éppúgy érzékelnek
mindent mint az emberi kezek, tud tapintani is, tud velük megtenni mindent, épp csak a
túlzott fájdalmat nem érzékelik, mert az kellemetlen volna. És Királylány keze nagyon erős,
akármikor meghajlítana egy vastag vascsövet is félkézzel! És természetesen nem vérzik a
keze, ha megvágja, különben meg nem is olyan könnyű megvágni, mert igen ellenálló a
keze mindenre, a csiszík szerint a tenyere akár húsz másodpercig is ellenáll a koncentrált
lézersugárnak, tehát akár pajzsként is használhatja! És amint látod, nyoma sincs az ősz-
szeillesztésnek, minden épp olyan, mintha a teste volna! De majd két év múlva újra el kell

vinne őt a csiszíkhez, hogy kicseréljék a kezét egy nagyobbra, ami illik a megnövekedett testéhez.

—Na, akkor minden jól alakult! De nem a csiszík közt kéne lennie?

—De igen, csak hogy amikor abbahagyták a mesterséges táplálást, nem volt hajlandó enni! Nem is beszélt, hiába volt már nyelve. Szerencsére egy okos csiszínek eszébe jutott hogy tanácsot kérjen tőlem, hátha tudom a baj okát. Én nem tudtam, de elmentem hozzájuk, már a jó kapcsolat miatt is, de kíváncsi is voltam, s amikor meglátogattam Királylányt, akkor sem evett ugyan, de legalább akkor megtette, ha a szájába raktam a falatokat, a csiszík hiába rakták a szájába, le sem nyelte. Nem tehettem tehát mást, mint hogy magammal viszem, ha nem akarom hogy éhen haljon! És óriási eredménynek tartom hogy az eltelt nagyjából egy év alatt eljutottam odáig vele, hogy már nem muszáj etetnem, már eszik magától, de csakis akkor, ha ott vagyok a közelében és én mondom neki hogy egyék! És meg is csinál más apróbb dolgokat is nekem, látod fel is öltöztött, de csakis nekem engedelmeskedik!

—Aha, helyben vagyunk! Miért vetkőzött le?

—Sajnos ez valami komplexus nála az erőszak miatt, minden férfinak felkínálkozik, talán ijedtében hogy ne kínozzák, mert hisz férfiak erőszakolták meg!

—Ő a szerencsétlen! Na de miért nem adtál neki valami szép nevet, egyáltalán, mintha olyasmit mondtál volna, hogy neki az lenne a neve, hogy „Utállak”!

—Hát igen! Tudod, ez is a dzsanarok egy furcsasága! Nem minden dzsanar bolygóra jellemző ugyan, de arra amin Királylány nőtt fel igen, és különben arra is jellemző amire megyünk, Karamallára, hogy az emberek nagyon babonásak, és azt hiszik, hogy minden teli van gonosz szellemekkel, amik ártani akarnak, különösen az újszülötteknek. S hogy ezeket becsapják, olyan neveket választanak amik rondák, úgy nevezik el a gyermekeiket, hogy például Nemisé, Értéktelen, Vacak, Buta, Beteg, és így tovább, mert úgy gondolják hogy egy ilyen nevű gyerekhez nem megy oda a gonosz szellem hogy ártson neki, vagy mert undorodik tőle, vagy mert minek is ártson annak aki úgy is Vacak, vagy a neve is azt mondja, hogy „nem is él”! Ezokból lett Királylány neve az, hogy Utállak. Biztos úgy gondolták a szülei, hogy ha a kislány neve azt mondja hogy utálják, akkor a gonosz szellemek úgy gondolják, hogy a kislány amúgyis elég szerencsétlen, minek foglalkozzanak azzal, akit mindenki utál! De ezt nem szándékos rosszindulatból tették a szülei, sőt ellenkezőleg, apját a királyt például úgy hívták, hogy Jajdehülye, feleségét, Királylány anyját meg egyszerűen csak úgy, hogy Roppantronda. Na és hát én hiába szőlítottam őt úgy, hogy Utállak, a füle botját sem mozdítja erre a névre, különben nem is bánom, nem szerettem volna így hívni, de hiába mondtam neki, hogy ez meg az lesz ezentúl a neve, például Kisvirág vagy Liliom vagy akármi, nem hajlandó ezeket sem megtanulni! S ez még ott Királylány bolygóján kiderült, s a hódító sereg vezére, amikor ezt megtudta, csak röhögött és azt mondta, hogy nem könnyörögni kell ennek a senkiházinak, hanem parancsolni! És felordított, hogy „gyere ide királylány”, s erre ez a szegény gyermek, bár alig élt, de mégis igyekezett odavánszorogni hozzá! Persze nem hagytam. S bár én nem parancsolok neki, de azóta is úgy szólítom hogy Királylány, mert erre legalább hallgat.

—Hm! És miért gyűlölték ezt a kislányt ennyire?

—Szerintem nem gyűlölték, egyszerűen ott mindenki ilyen barbár. Ott még egészen megszokott szórakozásszámba megy, hogy gonosztevőket nagy nyilvánosság előtt végeznek ki kínhálállal. Tudod, még nincs tévéjük, talán azért.

—Tehát azért akarod magunkkal vinni, mert másképp éhenhalna.

—Igen.

Dzsondon elgondolkodva nézte Királylányt, aki azonban nem mutatott túl nagy érdeklődést iránta. Dzsondon kinyújtotta felé a karját, de Midzsikó megfogta azt.

—Ne érj hozzá! Ha csak hozzáér egy férfi, máris sikoltozni kezd, sőt még akkor is ha csak közel kerül hozzá, te is csak amiatt ülhetsz ilyen közel, mert velem vagy! Szerintem az anyjának tekint engem!

Dzsondon csak nézte Királylányt, majd hirtelen megszólalt, jó hangosan:

—Gyere ide hozzám, gyere ide Szeretlek!

S erre csoda történt! A királylány feléje fordította a fejét, meglepődve pislogott Dzsondon-ra...

És a férfi megismételte:

—Gyere ide kislányom, hogy megsimogassalak! Gyere ide Szeretlek! - és a két karját is ölelésre tárta. —Gyere, bújj ide, nálam senki nem bánthat, látod milyen erős vagyok, megvédelek mindentől, Szeretlek!

S erre a kislány felállt, s bár még mindig egyetlen szó nélkül, de odalépett Dzsondonhoz, beugrott a férfi ölébe, s a fejét a férfi mellére hajtotta. Dzsondon megsimogatta a kislány haját.

—Nahát, ez hihetetlen! Elképesztő! El sem hinném, ha nem látnám! - álmélkodott Midzsikó.

—Többet értél el vele, mint én az elmúlt egész évben, pedig kezem-lábam törve iparkodtam visszahozni az életbe! Nem is hiszem hogy te pankrátor vagy, te pszichológusnak születtél!

—Csudát, én csak a bunyóhoz értek... talán még ahhoz sem igazán!

—De komolyan, le a kalappal előtted! Eddig még nem volt olyan férfi, akihez hozzábújt volna, még akkor sem engedte hogy megsimogassák férfiak, ha velem volt az illető! Hogy érted el ezt?! De azt ne mondd hogy azért, mert erős vagy, mert más erős emberek is voltak nála előtted, de inkább csak annál jobban félt, minél erősebb volt a férfi!

—Szerintem az volt a döntő momentum, hogy azt mondtam neki, hogy *Szeretlek!*

—De hiszen ezt én is mondtam neki napjában ezerszer is! És más férfiak is mondták neki, a szakács, a...

—A mindenki, tudom. Csakhogy egyik sem mondta e szót úgy, mint ami a kislány *neve!* - vágta rá Dzsondon diadalmasan.

—A *neve*?!

—Az. Mondhatom, igazán hülye szokásai vannak a dzsanaroknak! Hogy is érthetné meg egy ilyen kicsi lány azt, hogy az a szó hogy „Utállak”, az az ő *neve*, és nem azt jelenti, hogy őt utálja az, aki megszólítja! Vagy ha meg is érti hogy ez a neve, de azt hiszi azért kapta e nevet, mert utálják! Azt nem hiszi, hogy holmi szellemek vagy démonok miatt, mert hisz nem is látja azokat a szellemeket! Sokkal jobb lett volna ha úgy nevezik el például, hogy „Kispisis” vagy „Beszari”, mert annak okát jobban megértette volna. De most képzeld magadat a helyébe, állandóan csak azt hallja, hogy ez is utálja őt meg az is, szerintem igen boldogtalan gyermekkorra lehetett királylány létére is! Egészen biztos, hogy mohón sóvárgott szeretetre! De még ha simogatták és puszilták is, hogy is hihette volna el ennek a szeretetnek az őszinteségét, amikor állandóan csak azt mondják neki közben, hogy „utállak”! A gyermekek egyszerűen gondolkoznak, a kislány egészen biztos úgy véli, hogy őt ott szeretik, ahol mondják is neki, hogy szeretik. De te hiába mondtad neki, mert az is fontos volt hogy épp úgy mondd, olyan nyelvtani szerkezetben, ahogy korábban az utállak-ot hallotta, tehát megszólításként, névként! Abból meg gondolom egy életre elege lehetett hogy Királylány-nak nevezzék, mert feltételezem hogy amikor erőszakolták meg kínozták, állandóan csak azt hajtogatták a kínzói, hogy „én is megduglak királylány”, meg hogy „mindjárt megpörköllek királylány”, meg hasonló! Tehát ha elfogadsz tőlem egy jótanácsot Midzsikó, soha többé ki ne ejtsd a szádon előtte azt a szót hogy királylány, én is most mondtam utoljára! Ezentúl az ő neve az, hogy Szeretlek, és kész!

—Mégfogadom a tanácsodat Dzsondon! Elképesztően jól értesz a gyerekekhez! Tényleg pszichológusnak kéne menned! Ha végetér ez a kaland, befizetek egy pszichológusi szakra az egyetemre! S emellett máris úgy tekintheted magadat, mint egy egymillió csengeres bank-számla boldog tulajdonosát! Igazán leköteleztél!

—Tartsd meg a milliódat, keresztanya! - morogta Dzsondon. —Én ezt a gyermekért tettem, nem teérted! - és egyre csak simogatta a kislány fejét. A kislány pedig nyugodtan ült az ölében, és esze ágában sem volt onnan elmozdulni.

—Jól van, én nem erőltetem rád a pénzt, de tudd, hogy ha kéred, megkapod. - válaszolta Midzsikó. —Most már azonban azt hiszem kizárt hogy még ha akarnám is, de nélküle menjünk el az útra, mert Szeretlek annyira ragaszkodik hozzád, hogy még azt is kétlem hogy

legalább mellettem enne; lehet hogy csak melletted enne ezentúl, vagy irtó nagy hisztit csapna, ha eltűnnél mellőle!

—Pedig el kell mennem, mert szólnom kell a többi lányomnak hogy jöjjenek hozzád, tanulni, iskolába meg minden...

—Jó. De szerintem öltöztess fel Szeretleket, és vidd magaddal! Hogy baj ne legyen, nesze itt a tüvetőm, kerítsd elő őket, egy óra múlva várlak ugyanitt! - állt fel Midzsikó.

—Viccelsz?! Egy óra alatt meg sem találom mindet, mert nincs ám mind a csatornában, hol itt - hol ott dolgoznak! Holnap reggelnél előbb nem lesz itt mind!

Midzsikó elkomorult, de ezt mondta:

—Jó! De annál tovább nem várok! Addigra légy itt velük! Addig kiadom az utasításokat az intézőmnek rájuk vonatkozóan! Reggel nyolcra itt legyél, mert kilenckor startolunk! Gyere, mutatom a kijáratot!

3. fejezet: Titkok nyomában

Midzsikó egy egész űrvárossal ment a Karamalla bolygóra. Megvolt jó tíz kilométer átmérőjű. Ez korántsem volt a legnagyobb űrvárosok egyike, valójában többnyire az volt a helyzet, hogy minél nagyobb egy űrváros, annál ősdibb, mert régen a hipergenerátorokat csak akkora óriási méretekben tudták elkészíteni, melyek csak egy harminc kilométer sugarú kör peremébe fértek be; szükségképpen tehát ekkora kellett legyen minden űrváros; eképp űrhajókról nem is lehetett szó, olyan űrhajókról legalábbis, melyek maguk is képesek térugrásra. Később aztán módosult a helyzet, s a csizik már képesek voltak alig egy-két méteres hipergenerátorokat is készíteni, a tutuk meg néhány decimétereseket is, ám az emberiség rajtuk kívüli része, legalábbis amelyeket a csizik, tutuk és a Köztársaság népei ismertek, erre képtelenek voltak. Még a horkoknak is voltak nagyon jó űrjárműveik, de azok is a tutuktól kapták a technikát, és ők nem emberi lények voltak. Ennek megfelelően a Köztársaságban a legkisebb űrjármű néhány száz méteres hipergenerátorral rendelkezett és baromi drága volt, drágább mint egy jóval nagyobb űrjármű. Mindenesetre az már le tudott szállni egy bolygóra, bár nem akárhová. Más űrjárművek nem, hacsak nem úgy, hogy nem hipertéri közlekedéssel. Még Midzsikó ezen űrvárosa is a modernebbek közé tartozott. Volt neki természetesen ennél kisebb is, s itt volt ezen űrváros fedélzetén, de most mégis a nagyobbba ment, mert biztos ami biztos, nagyobb helyen több minden elfér!

Jócskán fel volt fegyverezve. Magánszemélynek természetesen tilos volt az űrfegyverek birtoklása, de Midzsikó erre magasan fittyet hányt, és Dzsondon bizony ámulatlan figyelte a vezérlőterem nemegy paneljét, ami kifejezetten az űrháború vezérlésére szolgált.

—Azannnyát! Lézerágyúk, fúziós bombák, fénygránátok, anyaggyorsítók, s még egy csomó akármi, amiknek a nevét sem értem... van neked mindened!

—Ne áltasd magadat - válaszolta Midzsikó - sokfajta cuccom van az igaz, de külön-külön mindegyikből kevés! És ezek sem a legmodernebbek.

—Ugyan már, akinek a kobakja fölött robban egy hidrogénbomba, annak tökmindegy hogy hány éves technika készítette!

—Az tiszta sor, csak kérdés, hogy célba jut-e! Tudniillik a fedélzeti elektronika a lényeges ebben, hogy milyen sebesen gondolkodik, és milyen az elektronikus agy harci taktikája! Ki tud-e tértől az elfogó rakéták előtt, például, s hogy a megtévesztő célokról kideríti-e, hogy nem azok az igazi célpontok, és így tovább!

—Hát én mindenesetre így is csodálom hogy honnét van ennyi mindened! Nem hinném, hogy ezek kereskedelmi forgalomban kaphatóak volnának!

—A Köztársaság területén nem is, de természetesen vannak feketepiaci ismeretségeim. Ne hidd ám, hogy bárki bejuthat ide a vezérlőbe körülnézni! Aztán meg még csak nincs is szükségem bűnözőkre. Nemcsak a Köztársaságból áll a világ! Meg lehet venni a cuccokat más bolygókon is! Számos helyen vásároltam kiszuperált fegyverzetet. S nem is csak erre az egyetlen űrjárművemre.

—Miért?

—Űrkalózik ellen.

—Eh, olyanok csak a mesékben vannak! Mindenki tudja, hogy a hipertéren áthaladás egyetlen pillanatig tart csak, ott nem lehet kalózkodni, üldözni meg elfogni a másikat!

—Ez igaz is. A baj az, hogy ahhoz hogy ugorjunk, előbb olyan helyre kell jutni az űrben, ahol gyenge a gravitáció. Minél kisebb gravitációs térben ugrasz, annál pontosabb és annál biztonságosabb lesz az ugrás! Na már most, a tutuk például úgy tudom megtehetik már azt is, hogy akár egy bolygó felszínén ugranak a hipertérbe és semmi bajuk sem lesz, de mi még hol vagyunk attól! Minél ősdibb az űrhajó, s minél nagyobb a fizikai mérete, s főleg minél nagyobb gravitációs térben ugrik, annál nagyobb kiegyensúlyozatlan erők hatnak rá a szingularitáson áthaladva, tehát annál nagyobb a veszély, hogy darabokra szakadva lép ki a célban a normál térbe! Emiatt ajánlatos minél messzebbre eltávolodni a tömegközéppontoktól ugrás előtt. Ezt csak a normál térben lehet megtenni, valami hagyományos meghajtást alkalmazva. Ez akár hetekbe is telhet régi űrhajóknál. Na és ezalatt simán megtá-

madhatja azt valami kalózbanda. Emiatt kellene a fegyverek, mert a kalózok előszeretettel leskelődnek elmaradottabb naprendszerek peremvidékén, hogy ott megtámadják az arrafelé a normál térbe kilépő vagy ugráshoz oda igyekvő hajókat! Engem ugyan ritkán fenyeget ez a veszély, mert aránylag modernek a hajóim, s elég közel ugrok mindig a célokhoz, de azért néha megpróbálkoznak pimaszabb, merészebb úrkalózok, és különben sem annyira modern minden bárkám! Tudod, mindig finom egyensúlyt kell tartani a kockázat miatti veszteség, és a fejlesztésbe való beruházás költsége között! Mert ez olyan, hogy lehet hogy neked van egy biciklid amit nagyon féltesz a tolvajoktól, veszel is rá biciklilakatot, de az már valószínűtlen, hogy olyan garázsba rakod amit százmilliós biztonsági rendszer véd, és műholdas nyomkövető rendszert sem szerelsz a bringára! Nem érné meg! Nekem meg a legtöbb esetben olcsóbb volt fegyvereket szereltetnem az úrhajóimra, mint valami drágább úrhajóba beruházni!

—A csiszik nem adtak neked jobb úrhajót?

—Egyet igen, bár az is régi darab a szemükben, leselejtezésre ítélt ócskaság. De azt ideadták. Irtó remek jószág, alig ötven méteres, itt van a fedélzeten! De annak nincs fegyverzete. És csak azt az egy darabot adták. Én mégis barbár vagyok a szemükben! Na szóval visszatérve a fegyverekre, azzal amit itt látsz, talán a világ valamennyi egyesült kalózbandáját megfutamíthatom. Csakhogy az egész Karamallához ez nagyon kevés! Nagy veszteségeket tudnánk okozni az űrflottájuknak, de a végén biztos lenne a legyőzetésünk.

—Akkor miért ezzel jöttünk?

—Hogy miért ezzel az úrhajóval?

—Igen.

—Hát a tekintély végett! Nem mindenkinek van ugyanis saját űrvárosa, pláne úgy, hogy van rajta néhány más, modernebb űrjármű is! Plusz ennyi fegyver! Ennek annyi haszna van azért, hogy biztos lehetek benne, semelyik dzsanar tisztviselő nem mer majd tenni bármit is ellenem a saját szakállára, csakis felsőbb utasításra cselekednek majd! Attól így mentve vagyunk, hogy csak azért tolganak ki velünk, mert nem tetszik a pofánk! Ahhoz ugyanis túl erősek vagyunk, és túl sokan is! Különben meg olyan nagyon nem is félnék itt az űrben, mert alaposan modernizálva lett ám ez a nagydarab űrmammut, csak legyen a fedélzeten Gapí, ha nagyon meleg lesz a helyzet inkább bemerülök a hipertérbe egy bolygóátmérőnyi közelségben is, nyolcvan százalék az esély rá, hogy kibírja nagyobb bajok nélkül az űrvárosom, de megnézem én azt, hogy melyik dzsanar űrcirkáló merne követni! A fegyverük lehet hogy erősebb, de nem hinném hogy lenne akkora bátorság bennük, s ha mégis van, ráfizetnek, mert mikroszkopikus porrá robbanva jönnek ki a hipertérből! - és Midzsikó keze szeretettel simított végig a műszerpulton. —Nem, nem, Dzsondon, engem az zavar, hogy miként hozzuk fel Gapít a fedélzetre! Mert hogy a bolygóra le nem engednek minket alapos motozás nélkül, úgy, hogy még egy bicskát sem vihetünk magunkkal, az teljesen biztos!

—Hé, most nem úgy nézel ki, mint aki teljesen biztos benne, hogy odalent mindent elintézhetsz a pénzével!

—Jogom van aggódni.

—Hogyne, de muszáj élni ezzel a joggal? - kérdezte Dzsondon, azzal elkiáltotta magát:

—Gyere ide, Szeretlek!

S a kislány máris odafutott hozzá. Tehette, mert ő is ott volt a vezérlőben. El nem maradt volna mellőlük, bár sokat gyalogolnia nem kellett, mert általában Dzsondon vitte a nyakában. Elég magasak voltak ehhez az űrváros folyosói.

—Szóval nem viszünk tüvetőt magunkkal a bolygóra? - kérdezte Dzsondon.

—Nem.

—Akkor ne is adjam vissza neked, mert felesleges, igaz?

—Ilyen szempontból igen, meg különben sem az volt az egyetlen tüvető! De igenis visszadhatsz, mert jobb ha nálam van, mert te amilyen hebrencsnek látszol még képes lennél megpróbálkozni a lecsempészéssel, aztán felfedezik nálad a határőrök, lebukunk, és máris le vagyunk tartóztatva a legelején!

—Jó. Visszaadom. Ezért is hívtam ide Szeretleket. - mondta Dzsondon, azzal kézbe fogta a kislány jobb karját, s így szólt:

—Nyisd ki, Szeretlek!

S erre Midzsikó szeme előtt újabb csoda történt: hangtalanul elhúzódott valami eddig láthatatlan toloajtószerűség Szeretlek karján, s láthatóvá lett egy üreg, ami alkalmas volt a tűvető elhelyezésére. Az ugyanis cseppet sem volt nagy, épp elfért ott. Még néhány más kisebb apróság is elfért volna odabent.

—Na, kivegyem? Adjam vissza? - kérdezte Dzsondon diadalmasan.

—Hát... nem! Meggyőztél! Hogy jöttél erre rá?!

—Úgy, hogy belegondoltam hogy a csiszók egyrészt mindent miniatürizálnak, tehát ami a kézhez kell azt egészen piciben is megcsinálhatták, a kéz csak azért épp ekkora, mert sem mire nem mennének egy néhány centis kezecskével. De ha ekkora, akkor ki is használják hogy ekkora, mert takarékos nép! Kell legyen tehát benne valami, ha más nem üreg! És ha van benne, kell hogy kinyíljon a tulajdonos pusztá akarata, mert ez a legkényelmesebb! És Szeretlek már biztos rájött erre, elég régen ez a kéz az övé! Megkértem nyissa ki, s ő kinyitotta!

—Zseniális! Így már azért mégis jobban érzem magamat!

—Én is, de csak alig valamivel. Ezek itt az űrvárosban, a személyzeted, megbízhatóak?!

—Naná, leghívebb embereim közül válogattam őket!

Dzsondon nagyot sóhajtott.

—Hát akkor menjünk!

Mentek.

Amikor kibukkantak a hipertérből a Karamalla bolygó közelében, Dzsondon tapasztalhatta, hogy valóban alaposan modernizálhatta űrvárosa berendezéseit Midzsikó, mert alig hat bolygóátmérőnyire a Karamallától lépett ki a hipertérből. Ez pedig egy ekkora monstrumnál mint az űrváros, igazán példátlan merészség volt, mondhatni súlyos pófátlanság! Majdhogynem olyan volt biztonságtechnikai szempontból, mintha rátelepedett volna rögvest a bolygó felszínére! Ha tudja Midzsikó szándékát, Dzsondon bizonyára tiltakozik is, s hozzá hevesen, de hát Midzsikó nem méltóztatott előre beszámolni neki a szándékairól, még csak nem is célozgatott ilyesmire! Az biztos hogy az ugrás pillanatában Dzsondon úgy érezte, mintha milliónyi kis darabra szétszakítanák, iszonyú hányinger tört rá, fejfájás is, és olyan rosszul volt mint még soha, fájt minden porcikája. S rosszulléte csak lassan csillapodott.

—Mintha totál kifordítottak volna... - kezdett panaszkodni, s rápillantva Midzsikóra látta, hogy a milliárdosnőt is ugyancsak megviselte ez a többdimenziós imbolygás.

Igen ám, de nem is csak Midzsikó sápadt arca kötötte le a figyelmét, mert bekapcsoltak a vészjelzők, sivített minden, és Midzsikónak pillanatnyilag volt minden baja a komputerrel, de nemcsak neki hanem a vezérlőben ügyködő alkalmazottainak is.

—Kárjelentés a központnak! - vezényelte Midzsikó, és monitorán feltűntek az első adatok.

—Semmi vész, sokkal súlyosabbra számítottam! Pompás ez az öreg csotrogány! - mondta végül, a különben jó hosszú hibalistát szemlélve, amit a tesztprogram írt ki neki. Azzal kipillantott az „ablakon” az űrbe, ami persze nem igazi ablak volt csak egy óriási, hatvan méter képátlójú monitor, ami állandóan az űrváros közvetlen űrkörnyezetét mutatta. Szemügyre vette a Karamalla bolygót, mely mintha ott lebegett volna a fejük felett, betöltve a képernyő tekintélyes hányadát. —Ha előre tudom hogy ilyen kevés lesz a hiba, mehettem volna még közelebb is...

—Megörültél Midzsikó, mire fel vállaltál ekkora kockázatot?! - ámult Dzsondon.

—Arra fel, apafej, hogy tekintélyt szerezzek a karamallaiak előtt! Légy nyugodt hogy figyelik ám a világűrt, s most náluk is az űrközpontban vadul szólnak a szirénák, mert kis túlzással szólva a pöcsökre léptem, mondhatnám a herezacskójukban bukkant fel az űrvárosom! Különbem sem óhajtottam tökölszni a normáltéri meghajtással, mert azzal legalább egy héttel megnyúlt volna az idevezető út, s azalatt ki tudja mit művelnek a kislánnyal! To-

vábbá nem is biztos hogy engedélyezték volna a bolygó megközelítését. Most már azonban tehetnek egy szívességet, rögvést itt vagyok, kész helyzet elé vannak állítva!

—És tényleg nem esett túl nagy kár az úrvárosban?

—Dehogy. - és Midzsikó újra megsejmelte a hibalistát, majd megnyomott egy gombot, mire a számítógép ezt írta ki:

—A károk összértéke napi árfolyamon 26 382 456786 csenger.

—Látod, nem is sok, alig huszonhatmilliárd, ami az úrvárosom értékének nincs meg a tízezered százaléka sem! Jelentéktelen összeg, s ettől még tökéletesen működőképes sőt harc-képes vagytok!

—Mondd, te mindent átszámolsz pénzbe?!

—De hát ez csak természetes egy üzletasszonytól, nem?!

—És az alkalmazottaid életét is pénzben méred?! Mit írna ki a számítógép, ha mondjuk ő halt volna meg az ugrás során?! - mutatott Dzsondon találomra az egyik csinos leánykára az egyik kisegítő műszerpult előtt.

Gúnyának nyíla azonban hatástalanul csorbult ki Midzsikó közönyösségének erős pajzsán. A nő ugyanis néhány gombnyomással elővarázsolt a képernyőre egy listát, amin különböző személyek nevei szerepeltek, s rábökött az egyikre.

—Ő az akit kérdeztél! Értéke jelenleg a számomra pontosan hetvenötezer csenger! Ennyibe került ugyanis hogy megmentsem, mert ő is az egyik megmentettem, plusz benne van ebben az összegben a kitanítatásának a költsége is, valamint egyfajta általam kikalkulált képlet szerint annak az időnek a költsége, amit ráfizetek hogy halála esetén felkutassak és kiképezzek egy hasonló képességű nőt! Ebben a súlyozott összegben szerepel aztán egy egész három tizedes szorzóval egyfajta szubjektív elem is, ami azt mutatja meg, hogy mennyire kedvelem őt a szorgalma, kedvessége, megbízhatósága sőt egyszerűen a tetszetős külseje miatt is, mondható tehát hogy iránta érzett bizonyos mértékű szeretetemet is belekalkuláltam. Ennek a végösszegét itt láthatod magad előtt a képernyőn, Dzsondon! Kivétel nélkül mind a sokezer alkalmazottam esetén meg van állapítva egy ilyen szám, a legegyszerűbb félkegyelmű folyosótakarító szolgánál éppúgy, mint a leghűbb bizalmasaimnál is! S ez a szám bizonyos módon, de a részletek nem tartoznak rád, természetesen szerepel a fizetésük megállapításánál is. Ennek alapján kapják a bérüket, ezen szám bizonyos százalékát havonta, illetve időnként jutalmat, prémiumot is adok nekik, de szigorúan ennek alapján. E számot ők is mind tudják, s növelhetik önképzéssel, vagy hűségük valami látványos bizonyításával.

—Iszonyú! Ennyire nem szabadna pénzéhesnek lenned!

—Ennek semmi köze a pénzéhséghez. Nem adom el ennyiért az alkalmazottaimat, többért sem, de fontos hogy tudjam kire mennyire számíthatok, ki mennyit ér, s egyáltalán, jegyezd meg Dzsondon: *senki sem pótolhatatlan!* Ez különben régi szabály a vállalkozóknál, épp csak én azt is tudom számszerűleg, hogy ki *mennyire* pótolható, milyen áldozatok árán!

—Aha. És szabad tudnom, hogy mennyi az értéke szerinted a lányodnak, Gapinak?!

—Szerinted mennyit ér egy anyának a lánya, apuci? Ugyanis tudd meg, hogy e lista csak az alkalmazottaimra vonatkozik, de Gapí már régóta nem alkalmazott nálam, hanem *családtag!* Másképp nem is készülnek olyasmire érte, amire készülök!

—És mennyit ér neked Szeretlek? Vagy ő is családtag?

—Még nem az. Lehet hogy valamikor az lesz, de most nem az. Nagyon kedvelem, óriási az értéke, de végülis nem fűz hozzá olyan erős érzelem mint Gapíhoz. Ne is csodáld: tizedannyi ideje sem élt velem mint Gapí, beszélgetni sem tudok vele, mert az öregistennek sem hajlandó megszólalni, tehát nem is ismerem a gondolatait, ő a szememben csak egy szájalom-ra méltó, bestiálisan megkínzott, zavarodott kislány. Irtó sok mindenre hajlandó vagyok a kedvéért, de az elemi őszinteség kötelez rá, hogy bevalljam: érte például nem kockáztatnám az életemet úgy, mint Gapí kedvéért! Gapí már bizonyított előttem, nagy segítségemre is volt, de Szeretlek még nem. De úgy is fogalmazhatok, hogy Gapíba már több energiát és pénzt feccöltem mint Szeretlekbe, tehát többet ér nekem. Sőt, szeretetből is többet fordítottam rá. Ezen ne is csodálkozz Dzsondon, ismétlem hogy ne csodálkozz ezen és ne ször-

nyülködj! Minden anyának vannak kedvencei, ha nem is vallja be. Egyszerűen nem olyan az emberi lény, hogy mindenkit egyformán szeressen. Már a biológusok is megállapították például, hogy bár a nőstényállatok hajlamosak arra, hogy a kisebb kölyköknek több élelmet adjanak mert azok így gyorsabban felnőnek, egy falat élelem nagyobb hasznukra van mint a nagyobb kölyköknek, mert testtömegük nagyobb százalékat teszi ki; amint azonban életveszélyről van szó, az anyaállat a nagyobb kölyköket menti először, mert ha egy nagyobb kölyök halna meg, akkor az anyaállatot nagyobb veszteség éri, vagy úgy is fogalmazhatunk, hogy egy újabb terhesség után több munkájába telik míg ugyanolyan korúra és méretűre neveli fel az újabb kölykét!

—De mi emberek vagyunk, nem állatok!

—Hogy is ne lennénk állatok! Kétségkívül nagyon különleges állatok, de akkor sem növények vagy gombák! Szeretlek nem panaszkodhat rám, igazán mindennel ellátom, és nemcsak élelemmel de játékoktól is hemzseg a szobája, nem tehetek róla hogy nem játszik velük, s már az életét is én mentettem meg, miattam nem kínozták tovább, a csiszíkhöz is én vittem el, nekem köszönheti tehát az egészségét is. Sőt, még szeretem is. Tényleg szeretem. De Gapit jobban. Ez van, és ebben semmi iszonyút nem látok, ez egyszerűen egy tény, és kész! S még csak nem is mondhatod hogy csak a pénzemet herdálom rá. Hónapokon át témérdek időmet lekötötte hogy magam etettem, a szájába rakosgattam az ételt, mindent megtettem érte amit egy a gyermekét igazán szerető anya megtesz. Egyszerűen arról van szó, hogy Gapiért még ennél is többet megtennék.

—Jó. Tehát mennyi is a szemedben Szeretlek értéke? - kérdezte követelőzően Dzsondon.

—Ezt nehezen tudom meghatározni, tudniillik mert itt nem elég azt összeszámolni, hogy mennyit költöttem rá. Az ugyanis az értékének egészen jelentéktelen töredéke. De mondtam hogy időm tetemes mennyiségét fordítottam a gondozására, márpedig az én időm minden másodperce borzasztósokat ér, mert igen elfoglalt vagyok. Továbbá még jobban felviszi Szeretlek értékét az a tény, hogy a csiszík tudnak róla, tudják hogy velem van, s ha nem viszem vissza a megadott időben amikor lecserélik a karját egy nagyobbra, akkor megkérdik mi van vele, tehát el kell számolnom vele. Nem engedhetem meg a luxust, hogy csak úgy lemondjak róla!

—De hát Szeretlek nem csiszí!

—Tiszta sor, nem is fenyegetne a csiszík bosszúja ha lemondanék a kislányról vagy a sorsára hagynám, de tagadhatatlan, hogy a csiszík igen furcsállanak az eljárásomat, úgy tekintenek mintha egy igazi anya hagyná el a vér szerinti gyermekét, köztudomású ugyanis hogy a csiszík a nevelőanyát tekintik igazi anyának, s ezt a csiszík nehezen bocsátanak meg nekem, mert erkölcsi kérdésekben a csiszí egy rendkívül rigorózus nép! Valószínűleg jelentősen zuhanna a szemükben a tekintélyem, megbecsültségem, s ezt alaposan megéreznék a csiszí kereskedelmi kapcsolataim. Ezt egyszerűen nem engedhetem meg magamnak! Nem tudom azonban mennyit veszítenék ezzel, csak annyit, hogy eszméletlenül sokat. Annyi biztos, hogy csengerbilliókat. Tehát nem tudom hogy Szeretlek mennyit ér nekem, de biztos hogy több billiót, s ezzel még valószínűleg mélyen alulbecsültem az értékét.

—Akkor nem is volt olyan jó ötlet, hogy elvitted őt a csiszíkhöz, s a nyakadba vetted ezt a nagy gondot! - gúnyolódott Dzsondon.

—De igen, remek ötlet volt hogy megmentettem őt, mert ezzel nagyot nőtt a csiszík szemében a becsületem! Akkor kaptam például ajándékba tőlük azt a leselejtezett csiszí úrhajót, holott nem sok barbár dicsekedhet csiszí úrhajóval a világmindenségben! Rengeteget nyertem tehát, épp csak ennél is többet veszíthetnék, ha meg akarnék szabadulni Szeretlektől! De hát erről szó sincs, mert én igenis nagyon szeretem őt! - szólt, és kinyúlt, hogy megsimogassa a mellette álló kislány karját. Ám Szeretlek elhúzódott mellőle!

—Ugyan már, tényleg szeretlek! Ha valaki jobban szeret egy másik lényt, az nem azt jelenti, hogy téged már nem szeret! - mondta elképedve Midzsikó, azzal megragadta Szeretlek karját, és magához húzta a leányt. Igen ám, de most Szeretlek megragadta Midzsikó kezét a csuklónál, mindössze jobb kezének mutató- és hüvelykujjával, és megszorította azt. S ez bár gyermeki kéz volt, de a biomechanikus erősítővel ellátott protézis-kéz akkora erőt fej-

tett ki, hogy Midzsikó feljajdult, és még a könnyei is kicsordultak. Rögvest elengedte Szeretlek karját, s a kislány abban a pillanatban odaugrott Dzsondonhoz, felmászott a férfi ölébe, és a fejét a mellére hajtotta. Dzsondon megsimogatta őt, és elvigorodott.

—Hát Midzsikó, kettőnk közül valóban nem te vagy a pszichológus! Sőt, mondhatom hogy tisztellek ugyan amiért ennyi mindenre képes vagy Gapi lányodért, de mégis azt kell mondom, hogy érzéketlen tuskó vagy! Annyi bizonyos viszont, hogy igazad volt. Szeretlek nem örült, sőt még csak nem is olyan túlzottan zavarodott. Igazán pompásan ért ám mindent, ami megy körülötte! Tartok tőle hogy örökre elveszítetted a bizalmát, s máris nem tart a mamájának!

Midzsikó még mindig fájdalmas fintorral dörzsölgette a csuklóját, ott, ahol azt Szeretlek megszorította. A kislány ujjai nyomán óriási kék folt lüktetett ott, ami valószínűleg hetekig megmarad.

—Amindenségit... a kis hálátlan... majdnem eltörte a kezemet, hallottam hogy meg is ropant... órákon át alig tudok majd fogni vele...

—Pedig azt hiszem kíméletes volt veled, épp mert ha akarja, valóban eltörhette volna a mancsodat! De épp úgy lehet ő teveled, mint te övele: a *maga módján* ő igenis szeret még téged, épp csak nála is akad akit jobban szeret, s az én vagyok!

—A francnak kellett épp előtte szóbahoznod ezt a témát!

—Ne engem szídj, rémálmaimban sem gondoltam volna, hogy mindenkit pénzben értékelsz!

Midzsikó sóhajtott egy nagyot.

—Pedig még most is ártatlannak érzem magamat, mert biztos hogy neked is voltak kedvenceid a megmentett kis utcalánykák közül ott a csatornában!

—Valóban voltak. Csakhogy azt sosem mutattam, főleg ki nem mondtam, és pláne nem számítottam ki pénzben az értéküket!

—De ha érti hogy mi történik körülötte, miért makacszkodott annyi ideig hogy nem eszik önmaga, miért nem szólal meg még most sem...

—Szerintem nagyon óvakodik meggyógyulni, fél attól, hogy bevallja hogy egészséges, mert attól tart, hogy akkor megint úgy bánnának vele mint korábban, kínoznák, meg-erőszakolnák. Ő úgy gondolhatja hogy betegnek lenni jó, mert a beteget kényeztetik, babusgatják, gondoskodnak róla, a beteg biztonságban van... - azzal felemelte Szeretlek fejét, s ezt mondta a kislány arcába nézve:

—Én nem foglak elhagyni! - majd egy kissé megpróbálta kényelmesebb helyzetbe igazgatni a derekán Szeretlek karjait, de nem sikerült, a kislány csak annál erősebben szorította. S bár Dzsondon nagy volt és erős, de majdnem elakadt a lélegzete is.

—Hé, meg ne fojts... - mondta a kislánynak. Erre a szorítás enyhült egy kicsit, de épp csak valamelyest.

—Na, le se lehet majd vakarni rólad... - mondta ezt látva Midzsikó. —Na de most cipelni fogod végig a bolygón?

—*Anyuci*, emlékeztetlek rá, hogy ez az egész a te ötleted volt!

—Az rendben is van. Csak ügyelj majd rá, hogy fel ne kínálkozzék minden szembejövőnek!

—Nem fogja megtenni. Hallod Szeretlek, maradj felöltözve, s nem lesz semmi baj!

A kislány meg sem moccan, nemhogy szólt volna erre. Dzsondon sóhajtott egy nagyot.

—Majd vigyázok rá! Hiszen amint látom, már tényleg az én leányom! Úgy látom rögtön megkaptam az illetményemet tőled egy kislány formájában! De nem is bánom, tudod nekem is vannak elveim, például az, hogy amit ingyen adnak, azt el kell fogadni!

—Érdekes, amikor Szeretlek először bújt hozzád és felajánlottam neked egymilliót, az mégsem kellett!

—Nézd keresztanya, kettőnk közül te kereskedel emberekkel sőt hullákkal is, és nem én!

—Örülj neki, ha nem lennék emberkereskedő, Szeretleket sem lett volna aki megmentse, s akkor most ugyan ki bújna így hozzád?!

—Ez igaz, de az is igaz hogy azt tartja a népi bölcsesség, hogy gyerekszáj mindig igazat mond, s ha Szeretlek nem is a szájával mondja most, de viselkedésével igenis azt közli, hogy kettőnk közül én vagyok a szeretetre méltóbb, s bevallom ennek nagyon örülök! Lám,

mégsem minden a pénz! Egy senki, egy koldus vagyok hozzád képest, mégis értékesebb nálad bizonyos értelemben!

—Hát nézd, ami történt, megtörtént, ez is egy tény amit tudomásul kell vennem! Szeretlek továbbra is megkap tőlem mindent, s remélem jó apja leszel!

—És mi lesz a csiszí kapcsolataiddal?

—Semmi különös. Közlöm velük hogy a kislány nagyon megszeretett egy férfit akit az apjának tart, s inkább azzal akar tartani mint velem, talán mert mellette nagyobb biztonságban érzi magát. Mindez igaz is. Ahogy a csisziket ismerem, talán leellenőrzik a szavaimat, de mert így igaz ahogy mondtam, részükről ennyivel lezárul a dolog, és nem lesz semmi baj! Csiszí felfogás szerint egy gyermeknek joga van eldönteni, kit tart szülőjének, nos, Szeretlek átigazolt tőlem hozzád, ez az ő dolga és kész!

Ekkor azonban be kellett fejezniük a beszélgetést, mert megszólalt az egyik kommunikátor. A dzsanar hatóságok keresték ennek az úrvárosnak az örült kapitányát, aki ilyen közelre ugrott hozzájuk. Midzsikó elvigyorodott.

—Sejtettem hogy igen hamar érdeklődnek majd irántam! - azzal adásra kapcsolt.

—Midzsikó a nevem, a Köztársaság polgára vagyok, a Nonyán bolygó lakosa. Az úrváros neve Győzedelmes. Kereskedelmi célzattal jöttem ide, egy önök számára is jelentős előnyökkel kecsegtető szerződést szeretnék megkötni az illetékes minisztériummal. Kérem adják meg valamely parkolópálya koordinátáit, valamint engedélyt kérünk a leszállásra egy úrkomppal. Az úrváros és az úrkomp pályaadatainak vételére kész a számítógép. - mondta Midzsikó rutinosan, teljesen szokványosan bejelentkezett tehát a megfelelő úrhivatalnál. Ezután kikapcsolta a mikrofont, s így szólt:

—Figyeld meg, mindjárt szólnak, hogy egy nővel nem tárgyalnak!

* * *

Lenn a Karamalla bolygón, egy különösképp jól védett föld alatti bázison egy nagyon tekintélyesen kinéző, számos érdemrendet hordó, idős tábornok ült a szobájában. Most belépett hozzá egyik altisztje:

—Tábornok úr, megérkezett Midzsikó!

—Ah! Haddah velünk van! Menjen minden a terv szerint! Tessék megadni neki a vízumot, de csak a szükséges huzavonák után, hogy gyanús ne legyen a dolog! Legjobb ha azt hiszi, hogy maga harcolta ki a beutazást! És készítsétek elő a csalétket is!

—Már minden elő van készítve tábornok úr, az ügynökünk bevetésre készen várakozik a mínusz egyes szinten!

—Remek, remek, induljon máris az akció színhelyére, mert akármikor szükség lehet rá!

—Igen, de bocsásson meg kérem tábornok úr hogy véleményt nyilvánítok, de megfontolásra érdemesnek tartanám az ötletet, hogy esetleg személyesen is felkeresse az ügynököt s néhány buzdító szóval fellelkesítse!

—Fellelkesítsem?! - rökönyödött meg a tábornok. —Hát miféle ügynököt szerzett nekem maga, Okádék hadnagy, hogy külön lelkesítenem kell akció előtt?! Hát anélkül talán nem megbízható?!

A hadnagy földig hajolt.

—Természetesen megbízható. Semmi kétely bennem aziránt, hogy okvetlenül kiválóan végzi majd a feladatát. Mégis, jólesne neki. Továbbá terveim szerint e találkozást közte és maga közt tábornok úr rögzítenénk, hogy később az ügynökök kiképzésekor az újoncoknak levethessük, s azok így még lelkesebben készüljenek nemes hivatásukra! Tehát propaganda-okokból is helyénvaló volna!

—Hát, végülis maga végzett pszichológiaszakot... - töprengett el a tábornok. Majd így szólt:

—De az akkor is túlzás, hogy elébe menjek! Hívassa ide!

—Parancsára tábornok úr!

Kisvártatva nyílt az ajtó újra, s azon át megint belépett Okádék hadnagy, de most maga után vezetett egy hat-hét évesnek látszó kislányt. Ennek láttán a tábornok szeme kikerekedett.

—Hé, csak nem arra gondolsz, hogy...

—Bocsásson meg tábornok úr, de kérem ne engedje, hogy megtévessze a látszat! Akit lát, az nem az akinek tűnik! Bemutatom magának Aljaska különleges ügynököt! Méretei ellenére tizenhat esztendő, s az ügynökiskola kitűnő tanulója, valamennyi tantárgyból mindvégig színjeles volt, s anyanyelvi szinten tudja a Köztársaság nyelvét, de még a csiszi nyelvet is, bár arra jelenleg valószínűleg nem is lesz szükség. Kifejezetten amiatt esett most mégis épp őrá a választás számos hasonlóan jól képzett ügynök közül, mert oly kicsi! Kicsiségének oka különben az, hogy még egészen fiatal korában baleset érte, amikor úgy beverte a fejét, hogy maradandó agysérülés érte. Ebből felgyógyult ugyan, és nem is lett semmi baja, azt kivéve hogy tönkrement a növekedésserkentő hormont termelő agyközpont. Mire azonban ez kiderült, addigra már késő volt őt mesterséges hormonokkal kezelni, mert attól megnőtt volna ugyan, de káros mellékhatásai lettek volna sok más egészségügyi szempontból.

—No jó-jó, de... gondolja hogy a méret fontos lehet...

—Természetesen! A nonyáni ügynökeink sok mindent kiderítettek erről a Midzsikóról. Többek közt nem is volt nehéz kideríteni épp azt, hogy különös vonzódást érez a gyereklányok iránt, szinte ellenállhatatlan vágyat érez az úgymond „megmentésükre”! Sokkal nagyobb az esélye hogy ráharap a csalátkünkre ha a horogra Aljaskát rakjuk, mint valamely felnőtt nőt!

—Ebben még igaza is lehet hadnagy, de ha százszor is kitűnő ügynök ez az Aljaska, akkor is csak most lépett ki az iskolapadból ha tizenhat éves, tehát még sosem volt éles helyzetben, valódi akcióban, semmi gyakorlata! És ez egy galaktikus fontossággal bíró ügy!

—Tábornok úr, engedelmével megjegyzem, hogy mindenki el kell kezdje valamikor a választott szakmáját! És én igenis döntőnek érzem a testméretet már amiatt is, mert gyermekre kevésbé gyanakodnak!

A tábornok sóhajtott egyet.

—Hát jól van! Legyen ahogy akarja! De jegyezze meg jól: magáé a felelősség! Ha sikerül, azonnal őrnaggyá léptetem elő, tehát egy egész csomó fokot ugrik előre a ranglétrán, mert ez olyan fontos! De ha nem sikerül, akkor nemcsak lefokozom, de... - és a tábornok elhúzta a tenyerét a torka előtt.

A hadnagy elsápadt.

—Természetesen sikerülni fog minden, tábornok úr!

—Merem remélni! - azzal a tábornok kísértelt az íróasztala mögül, s megállt a csípőjéig alig érő Aljaska előtt. Lenézett rá. A kislány vigyázzállásba vágta magát és tisztelgett.

—Aljaska különleges ügynök szolgálatra jelentkezik! - harsogta.

—Pihenj! - vezényelte a tábornok, majd így szólt:

—Én Bunkó tábornok vagyok, az Összdzsanar Egyesített Fegyveres Erők Központi Stratégiai Vezérkara Diverzánsellenes Főbizottságának Főmarsallja! Szeretném, Aljaska ügynök, ha rászorgálnál arra a bizalomra, amit Okádék hadnagy beléd helyezett, amikor oly kedves és kitüntető szavakkal ajánlott figyelmembe! Most nagy dolog van készülőben, mely a galaktika minden dzsanar vallású bolygójának sorsát megfordíthatja! Ne feledd, hogy különben sem csupán minket szolgál, de a magasztos Haddah istent is, magasztaltassék az Ő neve, aki figyel rád, s ha elbuknál, ha meginognál, szörnyű bosszút áll rajtad a túlvilágon! Ha ellenben sikerrel hajtod végre a feladatodat, akkor a te számodra is biztosít egy helyet az ő szentséges jobbán a tizedik Mennysorszámban!

—Minden erőmmel azon leszek, hogy kiérdemeljem a bizalmat!

—Úgy legyen. Feladatodat gondolom már megkaptad, de megismétlem: a legfontosabb, hogy beférkőzz annak a Midzsikó nevű pogány, erkölcstelen cédának a bizalmába, és megtudd, hogy a lánya, az a Gapí nevű kémszuka, mit közölt vele elfogása előtt! Mennyit tudhat tehát Midzsikó! Ezt közöld velünk. Amennyiben azután olyan parancs érkezne hozzád tőlünk, akkor lehet hogy likvidálnod is kell Midzsikót. Erre nem nagy az esély, mert ha

sokat tudott is meg, akkor is valószínűbb hogy elfogjuk inkább mintsem megölessük, de elképzelhető hogy úgy alakul a helyzet, hogy nem lesz rá más megoldás, például ha sikerülne netán idejében elszélelnie, visszatérnie az úrvárosába. Ekkor téged minden valószínűség szerint magával visz, s akkor ott kell majd megölnöd őt, úgy, ahogy arra a lehetőségeid módját biztosítanak!

—Minden erőmmel Haddahot szolgálom!

—Remek. Ne feledkezz meg róla soha, hogy rengeteg kísértésnek leszel kitéve! Kevesen tudják róla mert Midzsikó nem híreszteli, de mi tudjuk, hogy e nő a Csiszik Barbár Barátja! Eképp minden elképzelhető erkölcstelenségre felkészülhetsz. Agyadat állandóan olyan információk bombázzák majd, melyek kifejezetten arra hivatottak, hogy eltérítsenek a kötelességedtől! Számos olyan megnyilatkozást hallhatsz majd, melyek például azt a téveszmét közvetítik, mintha ti nők egyenjogúak volnátok velünk férfiakkal, sőt magasabbrendűek! Ekkor idézd fel mindig az iskolában tanultakat! Olyasmiket is hallhatsz, hogy az első nem a kötelesség, hanem a jólét! Midzsikó társaságában minden teli lesz hedonizmussal, gyönyörhajszoalással, a mának éléssel, egyáltalán, a Köztársaság embereinek az istene a Pénz, lehet hogy felajánl majd neked roppant vagyont is az a nő, csak hogy eltérítsen a szándékodtól...

—De tábornok úr, hiszen azt sem tudja majd, hogy én kém vagyok!

—Igaz. De akkor is felajánlhatja, azért, mert úgy hiszi hogy akkor előbb kiveri a fejedből az általa marhaságnak tartott szent tanításokat! És ne vágj közbe!

—Bocsánatát kérem tábornok úr! - vágta megint vigyázzba magát Aljaska.

—Pihenj! Tehát, gondold minddig arra, hogy megingásoddal lelki üdvödet kockáztatod! Ha ellenben sikerrel jársz, és túléled, még mi is kitüntettünk itt ebben a világban! Na, hátra arc, és kezdődjék az akció!

* * *

Alig fejezte be a szavait Midzsikó, máris megszólalt újra a hangszóró:

—Pályaadatok megadása megtagadva! Törvényeink szerint nem adunk vízumot facér nőknek! Felszólítjuk a Győzedelmest, hogy azonnal hagyja el a Karamalla felségűrjét!

Ennek értelme az volt, hogy mert nem lehetett tudni hogy a roppant világmindenségből mikor ki akarja meglátogatni a Karamalla bolygót, ezért idáig még bárki eljöhett. A vízum azt jelentette, hogy lejuthat a felszínre is. Tehát a pályaadatok megadása egyenértékű volt a vízummal.

Midzsikó természetesen azonnal készen volt a válasszal.

—Nem vagyok facér nő! Férjezett asszony vagyok, s a férjemmel együtt óhajtok látogatást tenni a bolygón!

—Ebben az esetben engedd a mikrofonhoz uradat és parancsolódat, mert nem szoktunk hozzá, hogy okatlan asszonyállatokkal társalogjunk!

Midzsikó intett Dzsondonnak, s a férfi a kezébe fogta a mikrofont.

—Dzsondon a nevem, Midzsikó férje vagyok. Jóváhagyom a feleségem kérelmét a pályaadatokra vonatkozóan.

—Ha maga is ott van, hogy engedhette, hogy egy nőstény vegye fel velünk a kapcsolatot?! Mivel érdemeltük ki ezt a felháborító sértést?!

—Nem szántam sértésnek. Ám az a helyzet hogy a feleségem az, aki ért az úrváros irányításához. Efféle alacsonyrendű feladatot átengedtem a nőnek. Nem méltó hozzám, hogy tanulással izzassam magamat, hiszen a nő dolga a férfi kiszolgálása, vagy nem?! Na, megkapjuk végre Haddah nevében azokat a pályaadatokat?!

—Dzsanar lennél te is? - tért rá a tegezésre az úrszolgalat tisztje, s jóval barátságosabb lett a hangsúlya is.

—Nem, tulajdonképpen még nem vagyok dzsanar, de többek közt épp amiatt is látogattam ide, hogy megfigyeljem a dzsanar életmódot, mert cseppet sem tartom lehetetlennek hogy áttérek a dzsanar hitre, az ugyanis számos szempontból rokonszenves nekem! Tudd meg,

hogy már a feleségemmel is a dzsanar hit és rituálé szerint kötöttem házasságot! Ezt akár-mikor igazolni is tudom!

—Ezt ellenőriznünk kell. Várd meg a vámtiszteket, akik negyven percen belül ott lesznek nálad. Addig is azonban menjetek távolabbi körpályára, az adatokat küldöm a számítógép-nek. Ez a zóna túl veszélyes, mert teli van mikrometeoritokkal.

—Semmi baj, kiváló meteorelhárító rendszerünk van.

—Ez parancs, és különben is, ezen a pályán haladva, 54 óra múlva összeütköztök egy má-sik űrobjektummal! Várd meg tehát a vámtiszteket, s majd azok döntenek! - szakadt meg a vonal.

—Idáig semmi baj - szolt Midzsikó - és remek voltál Dzsondon! Látod már, hogy mire kellett nekem?!

—Aha. Akkor most mi lesz: áttérünk arra a másik pályára?

—Miért is ne? De előbb ugyan nézzük már meg, hogy miféle objektumok is keringenek er-refelé, mivel ütköznénk össze! Tavaszacsi, adj egy úrtérképet!

A megszólított lány matatott valamit a műszerpultján, mire a vezérlő közepén hirtelen megjelent egy hologramtérkép, középen a Karamalla bolygóval, vörös gömböcske jelképezte Midzsikó űrvárosát, de még számos más objektumot is jelzett a számítógép. Dzsondon csak ámult.

—Ez aztán a technika! Hogy ez mibe kerülhetett!

—Semmibe. - felelte nyugodtan Midzsikó.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy erre egyszerűen nem képes még a Köztársaság technikája. A holovetítés még hagyján volna, csakhoggy nem tudta volna ilyen hamar felderíteni a környező világűrt! Hanem ezt az az ajándékba kapott csiszí űrhajó csinálja, amit magunkkal hoztam, ott ül kint a páncélzaton. Rákapcsoltam a számítógépét az űrvároséra. Na tehát amint látom, jócska nagy a zsúfoltság a Karamalla körül valóban! Egészen elképesztő! Hiszen ennyi űr-micsoda nem kering még a mi bolygónk körül sem! Ha eltekintek is a különböző apró mű-holdaktól meg a sok űrszeméttől, hát csak az egy kilométernél nagyobb valamik száma is eszméletlenül nagy! Lássuk csak, Tavaszacsi, tüntess el mindent, ami kisebb mint egy ki-lométer!

A kép megritkult. De még mindig nagy volt a zsúfoltság. Főként különben érdekes módon nem is annyira közvetlenül a Karamalla körül, hanem a naprendszer egy másik, Karamal-lához viszonylag közeli másik bolygója körül tülekedett sok űrjármű, ezek közül legalább hetven óriási, hatvan kilométeres űrváros volt, az egyik egyenesen százötven kilométer át-mérőjű, és rengetegsok űreszköz mutatkozott úgy, mint ami úton van a két bolygó között, innen oda, vagy onnan ide.

—A számítógép szerint ezen egy kilométernél nagyobb objektumok száma hetvenötezer-egyszázegy! - közölte Tavaszacsi.

—Mi a neve ennek a másik bolygónak?

—Haddahorn. Ez azt jelenti dzsanar nyelven, hogy Haddah haragja!

—Valamit marhára építenek ott, ha ennyi minden nyüzsög arra! Kutya legyek, ha Gapí fel-fedezése nem ezzel függ össze! Most már szívesebben mennék Haddahornra mint Karamal-lára, de hát a lányom biztos hogy nem ott van...

—Midzsikó, fontos információt írt ki a komputer! Analizálva az űrobjektumok típusait, többségükről kiderítette, hogy valószínűleg nem is karamallai gyártmányok! A legtöbb még csak nem is dzsanar. A legnagyobb űrvárosok akasztány építésűek.

—Micsoda?! De hiszen azok beszélő viszonyban sincsenek a dzsanar hittel!

—Akkor is ez az igazság. Akad továbbá jóegypár karotány építésű is, de a legkülönbözőbb karotány irányzatok képviseltetik itt magukat, amik olykor még szent háborúkat is vívnak egymással. Mert vannak itt kvaszerdcinisták, triszerdcinisták, újrakarózók, meg mindenféle mások is!

—Nocsak, micsoda nagy internacionalista összefogás! Sőt nem is internacionalista, hanem *interreligionista*... Hiszen ezekben semmi közös nincs, hacsak nem az, hogy mind utálják a

csiszíket! - és Midzsikó arca felderült. —Csak nem valami csiszík elleni disznóságra készülnek?!

—Na de Midzsikó - szólt Dzsondon - mit is tehetnének a csiszík ellen itt, amikor azok a Galaktika egészen más szegletében vannak! Még azzal se mennének semmire, ha iszonyú erőfeszítéssel azt az egész bolygót valami legyőzhetetlennek tartott úrfegyverrendszerre alakítanák! Holott kétlem, hogy képesek lennének rá! De még akkor is, Csiszilla olyan nagy, és olyan jól felfegyverzett, és annyira megelőzte technikailag ezeket de még minket is, hogy nevetséges azt hinni, hogy legyőzhetik!

—De bolygónyi méretű hadiűrhajója mégisincs.

—Nincs. Csakhogy ez semmit sem jelent, mert ez olyasmi, hogy megjelenik mondjuk egy elefánt az egerek országában. Azt hinnéd széttaposhatja őket, s meg is tenné, de nem ám akkor, ha az egereknek gépfegyverük meg rakétaik vannak! Na és hát e hasonlatomban a csiszík az egerek, az elefánt meg egy feltételezett bolygónyi csataűrhajó lenne. Kétlem hogy egyáltalán be tudnának vinni egy bolygót a hipertérbe, nincs ezeknek annyi energiájuk, de ha volna is, s megjelenne a csiszík naprendszerében, a csiszík órákon belül ízekre szednék! Úgy hallottam hogy azoknak vannak éntudattal rendelkező önjáró robotrendőreik, olyan harci egységek amikből egyetlenegy is el tudná pusztítani a mi egész úrvárosunkat, ezeknek Sárkány a nevük, ezek külön-külön is képesek a hipertéri közlekedésre, képzelj csak el ha ezekből elküldenek a csiszík vagy száz darabot valami ellen! Amennyire ismerem a csiszík történelmét, az akasztányokkal épp úgy kerültek először kapcsolatba sőt konfliktusba, hogy azok megjelentek Tlaxán fölött, lődözni kezdtek, erre a csiszík elküldték ellenük az első Sárkányukat, ami egymaga legyőzte az akasztányokat, sőt, elfoglalta azok úrvárosát!² És azóta is százszámra járőröznek a csiszík naprendszerében a Sárkányok. Sőt, egyáltalán ugyan melyik csiszí naprendszert is támadnák meg ezek, amikor tucatszámra vannak csiszí naprendszerek, mert a csiszík sem csupán Tlaxánon laknak már!

—De jól ismered a csiszík történelmét!

—Szeretem a történelmet, és a csiszík elég jelentős nép a Galaktikában ahhoz, hogy illő legyen nagy vonalakban ismerni a múltjukat. Tehát nem hinném hogy bármit is a csiszík ellen terveznének itt, mert annyi esze mindenkinek van, hogy ezzel tisztában legyen.

—Márpedig a dzsanarokat és a többi népséget ismerve teljesen természetellenes dolog az, hogy ezek itt ilyen szépen együttműködnek, amikor halálosan gyűlölik egymást! És holtbiztos hogy Gapi lányomnak is ez szűrt szemet!

—Akkor javaslom hogy kérdezzük meg a hamarosan ideérkező vámtiszteket!

—Úgyis hazudnának.

—Ez nem is vitás, de abból is sokra rájöhethünk, hogy mit hazudnak!

A vámtisztek meg is érkeztek negyed órán belül egy úrkomppal. S bár úrkompjukban sokan voltak, de Dzsondonnal és Midzsikóval csupán a két legfőbb foglalkozott, akik mindketten magas rangú papok voltak, bő egyházi ruhában, rajta elől-hátul a négyágú csillag, ami a dzsanar vallás egyik jelképe volt. A két pap udvariasan mosolygott, s maguk kezdték a bemutatkozást.

—Köszöntelek benneteket a magasztos Haddah nevében, gyermekeim! Leszarlak atya vagyok. - szólt az első pap.

—Én is köszöntelek benneteket, én pedig Leseszarlak atya vagyok. - szólt a másik. E nevek hallatán Dzsondon alig bírta magábafojtani a nevetethetékjét.

—Én vagyok Dzsondon, ő a feleségem Midzsikó, ő pedig - mutatott a nyakában ülő kislányra - a kislányom, Szeretlek!

—A kislányod?! - ámult el Leseszarlak.

—Igen. De mire véljem e csodálkozást, hiszen igazán benne vagyok a korban ahhoz, hogy legyen egy leányom! Akár nem is egy!

---

² Ennek története részletesen abban a műben van leírva, melynek címe: *Szűzapa gyermekei*.

—Ő igen, igen, természetesen, csak hát a tisztek akik fogadták a pályakérelmeteket, nem közölték velünk, hogy egy kislányra is számítanunk kell. Különben persze mindegy is, mert ő bizonyára úgylis a fedélzeten marad.

—Nos, nem! A tisztek amiatt nem szóltak nektek atyák, mert mi sem közöltük velük a lányom létét, nem hittük hogy fontos volna egy ilyen pici gyermek említésével pocskolni a bizonyára drága idejüket. Mindazonáltal nem akartuk eltitkolni Szeretlek létét, ennek ékes bizonyossága hogy most is itt van velem, előttetek! Ami viszont a másik ügyet illeti, nos, muszáj hogy velünk tartson, tekintve hogy szegényke kissé zavarodott. És bizony sajnos az úgy van, hogy senki mástól nem fogad el ételt mint tőlem, ha tehát itt hagynánk, rövidesen éhenhalna, hiába hogy sokan lennének hajlandóak etetni!

—Hm... zavarodott?! - kérdezte csodálkozva Leszarlak.

—Az.

—Úgy érted, hogy... - és a pap kis mozdulatot tett jobb hüvelykujjával a homloka irányába.

—Úgy.

—Hm... már megbocsáss Dzsondon testvér... már ha megengeded hogy így szólítsalak de úgy hallottam hogy rokonszenvezel a mi szent tanainkkal, s ezért reménybeli megtérőt látok benned... de szóval attól tartok hogy a kislány zavarodottságának oka fölöttébb érthető! Minden bizonnyal annak köszönhető, hogy olyan illetlen, hivalkodó nevet adományoztál neki, hogy Szeretlek! Tudd meg, hogy telis-teli van a világunk láthatatlan lényekkel, testetlen szellemekkel és más gonosz hatalmakkal, amik ezerszám nyüzsögnek körülöttünk, és mind-mind csak arra várnak, hogy ártassanak nekünk! Na de szerencsére az ő hatalmuk sem korlátlan, s hogy mentől nagyobb kárt okozhassanak nekünk, emiatt erejüket fondorlatos módon osztják be: nem ártanak akármilyen szerencsétlen nyomorultnak, hanem annál inkább fenyeget valakit a rontó mágiájuk, minél nagyobb jólétben él, de ezalatt nem csupán vagyona nagyságát kell érteni, de mindenféle más kiválóságait is: erejét, szépségét, ügyességét, sőt társadalmi kapcsolatait is! Ilyen jóléti képesség az ember neve is. Már amiatt is, mert e szellemek leginkább a név által tudják meg, hogy kit érdemes megrontani! Ez amiatt van mert legnagyobb szerencsénkre e szellemek bár nagyhatalmúak, de ugyanakkor meglehetősen ostobák is. Elhiszik, amit a név mond. Na már most ha a névnek nincs jelentése, mint például a te neved vagy feleséged neve esetében, akkor a rossz szellem semmit sem tud meg a névből a viselőjéről, emiatt véletlenszerű, hogy árt-e neki. Ha azonban a név valamely szépen csengő, jólétre utaló szó, akkor a szellem leküzdhetetlen vágyat érez rá, hogy ártsa a viselőjének! S bizony ilyen szó az is, hogy „szeretlek”! Hiszen akit szeretnek, annak a sora jól megy, na, gondolja a szellem, itt az ideje, hogy elrontsuk a sorsát! A kislány tehát azért örült meg, mert valamely szellem irigykedett rá a neve miatt! Valószínűleg sokkal jobban járt volna, ha olyan nevet kap tőled ami semmitmondó, még inkább azonban az lett volna az ideális, ha valami csúnya nevet kap, például olyat, hogy Kakievő, Béna, Bacilusgazda vagy Utállak, amint mi itt a Karamalla bolygón is mind efféle neveket viselünk a mi végtelen bölcsességünk nagyszerű bizonyoságaképpen! Már az is hogy Karamalla, bolygónk neve tehát, azt jelenti az ősi dzsanar nyelven, hogy „Rémálmvilág”!

—E téren ellent kell mondjak neked, Leszarlak, mert eredetileg épp az volt a neve a kislánynak hogy Utállak, erre megzavarodott, nem is hallgatott a nevére, de amióta úgy szólítom hogy Szeretlek, azóta jelentősen javult az állapota!

—Ez csak a szellemek trükkje, hogy becsapjanak téged!

—Ez nem zavar, mert ez azt jelenti hogy helyes úton járok, ha ugyanis elhalmozom még sokkal több szép névvel a kislányomat, akkor eszerint még jobban igyekeznek majd a becsapásommal a szellemek, még jobban javítanak majd a kislány állapotán, én meg úgy teszek majd mintha elhinnék mindent, hű de nagyon be leszek csapva, s amikor már totál úgy nézek ki mint aki becsapódott, akkor teljesen egészséges lesz a kislányom! És ez nagyszerű, mert meglesz mindenkinek az öröme: a kislányomnak mert egészséges lesz, nekem, mert a kislányom meggyógyult, és a szellemeknek is, mert azt hiszik, hogy hű de nagyon átverték engem! - mondta Dzsondon, azzal levette a nyakából Szeretleket, megcirógatta, s ezt mondta neki:

—Nemcsak szeretlek, de imádlak, és ezentúl az is a neved, hogy Rózsabimbó, meg az is hogy Százsorszép, Életemértelme, Sohaelnemhagylak, Megőrülökérted, Jujdetetszelnekem és Nagyonboldogleszel!

S ennek hallatán csoda történt: Szeretlek egy egészen picit elmosolyodott! De ezt Dzson-don nem sokáig láthatta, mert Szeretlek ugrott egy hatalmasat, és láthatóan igyekezett vissza igen sebesen Dzsondon nyakába.

—Felelőtlen a gondolkodásod, fiam! - csóválta meg a fejét Leseszarlak, majd így folytatta:

—Te természetesen lemehetsz a Karamallára, de ez a Midzsikó nevű nő csak akkor, ha hitelt érdemlően igazolni tudjátok, hogy házasok vagytok!

—Tessék! - adta a pap kezébe az igazolásokat Dzsondon.

—Ah, ez igen, ezt szeretem látni, a dzsanar hit szerint kötöttetek házasságot! Gratulálok, fiam! Na de nicsak-nicsak... hiszen ennek tegnapi a dátuma!

—Igen. Ez baj?

—Azt nem mondanám, na de tudod ez a Szeretlek nevű kislány elég picike, ám ahhoz képest mégiscsak jókora, hogy egynapos legyen!

—Tudod, atyám, a gyerekhez nem házasság kell, hanem megfelelően működő szervrendszerek! Amikor Szeretlek született, én még, hogy úgy mondjam... nos... fiatalabb voltam, és nem nyílt fel a szemem az erkölcsös életre! És így volt ezzel Midzsikó is. De aztán épp a kislány zavarodottsága miatt elkezdtem gondolkodni a Lét értelméről, és addig törtem a fejemet rajta, míg elhatároztam, hogy erkölcsös életet kezdek élni! Ám ezután is sokat kellett gyözködnöm Midzsikót míg ráállt a házasságra, ám látod, végül sikerült! Ez még nem jelenti azt, hogy megtértünk volna a dzsanar hitre, de épp hogy végleg megszilárduljon ezen elhatározásunk, úgy döntöttünk hogy a nászutunkat itt Karamallán kezdjük, ami annál is előnyösebb, mert Midzsikó feleségem gazdag üzletasszony, és üzleti ügyeket is készül nyélbeütni itt! Tehát összekötjük a kellemeset a hasznossal!

—Hm... hát, nem siettétek el az egybekelést!

—Jobb későn, mint soha!

—Az biztos.

—Akkor megkapjuk a vízumot?

—Még magyarázattal tartoztok arról, mire az a sok-sok fegyver az úrvárosotok páncélzatán! Még lézerágyúkat is láttam!

—Ennek oka épp az, hogy Midzsikó gazdag üzletasszony. Gyakorta tekintik őt célpontnak úrkalózok.

—Tehát kizárólag önvédelmi célokat szolgálnak?

—Igen.

—De ezek támadó fegyverek!

—A legjobb védekezés a támadás.

—Kétségtelenül. Csakhogy mi nem szoktunk hadihajókat fogadni!

—Ez nem hadihajó. Ez csak egy úrváros.

—Ahhoz képest túl jól van felfegyverezve.

—Na de hát annyira mégsem, mint egy igazi úrcirkáló!

—Mégis túlságosan.

—Kérlek atyám gondolj bele, hogy a feleségemnek komoly befolyása van a Köztársaság szenátusában! Rosszul venné ki magát, ha dolgavégezetlenül térne vissza, és panaszkodni kezdene ott arról, hogy ő idejött nászútra, de kiderült, hogy nem ismeritek a vendégszeretet legelemibb követelményeit is! Vagy azt hangoztatná, hogy olyan gyáva népség a dzsanar, hogy már az ő néhány majdhogynemcsak játékszer-számba menő önvédelmi fegyvereitől is berezeltek!

A két pap arca elsötétült.

—Fenyegetsz, fiam?! - kérdezte Leszarlak.

—Távol álljon tőlem! De hát tudod hogy milyenek a nők! Megsértődnek könnyen, aztán fecssegnek ám azok mindenfélét... és nem lehetek ott mellette minden lépésnél, hogy betömjem a nagy lepcsés száját, mert tudod ugye, hogy mifelénk más szokások járnak...

—Igen, igen, nálatok mehetnek oda az asszonyállatok, ahová akarnak... - morogta a pap, majd így szólt:

—Na nem bánom! Végülis valóban nem úrcirkáló! - azzal elővett valami szerkezetet a zsebéből, és megnyomott rajta egy gombot. —Tessék, elküldtem a pályaadatokat a komputerednek, tehát akkor mi megyünk is! De a feleségedet neveld meg! Ki nem állhatom a makrancos nőket! És előre szólok, hogy ha férfikíséret nélkül kezd el kódorogni odalent, annak nem lesz jó vége, mert erkölcstelen viselkedésért súlyos büntetés fenyegeti! De valószínűleg azonnal meg is erőszakolják, természetesen csak azután, hogy kirabolták! Tehát nálunk ne játssza az esztét, hogy ő ilyen meg olyan gazdag meg befolyásos! Mert mindez igaz lehet róla, de nem ám nálunk! Nálunk csak egy nő, a nő pedig nem más, mint egy senki, mert a nő csupán a férfi társául teremtdőtt! Ha pedig társ, akkor az a dolga hogy társ legyen, tehát egyrészt mindig egy férfi mögött legyen, annak a társaságában, mert azért társa a férfinak, másrészt ne akarjon főnök lenni! Tehát neveld őt meg! És ne nagyon öltözzön kihívó ruhába! Az nem muszáj hogy fátyolt hordjon, mert úgyis látszik rajta hogy külföldi, de hajtsa le illedelmesen a fejét, ne nézzon kihívóan a férfiak szemébe, és ne mutogassa a keblét sőt a meztelen karját sem! Egyáltalán, térdtől feljebb érő ruha viselése tilos!

—Megnyugodhatsz, inkább fátyolba bújok! - hallották Midzsikó hangját.

—Nem nekem kell megnyugodni mert engem nem érdekel, a saját érdeked hogy ne légy illetlen, mert akkor megerőszakolnak néhány százan, s azután kapsz még száz korbácsütést is, mert erkölcstelenül erőszakra biztattad a férfinépet! Úgy vigyázz hát asszonyállat! - azzal megint Dzsondon felé fordult. —Meg is szólalt kérdés nélkül, igen illetlen! Tényleg neveld meg!

—Úgy lesz atyám! - bólintott udvariasan Dzsondon.

—Akkor Haddah áldása legyen veletek – magasztaltassék az ő neve!

—Magasztaltassék! - mondta Dzsondon is. Erre a két pap belépett a légszilipbe.

—Leszarlak! Sőt, le se szarlak! - nevetett Dzsondon, és fityiszt mutatott a bezárult ajtó felé. Majd Midzsikó felé fordult:

—Na, jó voltam?!

—Remek. - mondta komoran Midzsikó.

—De nem kérdeztük meg őket a nagy nyüzsgésről a világűrben.

—Nem volt rá jó alkalom. És jobb is így, minek legyünk rögvest gyanúsak!

—Komolyan gondoltad, hogy fátyolba bújusz?

—Igen. Akkor legalább nem látják, hogy hová nézek, ami nagyonis előnyös lehet! A kurva életbe!

—Most mi a baj?

—Baj, az egy szál se!

—Akkor mitől vagy ilyen bivalybaszó hangulatban?

—*Milyen* hangulatban?! - és Midzsikó szemöldöke a megrökönyödéstől a magasba kúszott.

—Hát, izé, így mondják felénk, ha valaki bikamód komor!

—A jövőben mellőzd az ilyen útszéli trágárságokat! Ami meg kérdésed lényegét illeti, hát nem vetted észre, hogy vérig sértett ez a két felfuvalkodott fallokrata tahó?! És nekem ezt túrnóm kellett egyetlen szó nélkül, csak hogy méltóztassanak leengedni a felszínre, abba a Rémálmvilágba?! Tudod, már nagyonis elhiszem Gapi jelentését, hogy a nők sorsa itt iszonyú! De az biztos, hogy *halálos* ellenséget szereztek a személyemben az egész dzsanar vallásnak! Még hogy én asszonyállat! És többször is kimondta ezt a szót! Hú, amindenit! Nekem mondta, rólam mondta, amikor a legnagyobb szenátorok is hajbókolnak előttem! Egyszer még az Elnököt is megvárakoztattam! Ha biztos lehetnék benne, hogy nem kerül Gapi életébe, komolyan, nem is bánám, ha lövöldözésre kerülne a sor, csak megmutassam ezeknek, hogy nagyonis valaki vagyok! De én úgy élek, ha vége lesz ennek a majomkodásnak, meg is tudják, ki vagyok én! Azon veszik majd észre magukat, hogy hirtelen *senki* nem akad majd, aki kereskedne velük az egész Köztársaságban, de még jónéhány más bolygórendszerben sem!

—Kereskedelmi embargó?

—Naná! Nem sokan mernek ám ujjat húzni velem! Ha azt mondom hogy dönteni kell hogy kivel legyenek jóban, velem vagy ezekkel, akkor biztos is, hogy tízből kilencen engem választanak!

—Nem hiszem, hogy belehalnának a dzsanarok!

—Nem, de irtó kényelmetlen lesz nekik! Különb is: az igaz hogy normális esetben egy bolygó jobbára önellátó, és csak a luxuscikkeket szerzi be úrkereskedelemből. De nem ám akkor, ha akkora nagy építkezésbe fogtak, mint amit most csinálnak a Haddahornon! Na szóval csak kerüljek innét haza, megnézhetik magukat!

—Jó-jó, de ez még a jövő! Azt mondd meg, melyik úrkomppal megyünk le a felszínre?

—Még hogy úrkomppal! Természetesen a csiszi úrhajóval!

Valóban azzal mentek le, az alig ötven méteres csiszi úrhajóval. Az pedig lehet hogy a csiszi szemében leselejtezett ócskavas volt, de ez semmi esetre sem látszott rajta kívülről. Sőt, vakítóan csillogott-villogott. S bár csak ötven méteres volt, de a peremén a toroidgyűrű arra utalt, hogy ez bizony hipertéri közlekedésre alkalmas jószág! Na már most, ez a tény, azzal együtt hogy ilyen picike volt, arra utalt hogy irtó modern valami, már természetesen a dzsanarok szemében az, tehát alig ért talajt, máris sok száz ember meresztette a szemét rá, kíváncsian, hogy ki az az úrkirály, akinek ilyen pompás járgánya van!

Midzsikó pedig kilibeggett az úrhajóból, aminek pofátlanul a Mindenható nevet adta, s máris indult volna előre, amikor Dzsondon megragadta a karját.

—Csak mögöttem!

—Én vagyok a főnök!

—Természetesen. De akkor is csak mögöttem. A dzsanarok közt a nők hátra maradnak, s követik a férjüket!

Jó is hogy Dzsondon hátraparancsolta Midzsikót, mert jött az úrkikötő parancsnoka, néhány morc legénnyel, és megmotozták őket, van-e fegyverük, mert csak anélkül mehetnek ki a városba. De nem találtak náluk fegyvert. Erre továbbengedték őket. Dzsondon ment elöl, a nyakában Szeretlekkkel, mögötte Midzsikó, dülva-fülva, de ezt kívülről nem mutatta.

—Tudd meg, hogy merre vezet az út az Erkölcshézaghoz! - sziszegte Dzsondon felé.

—Minek azt megtudakolni, amint elhagytuk az úrkikötőt, fogunk egy taxit, s odavitetjük magunkat! - legyintett Dzsondon, és megindult előre.

Amikor már jó távol voltak, megszólalt a kikötőőrség egyik tagja:

—Hej de szívesen megleckéztettem volna őket, parancsnok! És még jogunk is lett volna hozzá, mert csak a vak nem látja, hogy ez csiszi úrhajó, még ha át is festették! És ilyen pofátlanságot, hogy úgy nevezi el ez az istentelen szuka, hogy Mindenható!

—Az a parancs, hogy tovább kell engedni őket!

—De hát csak a vak nem látja, hogy kémek! S még csak nem is valami ügyes kémek, kiszúrtam hogy a nő akart előremenni, csak a férfi visszafogta! A nő a főnök, és úgy házasok ezek, ahogy én csiszi vagyok!

—Ez volt a parancs! - nézett rá szigorúan a parancsnok. —És lázongásért penitenciára ítélek: egy héten át nem napi öt, de napi hat imát vagy köteles elmondani!

—Köszönöm, hogy törödsz a lelki üdvömmel, parancsnok! - vágta magát vigyázzba a katoná.

Az úrkikötő igazán nem volt különösebben nagy, ahhoz képest legalábbis, mekkora váratlan nyüzsgés van odafent a világűrben! Úgy látszik az odafent serénykedők nem gyakran szerencsétlenkednek a látogatásukkal a Karamalla felszínét!

Dzsondonék mindenesetre néhány száz méter után kiértek onnan, és Dzsondon azonnal taxit keresett a tekintetével. Természetesen légitaxit, mert ő ahhoz szokott a saját bolygóján, csak hogy sehol nem látott egyetlen légpárnás járművet sem. Helikoptert sem. Ellenben talált taxit bőven – közönséges autókat, bár legalább annyiból modernnek voltak, hogy úgy tűnt, elektromos meghajtásúak. De a Köztársaság bolygóin már ezeket is inkább csak a ré-

giségek kedvelői használták. Na de hát a Karamalla nem volt olyan modern mint a Nonyán, csak majdnem, s ez a „majdnem” bizony sokat jelentett!

Magától értetődő természetességgel indultak meg a legközelebbi taxisor felé, amikor egyszer csak önkéntelenül is megtorpantak. Döbbenten meredtek az elébük táruló látványra.

Nem messze a taxik első sorától, az egyik járdaszigeten vastag alumíniumkaró volt felállítva, mintha csak útjelzőtábla oszlopa lenne. De nem tábla volt a tetején, hanem egy mezítelen gyermek! Egy kislány. Olyan hat-hét év körüli. Ráadásul úgy, hogy nem rákötözték, hanem e mintegy tíz centi átmérőjű alumíniumcső a hüvelyébe volt dugva, s ezen rángatózott. Nem volt megkötözve, de semmiképp sem húzhatta le magát a póznáról, mert nem volt mibe kapaszkodjék. Szívet tépően sikoltzott. Mellette marcona kinézetű katona posztolt, géppisztollyal a mellén keresztbe vetve. Ismerték ugyan a dzsanarok is a lézerpisztolyt, de drága jószág volt, nagyon drága, státuszszimbólumszámba ment, s közönséges halandó nem tudta megfizetni, mert egyetlen olyannak az áraért kaphatott volna akár tízezer kiváló géppisztolyt is. Tehát egy egyszerű őrkatonát nem fegyvereztek ilyennel fel. A lézerpisztoly különben a Köztársaságban is nemcsak tilos volt, de drága, ha nem is ennyire.

A kislány mellett számos járókelő haladt el, de nemcsak senki nem segített rajta, de még a pillantásukat is csak ritkán fordították arra. Ez úgy látszik megszokott kivégzési mód lehetett. A lánytól nem messze különben egy másik oszlop is fel volt állítva, ezen tábla hirdette dzsanar írással a kislány bűnét. Midzsikó megállt és elolvasta.

—Így bűnhődik mindenki, aki bírálni merészezi a szüleit!

—Nem értem! - szólt döbbenetesen Midzsikó. —Azt tudom, hogy a Karamallán tilos a valláskritika, de hogyhogy már a szülőket sem szabad bírálni?!

Bár Midzsikó döbbenetesen volt, de Dzsondon még sokkal inkább. Midzsikó már számos barbár bolygón járt, ahol cifra módokon gyötörték egymást az emberek, látott ennél sokkal borzalmasabb kínzásokat is. Amit Szeretlekekkel műveltek, az ennél is durvább volt, például. De Dzsondon, ő bár nem volt egy nagyon érzékeny lélek, de ilyesmit még sosem tapasztalt!

Midzsikó tulajdonképpen nem tett fel kérdést az előbb, de meglepetésére az őrkatona válaszolt neki, holott a döbbenetesen Midzsikó nem is dzsanarul mondta e szavakat.

—E nő esetében egybeesett a valláskritika a szülők kritizálásával, mert apja magas rangú pap!

—Jé, te értesz a Köztársaság nyelvén?!

—Persze, művelt ember vagyok!

No, több sem kellett erre Midzsikónak, ha ez a katona ilyen készségesen válaszol egy erre-felé megvetett lénynek, egy nőnek, csak úgy magától, akkor kedves fickó lehet, tehát az ügy nem reménytelen! Különben sem árt, ha lesz mellette valaki helyismerettel rendelkező személy!

—Aha, és hogy is hangzott az a bírálat? - tette fel a kérdést.

—Mit érdekel az téged?! - kérdezte a katona gyanakodva.

—Turista vagyok, a turista meg olyan, hogy minden érdekli! Tilos talán, hogy beszéljek veled?

—Nem, de én azt nem tudom, engem csak ideállítottak örködni.

—És tilos beszélnem a kivégzendővel?

—Hát... nos... azt tulajdonképpen nem tiltották meg. De nem hiszem hogy válaszolna neked, mert súlyos fájdalmak gyötrik.

—Hogyhogy még nem csúszott le a csúszós csövön?

—Úgy, hogy ez nem karóba húzás. A cső nagyon vastag, és tömör a vége, nem üreges. Belül tehát nem szúr semmit át, csak nyomja a méhet és a hasfalat, a beleket, az elítélt saját súlyánál fogva, s ez iszonyúan fáj!

—Akkor mikor hal meg?

—Napok múlva, apránként, hacsak közben a fájdalom miatt vége nem lesz előbb. Ami különben nem ritka. Bárcsak úgy lenne!

—Miért, megsajnálta?

—Hogy én, ezt?! Dehogyan! De mindaddig itt kell állnom vagy nekem vagy a társamnak, amíg meg nem hal!

—Hol a társad?

—Most természetesen nincs itt, váltjuk egymást, ő majd három óra múlva jön. Pedig hülye egy szolgálat, még ha jönnének gyakran ilyen turisták mint ti akikkel lehet beszélgetni, de errefelé ez olyan mindennapos, hogy már senkit nem érdekel! Dögunalom az egész! A lakatnyában legalább kártyázni lehet, de itt ez a hülye kölyök megőrjít a sikolyaival, de tilos betömnöm a pofáját!

Midzsikó egy jókora bankjegyet szedett elő a zsebéből.

—Ez a tied, ha megengeded, hogy beszéljek veled! Úgysem tilos, te mondtad!

A katona arca felderült.

—Rendben van! - és gyorsan eltette a pénzt.

—Mit tettél? - kérdezte Midzsikó a kislánytól. Természetesen dzsanasul.

—Én csak azt akartam, hogy úgy hívjanak, hogy Lángocska! De belátom hogy rossz voltam, nem teszem többé! Nem makrancoskodom! Ígérem hogy hallgatni fogok a rendes nevemre, csak szedjétek le innen! Jajajaj, nagyon fáj alul mindenem, kérem szedjenek le! Jó leszek!

Midzsikó erre így szólt a katonához:

—Te figyelj csak, ez a kislány olyan gyenge, olyan beteges, girnyó, meghalhat nagyon hamar!

—Az jó lesz neki is, nekem is.

—Mi volna, ha ebben a pillanatban meghalna?

—Hát olyan hamar azért nem hiszem hogy meghalna, még teli van élettel.

—De pénzzel mindent el lehet intézni, azt hallottam. Szerintem százezer csenger már képes lenne arra, hogy megölje most azonnal!

—Úgy érted hogy adsz nekem ennyit, ha megölöm?

—Ugyan már, minek fáradnál a megölésével?! Figyelj rám! Én nem gondolok olyan csúnyaságra, hogy megvesztegessék. Te becsületes katona vagy, aki mindig hűen szolgálja a kapott parancsokat. A te dolgod az, hogy ez a kislány addig maradjon a karón, amíg életjeleket mutat, ugye?

—Úgy van.

—És meddig kell figyelned, hogy ad-e életjeleket?

—Az nincs megszabva.

—Tehát ha mondjuk most hirtelen nem mozdulna, néhány másodperc után úgy lehetne tekinteni, hogy meghalt.

—Illene meghallgatnom a szívverését.

—De nagy a zaj a környéken, nem hallasz semmit. És te nem vagy orvos, nem tudsz megítélni ilyesmit pontosan. Tulajdonképpen még az is lehet, hogy a kislány már percek óta halott, vagy nem?

—De hiszen még javában sikoltozik és mozog!

—De mégis halott. Ez csak olyan, hogy amikor lecsapják egy baromfi fejét, az néha még sokáig szaladozik az udvaron fej nélkül. Az utolsó rúgások, érted ugye! De ha mégis élne a kislány, akkor is hamar vége lesz már karó nélkül is, úgy legyengült.

—Arra gondolsz, hogy szedjem le a karóról? Azonnal felakasztanak érte! Sőt, halálra kínoznak!

—Ugyan! Soha ki nem derülne!

—Hogy a fenébe ne! A társam...

—Meghalt a kislány, és leszted. Vagy meg kell ezzel várni a társadat?

—Nem, de akkor milyen hullát viszek én a hullaházba, ha ti a kislányt elviszitek?!

—Tudnak a hullaházban róla, hogy kell várják egy kislány tetemét?

—Hát... nem! - derült fel a katona arca. Majd elkomorult. —De ez akkor is kockázatos!

—Pedig előbb térhetnél vissza a lakatnyába kockázni, kártyázni, és nem kéne itt unatkoznod, sikolyokat hallgatnod...

Ekkor Dzsondon megmozdult, és egy zsebkendőt tömött a kislány szájába.

—Látod? Már a halálán van, már egy hang sem jön ki a torkán!

—De ha ezt megtudja valaki... hiszen sokan láthatják hogy még javában él, hogy nem mozdulatlan...

Ekkor alig követhető gyorsasággal villant Dzsondon tenyere, s tarkón ütötte a kislányt. Annak teste rögvest elernyed.

—Látod? Nem mozog! És nem is szól! - és Dzsondon kiszedte a zsebkendőt a kislány szájából. —Halott! Totál! - azzal felemelte a kislány kezét, majd leejtette azt. —Nem él! Nem mozog!

A katona idegesen körülnézett és megnyalta a száját. Majd felsóhajtott.

—Hogy én mibe mászok bele! De legyen! De akkor kétszázezer!

—Nesze! - nyomta a markába a pénzt Midzsikó, aki előre sejtette, hogy fel fogja srófolni az árat, s már rég odakészítette a keze ügyébe a másik százezret is. Dzsondon pedig aki elég magas volt ehhez, felnyúlt, megragadta a kislányt a hóna alatt, és leemelte a szörnyű póznáról. A lába közéből pár csepp vér jött ki, más nem, de jókora lyuk tátongott ott, nem húzódott azonnal össze, úgy szétfeszült a vastag csőtől.

Igen ám, de most hogy vigyék el innen?! A kislány meztelen, nincs is magánál, amint az úrhajóra akarják cipelni, az ürrepülőtér őrsege hevesen érdeklődne!

Végül Midzsikó találta meg a megoldást.

—Várjatok itt, elszaladok és veszek neki ruhákat!

—Megörültél?! - kapta el a karját Dzsondon. —Hiszen egy nő errefelé nem kószálhat egyedül!

—Igaz is... akkor menj te, én maradok itt!

—Szó sem lehet róla hogy itt hagyjalak, de van más módszer is: adj pénzt ennek a derék katonának, ő ugorjon el, és vegyen valamit a kislánynak! Ha visszatér, megjutalmazzuk!

A katona vigyorogva hallgatta a beszélgetést, s most megszólalt:

—Azonnal is adok rá ruhát, újabb százezerért!

—Honnan?!

—Itt van minden gönce a tarisznyámban! Haza akartam vinni az én kislányomnak, de jó pénzért minden eladó...

—Ide vele! - kiáltotta Midzsikó, majd amint megkapta azt, öltöztetni kezdte a kislányt.

—Ilyen drága ruhát még soha nem vettem, még magamra sem, pedig nem verem a fogamhoz a garast, ha önmagamról van szó! - morogta.

Mire felöltöztette a kislányt, az már mocorogni is kezdett. Dzsondon nem ütött nagyot.

—Gyorsan, gyorsan! Tűnjenek innen el! Én meg már itt sem vagyok! - mondta a katona, és valóban elszelelt, felszívódott az utca forgatagában.

—Tudsz járni? - kérdezte tőle Midzsikó, és átölelte a kislányt, miután az nagy nehezen talpra kecmergett.

—Én... igen... de nagyon fáj... - pityeredett el.

—Majd elmúlik! Gyere, csak addig bírd ki, míg beviszünk az úrhajóba!

—Úrhajóba?!

—Igen. Mi nem vagyunk a Karamalláról valók. Mi egy másik bolygóról jöttünk. Gyere no, nem kell messzire menni!

—Várj Midzsikó, viszem most őt a nyakamban, Szeretlek talán hajlandó lesz leszállni a nyakamból és mellettem jönni most! Szállj le kérlek Szeretlek, ez a kislány most nagyon beteg, most őt kell vinnem!

Szeretlek szó nélkül megtette amit Dzsondon kívánt, és ott baktatott a férfi mellett, de megragadta Dzsondon kisujját és el nem eresztette volna.

Amint beértek az ürrepülőterre, körbenézélődtek hogy nem jönnek-e holmi hatósági emberek, aziránt érdeklődni hogy miként szaporodtak meg háromról négy főre, de bár sokan mászkáltak errefelé, katonákkal most nem találkoztak.

—Lehet hogy csak a kifelé menőket ellenőrzik! - sóhajtotta Midzsikó, amikor végre becsukódott mögöttük az úrhajó ajtaja. Majd diadalmasan pillantott Dzsondonra. —Ugye hogy pénzzel mindent meg lehet oldani! Pénz beszél!

—Csak a lányod megmentése is ilyen egyszerű legyen! - kívánta a férfi, majd lehajolt legújabb megmentettjükhöz. —Nálunk teljesülhet a kívánságod, ezentúl Lángocska lesz a neved! De áruld el azért az én kíváncsi fejemnek, miként hívtak korábban, mi volt az az iszonyú név, amit annyira megutáltál, hogy miatta az oszlopra kerültél?

A kislány könnyei újra eleredtek, és alig lehetett érteni, amint elszipogta:

—Aljaska.

Midzsikóról elmondható volt, hogy értett valamelyest az orvosláshoz. No nem magas szinten, szó sem volt erről, ő jogi és nem orvosi egyetemet végzett! S még a jogból is inkább csak azokat a részeket tudta mesterfokon, amik az üzleteléshez kellettek, mert ő igazából nem is ügyvéd volt, de üzletasszony. Ezt már amiatt sem lehetett vitatni, mert a Köztársaság leggazdagabb nője volt, de a férfiak közül is kevés lépett a nyomába. Hanem épp az üzletelései miatt számos bolygót bejárt, számos olyat is ahová kevesen merészkedtek el. És ezen útjain sok nőt és gyermeket mentett meg, s ezek jelentős hányada több-kevesebb ideig ápolásra szorult a megmentése után. Így Midzsikó igen hamar rájött, hogy ajánlatos lesz elvégeznie legalábbis egy elsősegélytanfolyamot! Ami különben amiatt is jó ötlet, mert neki magának is szüksége lehet e tudásra alkalmasint, ha önmaga sebesül meg. Nem mintha ne lett volna kiváló orvos, nem is egy, Midzsikó valamennyi úrjárművén, hogyne lett volna! De adódtak az életben bizony olyan cifra helyzetek, hogy Midzsikó messzire került az úrhajójától, s ott szerzett egy lába törött kislányt, akinek igazán nem ártott, hogy Midzsikó szakszerűen sinbe tudta tenni a végtagját! Meg felnőtt nőt is szerzett Midzsikó, akinek nem is volt bőr a hátán, úgy megkorbácsolták, milyen jó is volt, hogy el tudta állítani a vérzést! Hamarosan Midzsikó elmondhatta magáról, hogy nemcsak azt tudja ami egy nagyon profi elsősegélynyújtó tanfolyam tananyaga, de annál jóval többet is. S ennek jelentős részét nem ám elméletből, hanem gyakorlat során szerzett tapasztalatból! De egy orvos felkészültségét azért nem érte el, mindazonáltal nem egy kórházi nővért lefőzött volna a szakértelmével.

Most tehát ezen szakértelmét kamatoztatva megvizsgálta a Lángocskává átvedlett Aljaskát. S bár szakértelme korlátozott volt, de a műszerezettségére nem lehetett panasza! Lehet hogy ez csak egy kis ötven méteres úrhajó volt, de csiszí úrhajó, s ennek fényében már nem is kell csodálkozni azon, hogy térfogatának aránylag tekintélyes részét tette ki az orvosi-egészségügyi részleg, és minden komputerizálva volt a végletekig! És ezen műszereket Midzsikó tudta is kezelni a legapróbb részletekig. Midzsikó úgy általában presztízskérdést csinált abból, hogy legalábbis felhasználói szinten értsen úrjárművei minden kezelőszervéhez, főként természetesen az irányítórendszerekhez, fegyverrendszerekhez, de az orvosi részleghez is. Midzsikó úgy általában véve nemigen szeretett kiszolgáltatott helyzetbe kerülni, s az irányítást is kimondottan rühellette kiadni a kezéből. Jelszava ez volt: „A tudás – hatalom!”. S kifejezetten a csiszí úrhajó kezelését aztán a legapróbb csavarig megtanulta, mert ez olyan úrjármű volt ami galaktikaszerte státuszszimbólum minden barbár számára, Midzsikó tehát nagyon büszke volt rá, hogy neki van ilyenje. Fejből tudta annak a néhány másik barbárnak a nevét, akik szintén kaptak a csiszíktől úrhajót, természetesen mind ajándékba, és ezeket szó szerint meg tudta számolni a fél kezén, mert nem voltak öten sem. Volt is oka tehát büszkének lennie! Tiszta leégésnek tartotta volna, ha van egy ilyen pompás úrhajója, és nem ért hozzá. Különben is, muszáj értenie hozzá, mert ugyan ki értsen hozzá ha nem ő, a csiszík csak úrhajót adtak neki, de nem mérnököket és pilótákat! Ha meg valaki másra bízza e legféltettebb kincsét, az nem lesz olyan gondos mint ő maga, nem érzi a sajátjának mert valóban nem is a sajátja, elront valamit, iszonyú még belegondolni is! És különben is, abban a pillanatban ki lenne szolgáltatva a szakembernek! Tegyük fel, az fél valami kockázatos akármitől, s azt mondja, azt nem lehet megcsinálni az úrhajóval, pedig meg lehetne tenni, csak a pasi fél! Nem, nem, ha valakinek van egy jó gépe, leghelyesebb ha maga válik a szakemberévé, mert enélkül - Midzsikó egyszer szó szerint így fejezte ki magát - enélkül olyan, mint a féllábú ember, aki fenékkerülő versenyen indul!

Midzsikó tehát szorgalmasan olvasságta hónapokon át az úrhajó gépkönyveit, s tudott is mindent róla amúgy felhasználói szinten, de még annál jobban is valamivel. Igaz volt ez az

orvosi szobára is. A baj csak akkor jött amikor a komputer engedelmesen ki is írt neki mindent Lángocskáról, de annak a tíz százalékát sem értette Midzsikó, holott anyanyelvi szinten beszélt csiszíul. Na de nem a csiszí gépben volt a hiba, nem is abban hogy Midzsikó rosszul kezelte volna, csak épp a csiszík olyan magas szintre fejlesztették az orvostudományt, hogy egy rövidített vizsgálat is kiterjedt már a fontosabb génláncok sérüléseire és típusvariációira is! A gép olyan szakkifejezéseket is használt, amit még a Köztársaság legkiválóbb orvosprofesszorai sem értettek volna, mert ezeket a fogalmakat kizárólag a csiszík ismerték még.

Nagy baj azért nem történt. Midzsikó tudta hogy mi történt Lángocskával, emiatt rögvest félre is söpört minden leletet ami nem a hüvely, a bélrendszer, a méh és a hasfal állapotával foglalkozott, hümmögött egy darabig, majd közölte, hogy Lángocska ezt még azért túl fogja élni! Szerinte nem is kell orvosság, csak sok pihenés, némi nyugtató, és persze még egy adag érzéstelenítő!

Lángocska nem is tiltakozott ezellen, mert bár mielőtt akcióba lépett volna a Titkosszolgálat más tisztjeivel, előrelátóan igazán tisztességesen, sőt, inkább kifejezetten szemérmetlen mértékben injekciózott be ő is magának egy rakás érzéstelenítőt, mert ő sem szerette ha fáj neki valami, de meg kell hagyni hogy nem igazán volt szüksége színészkedésre, amikor eljátszotta a kínoszlopon a nagyjelenetét! Valóban úgy érezte, hogy mindjárt kiszakad a méhe, a gyomra, a belei, és a legőszintebben ömlött a könnye! És végtelenül megkönnyebbült hogy Midzsikóék hajlandóak őt megvásárolni, mert bizony komolyan tartott tőle, hogy ha nem teszik, akkor a többi ügynök egyszerűen hagyja hogy valóban ott pusztuljon az oszlopon, egyrészt mert miért is legyen gyanús hogy ok nélkül csak úgy leszednek onnan egy halálra ítéltet, másrészt és még inkább viszont azért, mert őrá bízták hogy miként akar Midzsikó bizalmába férkőzni, s ez a kínoszlopos mutatóvány épp az ő ötlete volt, ha tehát nem sikerül, az az ő saját kudarca, márpedig a kudarcot valló ügynökök sorsa a Karamallán halál szokott lenni! Ez az egyik első lecke volt, amit beléverték az ügynökiskolában.

Na de szerencsére Midzsikó megvásárolta őt... és Aljaska még így utólag belegondolva is elképedt azon amit hallott, mennyi pénzt adott ki érte! Összesen háromszázezer csengert! Iszonyatos összeg! Ennyi pénzt talán a karamallai tábornokok sem keresnek egy év alatt! És Midzsikónak a szeme sem rebhent! Ugyan mi indíthat egy lelketlen, hitetlen, pénzéhes pogányt arra, hogy ekkora költségbe verje magát egy vadidegen gyermekért?!

Mindenesetre most valóban jólesett neki a fájdalomcsillapító, de mert már eddigre sok nyugtató és fájdalomcsökkentő volt benne, meg mert Midzsikó e mostani adaggal sem takarékoskodott, ettől úgy elkábult, hogy bár nem aludt el, de szinte szédelgett. Valami zsongító, kellemes bódultság vette körül, valósággal lebegett. Most minden jónak és szépnek tűnt. Valóban nem fájt semmije, de csak mert nem is érezte az altestét, és járni is alig bírt, dülöngélt jobbra-balra. Ezt Midzsikó is észrevette.

—Amindenségit, ez az én hibám! Felnőtt adagot adtam be! Na de végtére is mindegy, abból nem lesz nagy baj ha alszol egyet, úgylis rádfér! Figyelj, nekünk sürgős dolgunk van. Nézd, van itt egy üres ágy még ebben a szobában, amiben ez a másik kislány hál, akinek az a neve, hogy Szeretlek. Ez lesz a te ágyad egyelőre, jó?

—Jó, mami. Szólíthatlak maminak, ugye?

—Hát persze kicsim! - simogatta meg a fejét Midzsikó. —Na de most magadra kell hagylak, dőlj le és aludj! Ne félj, visszajövök hozzád! De ne nyúlj semmihez!

—De hát egyedül leszek itt?! - kérdezte Aljaska, látszólag ijedten, de inkább fellelkesülten. De jó is lenne, egyedül egy csiszí úrhajóban, mi mindent kikutathatna! Csak el ne aludjon a legrosszabbkor!

—Nem, nem leszel egyedül. Velel hagyjuk Szeretleket is. Remélem rá tudjuk beszélni hogy itt maradjon, mert nem hagyunk felügyelet nélkül. Szeretlek ugyan még nagyon kicsi, de már tudja azért a legfontosabbakat hogy mi hogy megy itt, tud neked például vizet hozni ha rosszul lennél meg ilyesmi. És nagyon kedves kislány. Csak azt ne várd el tőle hogy beszéljen, mert nem beszél. Kissé, tudod, megzavarodott, mert őt is megkínózták még régebben

egy másik bolygón, onnan mentettem meg, csak még sokkal jobban is megkínozták mint téged, még a nyelvét is kitepték.

—Azért nem tud beszélni?

—Nem, azóta már van új nyelve, elvittem a csiszíkhöz s azok kinövesztették a nyelvét. De megzavarodott az átélt szenvedéstől! Úgy látom hogy kedvel téged, barátkozzatok össze, mert már mindketten az én lányaim vagytok! De nekem most el kell mennem, mert van egy harmadik lányom is, Gapí a neve, és meg kell őt mentenem, mert gonosz emberek elfogták őt, és lehet hogy meg akarják kínozni! Most hát elmegyünk, te meg legokosabban teszed ha alszol egyet! Néhány óra múlva itthon vagyunk! - azzal odafordult Szeretlekhez:

—Hallottál mindent, Szeretlek? Kérlek maradj itt Lángocskával, mert ő most még beteg, és lehet hogy segítségre lesz szüksége!

Szeretlek egy szót sem szólt erre, sőt amikor Midzsikó megindult az ajtó felé, a legnagyobb lelki nyugalommal utána ballagott. Midzsikó erre egészen kétségbe esett.

—Visszajövünk, érted?! - magyarázta a kislánynak, de az csak nézett rá nagy nyugodtan, és semmi jelét nem mutatta annak, hogy megértette volna Midzsikó szavait. Am most leguggolt Szeretlek elé Dzsondon, két tenyere közé fogta a kislány arcocskáját, a szemébe nézett, és így szólt:

—Kérlek vigyázz Lángocskára! Ígérem, hogy visszajövök érted! Nem hagylak el! De annak a másik lánynak, Gapínak is nagy szüksége van a segítségemre! Biztos hogy őt is kínozni akarják! Talán már teszik is!

Szeretlek erre átölelte Dzsondon derekát, jó erősen megszorította, és hozzásimult.

—Figyelj, Szeretlek, én tényleg szeretlek, de gondolj arra, hogy amikor téged kínoztak, milyen rossz lett volna, ha Midzsikó csak amiatt nem megy téged megmenteni, mert egy másik kislány nem engedi, hogy elmenjen mellőle!

Mintha valamit lazult volna Szeretlek szorítása e szavakra.

—És Lángocská nagyon egyedül érezné magát, ha nincs mellette senki!

A szorítás újra erősödött. Úgy látszik Szeretlek ezt nem fogadta el érvnek.

—És hát figyelj csak, láttad mit tettek Lángocskával, odakint nem biztonságos, csúnya rossz emberek vannak! Minek mennél te ki oda?!

Igen ám, de az ijesztgetés sem vált be, mert épp ellenkező hatást ért el vele Dzsondon: most már olyan erősen szorította őt Szeretlek a mesterséges kezével, hogy a férfi, habár igazán erős volt, de alig kapott levegőt. És megértette, hogy a kislány bizony egyedül mellette érzi magát biztonságban!

—Nagyon fél. Csak bennem bízik. - mondta Midzsikónak.

S erre Midzsikó arca felderült.

—Na figyelj csak ide kislányom! Gyere velem a vezérlőbe! - és odavezette a gyermeket. —Látnod itt a pulton ezt a nagy vörös gombot az üveg alatt?! Ha bármi baj lenne, elég ha betöröd az üveget, s megnyomod e gombot! Ez olyan jeladót kapcsol be, amit kizárólag különleges szakértelemmel rendelkező csiszí specialisták képesek kikapcsolni. És ez hipertéri adó, közvetlenül a csiszíkhöz jelez, hogy baj történt az ő egyik Barbár Barátjukkal! Ők azt mondták nekem hogy ha ezt megnyomom, akkor órákon belül idejönnek, sőt nem is ők a csiszí, hanem egy Sárkány nevű különleges harci robotgép jön ide a segítségemre, ami egymaga képes akár egy barbár harci űrflottával is elbánni! Teljesen kizárt, hogy meg ne tudna védeni téged! Amennyiben tehát nem mész ki a Mindenhatóból, semmi baj nem érhet téged, és ez különben is csiszí űrhajó, tehát ide soha senki barbár be nem teheti a lábát, mert a számítógép mindenkit figyel aki közelít felé, és senkit be nem enged ide ha az nem én vagyok, vagy Dzsondon, vagy nem velünk jön! És ha valami elképzelhetetlen módon mégis bejönne ide valaki, elég ha csak gyorsan betöröd ezt az üveget és megnyomod a gombot, és a csiszí azonnal a segítségedre sietnek minden hatalmukkal! Márpedig ők a leghatalmasabbak az egész világon, tudod ezt jól, téged is ők gyógyítottak meg! Most tehát hadd menjünk!

Minden hiába volt, Szeretlek most is követte őket a kijáratig. Erre most Dzsondon megint leguggolt elé, s felemelte a kezét. Midzsikó már azt hitte megüti a kislányt, de aztán elszégyelte magát e gondolatért, mert Dzsondon egészen mást csinált. Megcsiklandozta Szeretlek

orrát, majd ökölbe szorította a kezét, csak a mutatóujját nyújtotta ki, de ezt is begörbítette. Odadugta ezt az ujját Szeretlek orra elé.

—Látod ezt az ujjat, Szeretlek?! Így görbüljek meg, ilyen görnyedt maradjak életem végéig, mint ez az ujjam, ha nem jövök vissza hozzád!

Most már nem akadályozta meg Szeretlek, hogy Dzsondon és Midzsikó nélküle lépjenek be a zsilipkamrába, de nagyon kétségbeesett pillantással nézegette őket. És ettől Dzsondont valami bizonytalan rossz érzés fogta el. Maga sem tudta egy pillanatig hogy mi, de azután rájött! Szeretlek nagyon furcsán néz, mert... mert... mert nemcsak ránéz, de Midzsikóra is! Hol Midzsikót nézi, hol őt, Dzsondont, aztán megint Midzsikót, majd megint őt...

És Dzsondon hirtelen megértette. Visszalépett Szeretlek mellé. Átölelte.

—Nem erről van szó, butuskám! Nem hagylak el én is téged Gapiért! Én nem vagyok olyan mint Midzsikó, én nem szeretem jobban Gapit mint téged! Értsd meg, hogy nem is láttam soha még Gapit! Csak a fényképét mutatta nekem egy alkalommal Midzsikó! És az a Gapi felnőtt nő már! Most szüksége van a segítségemre, de én azért téged szeretlek jobban, nekem te vagy a kedvencem, ha elhoztam ide Gapit, rá sem nézek, csakis téged dajkálgat-lak! Jó lesz ez így?! - azzal barackot nyomott Szeretlek kobakjára, s visszalépett a zsilipkamrába. Miközben becsukódott annak az ajtaja, Dzsondon azt látta, hogy bár Szeretlek szeme könnyfátyolos, de mégis mosolyog a kislány, de úgy, hogy arca elé van emelve mindkét keze, s jobbján is, balján is be van hajlítva a mutatóujj. Így emlékeztette Dzsondont az ígéretére.

—Volt már valaha saját gyereked? - kérdezte Dzsondontól Midzsikó.

—Úgy érted, „vér szerinti”?

—Igen. Bár én nem szoktam e kifejezést használni, túl barbárnak tartom. A csiszik ezt úgy mondják, hogy „gén szerinti” gyermek. A tulajdonságainkat ugyanis nem a vérünk, hanem a génjeink hordozzák. Tehát, volt *gén szerinti* gyermeked?

—Nem, nem volt.

—Dolgoztál-e valaha nevelőként, óvodapedagógusként, vagy...

—Hé, most humorizálsz?! Tudod jól, hogy pankrátor vagyok, egy vadember, egy izomagyú állat...

—Lehet. De akkor honnét értesz ilyen jól a gyerekekhez?!

Dzsondon kissé eltűnődött, majd elvigyorodott.

—Talán azért, mert én is voltam valaha gyerek.

—Én is voltam!! - szólt azonnal Midzsikó, nem kevés sértődöttséggel a hangjában.

—Nem is kétlem. Én azonban nem felejtettem el, milyen gyereknek lenni!

—Hm! Miért felejtí ezt el a legtöbb ember felnőtt korára?

—Mert nekik nem volt olyan izgalmas a gyermekkoruk, mint nekem.

—Miért, a tied milyen volt?

—Eleinte utcagyerek voltam, aztán intézetbe kerültem, és mindkét helyen megtanultam egyrészt azt, hogy mindig az erősebbnek van igaza, másrészt azt is, hogy mi után sóvárog-nak a gyerekek. Ilyen előzmények után nem csodálhatod, hogy igyekeztem izmosítani ma-gamat! S amikor már sok más gyereknél erősebb lettem, szívesen védtem meg a gyengé-beket, mert élveztem hogy hálálkodnak nekem, s én nagyon igényeltem az így kapott kevés szeretetet is, mert máshonnan még ennyi szeretetet sem kaptam. Én tehát hogy úgy mond-jam gyerekkorom óta belenőttem abba, hogy magamnál kisebbeket pátyolgatok. Persze sze-rencsém is volt mert alkatilag hajlamos vagyok a nagy izmokra, nem esett nehezemre, hogy erőssé váljak. Tulajdonképpen alig is tettem valamit ezért, inkább csak akkor kezdtem tu-datosan fejleszteni az erőmet, amikor eldöntöttem, hogy pankrátor leszek. - azzal büszkén feszítette ki felső karján az izmokat. Még ruhán keresztül is látszott, hogy ezek nem csekély méretűek. —Legutóbb ötvenkét centi volt a kerületük! - újságolta büszkén Midzsikónak.

—Remélem, nem kell dolgoztatni majd őket! - morogta hűvösen a nő.

—Én is jobb szeretném, ha a te pénzed dolgozna! - vágta rá Dzsondon.

Amint Dzsondonék elhagyták az úrhajót, Lángocska várt vagy tíz percet az ágyban feküdve, s közben elszántan igyekezett el nem aludni. Azért várt, mert nehogy visszatérjenek váratlanul valamiért ezek ketten, s őt a legnagyobb kutatások közepette találják! Amikor azonban már biztonságosnak érezte, felkelt az ágyból. Igen ám, de ebben a pillanatban felkelt a szemközti ágyról Szeretlek is! Ez nem tetszett Lángocskának. Jó-jó, a kislány néma ugyan meg örült is, de ki tudja miként fog vele viselkedni, ha gyanakodni kezd, ebből mire következtet Midzsikó, meg aztán mi van, ha váratlanul megjavul a beszélőkéje... Na de Lángocska nem félt attól, hogy le ne tudná rázni magáról Szeretleket. Hiába hogy külsőre egyforma nagyok, ő valójában felnőtt nő, vagy legalábbis majdnem felnőtt! Továbbá ugyancsak művelt valaki. Igen komoly iskolát végzett! Pláne művelt a nőkhez képest!

El kell mondani ugyanis, hogy Lángocska mélységesen megvetette a nőket, a dzsanar nőket mindenképpen. Ő ugyanis nem olyan nő volt, mint a többi dzsanar nő, azok ugyanis egyáltalán semmi iskolát nem végeztek, írni-olvasni sem tudtak! Lángocska azonban, amikor még Aljaska volt a neve, valóban végzett annyi iskolát, ami megfelelt egy közepes nehézségű egyetemnek. Ilyen nőből pedig ugyancsak kevés volt a Karamallán, mert ezek kivétel nélkül mind titkosszolgálati ügynökök voltak! Aljaska tehát teljes joggal tarthatta magát egy elit kisebbséghez tartozónak.

Most tehát így szólt Szeretlekhez:

—Várj csak itt, Szeretlek, mert meg akarom nézni, nincs-e valaki rossz ember idebent az úrhajóban! Hátha máris belopódzott!

Szeretlek erre azonnal felugrott az ágyra, a fejére húzta a paplant, és ott reszketett alatta. Még pityergett is.

Lángocska erre elégedetten elmosolyodott, s máris ment a vezérlőbe, hogy körülnézzon.

Bár az hogy ment, túlzás. Támolygott, hogy egy részeg ember sem különben, és örült hogy nem nagyon szélesek itt ebben a kis úrhajóban a folyosók, így nem baj hogy hol erre-hol arra billen, mindig meg tud támaszkodni valamelyik falon a kezével. Midzsikó bizony nem takarékoskodott a nyugtatókkal! Na de legalább valóban nem fáj az alteste... és ez mégis sokkal kellemesebb, mint amit először tervezett a főnöke, hogy javában korbácsolják, amikor megérkezik oda Midzsikó. Ekkor jött az ő ötlete, hogy talán a kínoszlopra húzás kevésbé fáj... hát, nem is olyan biztos hogy kevésbé fájdalmas, mindenesetre legalább megmaradt a bőr a hátán! És most már a fájdalom is elmúlt... bár lehet hogy később még előjön... de mire nem képes egy igazi hazafi, ha a kötelesség ezt megköveteli tőle!

Elért a vezérlőbe. Itt aztán alaposan körbenézett... és semmit sem értett!

Nem értett. Annyit látott csak az egészből ugyanis amikor benyitott, hogy itt minden a végletekig komputerizálva lehet, mert odabent csupán egyetlen műszerpult árválkodott, nem több, tehát nyilván egyetlen ember is el tudja irányítani az egész úrhajót. Csakhogy Lángocska nem sokáig szemlélhette ezt, mert alig lépett be egyetlen lépést a vezérlőbe, csoda történt: a műszerpult mozgásba lendült, s még csak nem is átvitt értelemben kell ezt érteni! Erős plexibúra húzódott a billentyűzet fölé, majd az besüllyedt az irányítópult mélyébe, a képernyő is megbillent, s eltűnt egy feltárulkozó nyílásban, valami magábaszívta a fényceruzát, s mindez alig néhány másodperc alatt történt! Egyben minden fény is kihunyott az irányítópulton. Majd hirtelen az egész pult mintha összezsugorlott volna: úgy nézett ki mintha gumiból lenne, nagy luftballonból, melyből kieresztik a levegőt! Megráncosodott, hullámozott, összelötytyedt, majd szörcsögő hang hallatszott, s ezt is magába szívtá a padló valami hézaga, de azután a hézag is eltűnt, mert valami a nyílás elé húzódott, de olyan alaposan, hogy még ennek a helyét sem volt képes később beazonosítani Lángocska! Eltűnt előle nyom nélkül az egész irányítópult!

Másodpercekkel később azonban felbukkant ott egy kis lapocska, rajta üvegbúra alatt egy vörös gombbal. De ezt az üveg összetörése nélkül nem nyomhatta meg Lángocska, ezt tehát nem akarta, sőt, hallotta is amikor azt magyarázta Szeretleknek Midzsikó, hogy ezzel lehet hívni a csizsik harci robotját; ettől tehát óvakodott.

De nem értette az ügyet. Miért tűnt el az irányítópult, s épp akkor amikor ő belépett oda?!

Aztán az jutott az eszébe, hogy ennek bizonyára az lehet az oka, hogy így védik a csiszík az irányítórendszert az illetéktelenektől. Valami örprogramféleség művelhette ezt, ami csak Midzsikónak engedelmeskedik, s ha olyasvalaki lép be ide aki nem Midzsikó, vagy nem annak a társaságában van, akkor megakadályozza a kezelőszervekhez férést! Nyilván figyeli minden belépő arcát egy kamera, s a számítógép azonosítja is azt!

Itt tehát semmi után nem nyomozhat! Lángocska megfordult és kiment a vezérlőből.

Megállt az ajtó előtt, várt néhány másodpercet, majd gyorsan benyitott oda újra. De hiába: nem állt vissza az irányítópult eredeti állapota!

Lángocska elkomorodott. Nagyon remélte hogy ez nem tűnik majd fel Midzsikónak! De mást nem tehetett, elment körülnézni a többi szobában.

Semmi különöset nem tapasztalt, egyik helyiségben sem, mindaddig míg el nem jutott Midzsikó szobájába. Itt ugyanis nem is kellett különösebben kutatgatnia, máris megtette első felfedezését: Midzsikó ágya felhajtható volt, s alatta több, nem is kicsi dobozban pénz lapult! A Köztársaság vékonyka műanyaglapkái, különböző címletekkel, mindegyik dobozban csak egyfajta címlet szerepelt. És sokkal de sokkal több volt e pénz ahhoz, hogy Lángocska megszámlálja mind, de megpróbálta felbecsülni az értéküket legalább úgy nagyjából, s arra jutott, hogy itt van bizony legkevesebb félmilliárd! Hohó, ötszázmillió csenger, készpénzben, az bizony nem csekélység! Holott le meri fogadni, hogy még odafent az úrvárosban is van egy csomó pénze Midzsikónak!

Természetesen semmit sem vett el e sok pénzből, bár igazán megfájdította a szívét a kapzsiság kínja. Jól tudta, hogy ő ha nagyon kiváló ügynök is lesz, a legelismertebb a szakmában, de akkor sem fogja egész életében sem megkeresni már pusztán csak azt a háromszázezret sem, amit eddig kiadott rá és érte Midzsikó! De jól élnek ezek az átkozott pogányok! És ugyan mit akarhat Midzsikó ezzel a temérdek pénzzel?! Csak nem azért hozta mindezt magával, mert nem sajnálna még ennyit sem Gapi kiszabadítására költeni?!

És Lángocska gyors számítást végzett magában. Ha e pénzből Midzsikó magánhadsereget akar toborozni idelent a Karamallán, akkor nem lesz nehéz dolga. Mert bár a dzsanarok nem szívesen állnak pogányok zsoldjába, de hát azért az köztudomású, hogy némely területein a bolygónak nagyban dül még az éhinség is! Ha Midzsikó csak ezer csengert ad egy embernek egy évre, már boldogan eljönnek tömegével a zsoldjába, márpedig ötszázmillióban az ezer megvan ötszázezerszer! Ez tehát félmilliós hadsereg! Óriási erő! Na persze, ennyi embert nem fogadhat fel, igen feltűnő lenne, aztán meg mit érne ezekkel, amikor még kéne hogy legyen fegyverük is! S az is pénzbe kerül, ráadásul az egész bolygón szigorúan tilos a fegyverek árusítása! Mégis, Midzsikó roppantul veszélyes, mert néhány tucat főt akár mikor megvásárolhat, s nem ám ezer csengerrel egy évre hanem akár százezerrel is, egy hónapra! Ami akkora összeg, hogy kevesen állnak ellen neki! A pénz roppant hatalom!

Lángocska visszatett mindent a helyére, majd szemügyre vette a polcot a fal mellett. Ezen nem könyvek voltak, hanem elektronikus könyvek. Ezek vékony, könyv formájú tárgyak, amiket a könyvekhez hasonlóan ki lehet nyitni, de tulajdonképpen csak a két borítólaphoz állnak. Mindkét belső oldal képernyő, oldalt a margókon pedig különböző gombok, kezelőszerveknek. Ezekkel lehet lapozni, ami azt jelentette, hogy a képernyőkön a könyv különböző oldalai jelennek meg. Már akkor, ha az ember a „nyomtatott” szövegekre kíváncsi. Mert gombnyomásra e könyv fel is olvasta a szöveget, vagy a maga mesterséges, de igen emberinek tűnő hangján, amit be lehetett állítani úgy, hogy férfi vagy női hangon olvasson, még variálni is lehetett a különböző hangszíneket, vagy felvehette e könyv diktafonként a tulajdonosa hangját is, hogy azt adja vissza. Sőt, mint egy titkárnő, a hangot átalakíthatta írott szöveggé is.

E könyvek gerincén Lángocska efféle címeket olvashatott:

- A kéj birodalma.
- Erotikus erővonalak.
- Örömműzónák férfín és nőn. (ez csiszí nyelven íródott).
- Vad vágy vonzásában.
- A mámor tizenhét pillanata.

—Ölelj most!
—Szeress most!
—Csak mi ketten létezőnk.
—Lebuktál, szerelmem!
—Hódító erotika.
—Aztán mi van ha megcsaltalak?!
—Tied vagyok halálodig.

És még vagy száz efféle mű. Lángocska ezen címeket olvasva hirtelen valami különös bizsergést érzett a testében. Nem a lába közt, bár tulajdonképpen lehet hogy ott is bizsergett neki valami, de ha úgy volt is, nem érezte, mert ott most semmit sem érzett, hála a temérdek nyugtatónak. Ez inkább valami intellektuális bizsergés volt. Soha de soha még semmi erotikus, pláne pornográf mű nem került a kezébe! Nem kerülhetett: hat esztendő korától szigorú kaszárnyaszellemben nevelték őt, ahol még az is meg volt szabva a fegyelmezettség növelése érdekében, hogy ablaktisztítás közben tilos az utcára kinézni, még akkor is ha egy baleset történik a ház előtt. Azért tilos, mert állandóan csak az épp végrehajtandó feladatra kell koncentrálni, mert első a kötelesség! A szexről tudta természetesen hogy micsoda, amúgy elméleti szinten, de kifejezetten úgy tanították neki, hogy az egy lényegében undorító valami, pontosabban, akkor undorító, ha nem házasságok közt történik, ám még ha házastársak művelik is, akkor is a férfi öröme taláta ki azt a magasztos Haddah isten, s a nőnek ha ez örömet okoz, akkor az a legkifejezettebben a nő erkölcstelenségének és ledérségének a bizonyítéka! Az ilyesmit a nő illik hogy szégyellje, mert azt jelenti, hogy ő hajlamosabb a hűtlenségre! Lángocska már e címektől is undorodott. Különbben az egész bolygón sehol nem is lehetett kapni kereskedelmi forgalomban pornográf műveket. Az ilyesminek már a birtoklásáért is kínhalált írt elő a törvénykezés.

Igen ám, de Lángocska ha undorodott is e könyvektől, ugyanakkor viszont kíváncsi is volt. Persze hogy az volt, nem is lehetett nem kíváncsi, ez nála szakmai ártalom volt! Milyen ügynök az, aki nem vállal akár jelentős kockázatokat is egy információ megszerzéséért! Amely ügynök nem kíváncsi természetű, az épp annyi sikert ér csak el az ügynöki pályán, mint a madárcsontú, harminc kilós férfi, amikor százötvenkilós nehézsúlyú fickókkal akar megküzdeni birkózásban a világbajnoki címért, ráadásul félkarúan!

Lángocska tehát kíváncsi volt, s így nem is lehetett ez másként, mint hogy kinyúlt a keze, és leemelte azt a könyvet, melynek címe az volt, hogy „Örömről férfiak és nők”. Nem zavarta hogy csiszíul van, mert tudott csiszíul. Kinyitotta, és belelapozott, azaz találomra ideoda ugrált az oldalak közt. És mert tudta hogy úgyszólván ideje végigolvasni, emiatt leginkább a képeket nézegette. És csodálkozva tapasztalta, hogy a legkevésbé sincs tele gusztustalanságokkal a könyv! Hogyne, akadt persze olyan kép nem is egy, amikor egy férfinak vagy nőnek a nemi szervét birizgálták, akár csókolgatták is, de a képek óriási többsége teljesen ártalmatlan valami volt, amikor csak olyasmiket mutattak be, hogy például valakinek a hátát csiklandozzák vagy a fenekét! És közben a szereplők, főként természetesen az akit kényeztetnek, s ez az esetek többségében nő volt, s ezt nem is csodálta Lángocska, hiszen ez csiszí kiadvány, szóval ez az illető a képeken mindig olyan boldog arcot vágott, hogy Lángocska eddig nem is képzelte, hogy valaki így örülhet valaminek! És minden vallásos meg erkölcsös nevelése ellenére sem látott semmi elítélendőt abban, ha valaki hagyja, hogy mondjuk a hátát csiklandozzák. Pláne mert sok esetben két nő játszadozott egymással, és mert Lángocska tudta hogy gyakorta megmossák kedvesnővérek a magatehetetlen idős nőket, emiatt úgy gondolta abban sem lehet semmi kivétnivaló, ha két fiatalabb nő mossa meg egymást, ha meg azt megtehetik, miért is ne csiklandozhatnák meg egymás hátát?! Még ha a nemi szervüket csiklandozzák, azzal sem csálnák meg a férjüket, de pláne nem ha csak a hátukat csiklandoztatják!

Aztán meg e kiadványban nem csak úgy egyszerűen a hát kényeztetése volt leírva. A csiszí a maguk precizitásával gondosan érzékzónákra bontották a hátat, volt rajta húszonnégy is, és mindegyikről leírták, hogy mennyire érzékeny, milyen típusú ingerléssel lehet a legkedvezőbben hatni ezekre, milyen sorrendben alkalmazandóak ezek a legoptimá-

lisabb hatás elérésére, milyen hangulatban melyikkel célszerű kezdeni, és még rengeteg mindent leírtak. Kifejezetten tudományos precizitással szóltak a témáról, különben néhol még grafikonokat is bemutatnak, statisztikákat közöltek, mert kiderült hogy más az egyes zónák ingerelhetősége például a szőke- és a feketehajúaknál, képleteket is leírtak, szóval az egésznek a legkevésbé sem volt pornográf hangulata, végképp nem volt undorító, inkább ha lehet ezt mondani, „száraz”, tudományos mű volt ez, leginkább valami különleges orvosi könyvre emlékeztetett. És Lángocska értetlenül állt az egész előtt, mert eddig meg sem fordult az agyában, hogy az erkölcstelenségnek tudománya is lehet!

Lihegett, mélyeket lélegzett, és szeretett volna valamelyik kényeztetett nő helyében lenni! Szívesen bebújt volna a könyvbe. De gyorsan becsapta azt, és emlékeztetébe idézte a tábornok figyelmeztetését, hogy ki lesz téve temérdek kísértésnek. Ez az, ez épp az, a Gonosz kísértése! S inkább ki sem nyitotta a többi könyvet. Épp csak nagyon furcsállotta ezt a könyvtárat, mert tudta Midzsikóról, hogy ő állítólag még nem férjezett, sőt, szűz. Jó-jó, Dzsondon úgy lett bemutatva mint Midzsikó férje, de Lángocska őszintén kétlette e kapcsolatot valódiságát. Na de ha Midzsikó még szűz, miért tart ilyen könyvtárat?! Talán ennyire sóvárog a szexre, csak nem merte eddig?! Egy olyan nő mint Midzsikó?! Lángocska ezt is kétlette. Hogy nem megy férjhez, még érthető: nem akarja, hogy valaki uralkodjék rajta. De ha szűz, akkor minek ez a könyvtár?!

Lángocska könnyedén választ kapott e kérdésre, amikor némi habozás után mégis kezébe fogott egy másik könyvet a sok közül, csak úgy találomra, nem is nézve meg a címét. Beleolvasott a történetbe csak úgy a közepe táján. S kiderült, hogy szó sincs semmi pornográfáról, még csak holmi örömszónak emlegetéséről sem! Lángocska egyszerűen egy olyan résznél kezdte az olvasást, ahol a szereplők egyike azzal kezdte a beszédet, hogy tudja, hogy a másiknak el kell utaznia, de ő várni fog rá, mert szereti. És hogy aggódik érte hogy mi lesz vele ott a távolban, és hogy hű marad hozzá a távollét alatt, és reméli a másik is hű marad, bár ő még akkor is szeretné, ha kiderülne hogy megcsalja, nem örülne ugyan ennek, de akkor sem lankadna a szerelme mert ő élni sem akar a másik nélkül, és amíg csak nem találkoznak újra, ő állandóan csak reá fog gondolni! És le volt írva, hogy miként potyognak e szavak kimondása közben a könnyei.

—Ez igen, micsoda nő, ez aztán tényleg szereti a férfit, és tudja is a kötelességét! - gondolta Lángocska, és kíváncsian olvasta tovább a könyvet. S most jött a döbbenet! Az ugyanis a következő mondattal folytatódott:

—„A nő a boldogságtól remegve hallgatta a férfi szerelmes fogadkozását...”

—Micsoda?! - ámult el Lángocska. —Mindezt egy *nőnek* mondja egy *férfinak*!?

Újra elolvasta az előbbieket, de kiderült, hogy valóban erről volt szó! Egy férfi mondta, hogy ő még akkor is szeretné a nőt, ha az megcsalná... tehát hogy szeretné, hogy élni sem akar nélküle, igen, szó sem volt róla hogy halálra kövezné az őt megcsaló nőt, hanem bár nem örülne a megcsalásnak, de akkor is szeretné a nőt! Milyen szépeket is mondott neki!

Lángocska, kis mérete ellenére, kifejezetten érett valaki volt, még nem teljesen felnőtt ugyan de majdnem, sőt tizenhatévesen épp abban a korban járt, amikor a serdülők különösképp fogékonyak a szerelem érzésére. Észre sem vette, hogy úgy sóhajtozik, hogy szinte elfújja a könyvespolcot. Soha de soha életében még nemcsak nem kapott ilyen vallomást, de nem is olvasott szerelmi vallomásról, ez volt az első amit tapasztalt, s bár irodalmilag ez még csak nem is tartozott a legnagyobb remekművek közé, ez csak egy olcsó kis ponyvakönyv volt, de Lángocska számára ott és akkor ez maga volt a legpompázatosabb művészet megtestesítése, mert az első és egyetlen volt a számára. Rendkívül szerette volna ha valaki neki mond ilyesmiket! Még különleges kiképzése, s a sok erkölcsre nevelése ellenére sem látott ebben semmi kivetni valót. Ebben nincs szó arról, hogy a nő lefeküdne mással, a férfi sem biztatja erre, épp ellenkezőleg, csak azt mondja ha netán *mégis* megtenné a nő, akkor is szeretné! Nos, mi rossz van abban, ha valakit ennyire szeretünk?! Rendben van, a férfinak megadta Haddah isten a jogot, hogy ilyenkor megölje a nőt – na de ha a férfi *nem óhajt* élni e jogával, mert annyira szereti a nőt, hát mi rossz van abban?! Nem az ő magánügye-e?! Nem szép-e ez talán?! Ó, bárcsak őt szeretné ennyire valaki!

És most már értette, mire e sok könyv Midzsikó polcán. A milliárdosnő is biztos vágyik rá, hogy valaki ennyire szeresse őt. Nem a szexre sóvárog, hanem a szeretetre! S ebben, Lángocska úgy érezte, ő teljesen egyforma Midzsikóval. Nem felelte természetesen, hogy ő Midzsikó ellensége, neki fontos küldetése van. De *ebben* egyformák. És nem is baj az, ha ismeri az ellenfele lelkivilágát!

Belenézett egy másik könyvbe, mely az egyszerű *Emlékeim* címet viselte. Alig nyitotta ki az első oldalnál, máris hátrahőkölt: mert azon bizony Midzsikó képét látta! De nem a mostani Midzsikót, hanem néhány évvel fiatalabb önmagáét, s alatta ez a szöveg állt:

„Ha nem engedtem meg külön neked e könyv olvasását, ha nem én adtam a kezédbe, akkor azonnal csukd be, és ne fürkészd a titkaimat! Attól úgysem leszel gazdagabb amit itt olvashatsz, csak szégyenkezni fogsz utólag!”

Lángocska ugyancsak habozott hogy mit tegyen, de végül vállat vont. Ő ügynök, neki épp a mások titkai közt való kotorászás a feladata! Tovább lapozott hát.

A következő oldalakon számos fényképpel találkozott, sőt, néhány videóval is. Ezek Midzsikót mutatták be, kezdve a csecsemőkorával. E korai fényképeken kiderült, hogy Midzsikó bár meglehetősen jómódban nevelkedett, de azért az a roppant, fényűző gazdagság amivel most dicsekedhet, nem volt jellemző reá! Megtudta e könyvből viszont, hogy Midzsikó épp húsz esztendősen szerezte meg roppant vagyonát, amikor azt megörökölte visszavonult apjától, Larmion úrtól. De nemcsak úgy egyszerűen az ölébe pottyantották e gazdagságot, hanem ezért meg kellett küzdenie két bátyjával, bebizonyítva, hogy üzleti téren tehetségesebb náluk. S mert a saját apja sem szerette Midzsikót, emiatt már a verseny feltételeit is úgy biztosította, hogy Midzsikó eleve esélytelen legyen a nyeresre: ő kapta meg a leglaszúbb úrhajót, s a Parlag nevű rendszer kereskedelmi koncesszióját, aminek már a neve is mutatta, hogy üzleti téren teljesen reménytelen terület! Egyik bátyja viszont a Diadém rendszert kapta, ami több kisbolygót is tartalmazott, melyek alig álltak másból mint drágakövekből, főként gyémántból, a másik bátyja pedig a Nuna rendszert kapta, ahol csodaszép nők laknak, akik örömmel mentek ingyen is prostituáltaknak.

És mégis! Az egy év próbaidő után kiderült, hogy Midzsikó nagyjából hatszor annyi hasznot termelt, mint két testvére összesen! Így ő kapta meg a teljes vagyont. Két bátyja később különböző áskálódásokkal megpróbálta Midzsikót kitűrni az örökéből, de rosszul jártak, mert Midzsikó győzött a kereskedelmi háborúban, meg is szerezte magának a Diadém és a Nuna rendszereket is... elmondható tehát, hogy bizonyos értelemben Midzsikó valóban megdolgozott a pénzéért!

Aztán voltak olyan fényképek is, melyek Midzsikót a csiszik társaságában mutatták, például akkor is, amikor megkapta tőlük az úrhajót. Na és hát itt bizony látszott, hogy Midzsikó rendkívül büszke arra, hogy kapott a csiszíktól egy úrhajót! Úgy mosolygott, hogy olyat még senkin sem látott Lángocska! Ráadásul ez nem is fénykép volt, hanem egy rövid video. Ott kezdődött hogy Midzsikó ott áll valami csiszí előtt, akin semmiképp sem látszott hogy holmi magas rangban lenne a csiszik közt, holott egészen biztos hogy abban volt. Mégis, jószerivel pucér volt. Viselt ugyan ruhát, de az csak valami hártavékony nejlonszerűség. Persze biztos hogy nem nejlonból állt, Lángocska jól tudta, mert tanulta az iskolában, hogy a csiszik ruhája olyan, hogy temérdek szín és minta előállítására képes, bár a csiszik valami érthetetlen okból a több millió gyönyörű minta közül legtöbbször csak egyet használnak ki, azt, ami a csiszí zászlót, a két összekulcsolt kezét mutatja, ezt is általában csak akkor, ha a barbárok közé mennek. Maguk közt egyszerűen kikapcsolják a ruha mintagenerátort, és így az teljesen átlátszó lesz, s így pucérkodnak sokszor vadidegenek előtt is!

Lángocska most is fintorgott ennek láttán, bár azt el kellett ismerje, hogy a csiszí nő éppenséggel nem kellett hogy szégyellje a testét! És maga a tény hogy ő e felvételen Midzsikó előtt pucéran mutatkozott, úgy, ahogy a csiszik általában csak csiszik előtt szoktak, azt jelentette, hogy Midzsikót majdnemhogy csiszínek tartják maguk is, Midzsikó egy igen megbecsült vendégük! Nem mintha a csiszik akár a barbárok előtt is szégyellenék meztelenül mutogatni magukat, szó sincs erről, ám ha a barbárok közé mennek, mégis be szokták kapcsolni a mintagenerátort a csiszí zászló mutatására állítva, hogy a barbárokat emlékez-

tessék arra, hogy *ők* csiszik, mintegy hogy csiszí mivoltukkal kérkedjenek! De Midzsikó előtt ezt nem tartották szükségesnek.

Bezzeg Midzsikó, ő aztán teljes díszben mutatkozott! Hófehér, igen hosszú ruha volt rajta, nyakán akkora nyakék hogy a súlya is tekintélyes lehetett, mind megannyi pompás drágakőből, a középső egyenesen libatojásnagyságú volt, vadul szórta a fényt, mindkét csuklóján hasonlóan értékes karperecek, és Lángocska nem kétlette hogy ez mind valódi ám, nem bővli, nem utánzat! Miért is lenne az, amikor a Diadém rendszernek hála Midzsikónak saját drágakőbolygói vannak! Mind a tíz ujján értékes gyűrűk ragyogtak, és a fején is egy olyan diadém volt, ami mellett a leghíresebb koronák is elbújhattak. Mindezek tetejébe azonban az kötötte le leginkább Lángocska figyelmét, hogy Midzsikó derekán baromi széles bőrv pompázik (már ha valóban bőrből készült, ami nem biztos, mert lehet hogy csak úgy nézett ki) és ezen több fegyver is lógott! Furcsa volt ez, a szép, szinte királynői ruhához semmi esetre sem illett ez a vastag öv, kiáltó ellentétben álltak egymással. De annyira, hogy egészen nyilvánvaló volt, hogy Midzsikó szántsándékkal rondította el az öltözékét ezzel az övvel, hogy ezzel is felhívja mindenki figyelmét arra, hogy ő bizony nem valami megmentésre váró szende szűz, nem valami ártatlan nebántsvirág, akin a hős férfi kell hogy segítsen, hanem ő, bár úgy néz most ki mint egy királynő, de mégiscsak harcos nő! Vagy ha nem is harcos, de legalábbis olyasvalaki, aki nem ijed ám meg könnyedén!

Egész fegyverarzenál csüngött azon az övön. Mindenekelőtt egy tüvető, s már ennek láttán is fűttengett egyet Lángocska. Ő természetesen kiválóan ismerte nemcsak a Karamalla bolygó fegyvereit, de sok más bolygó elterjedtebb kézfegyvereit is. Nem mindet, de sokat, és a tüvető eléggé fontos fegyver volt ahhoz, hogy megtanítsák rá a kiképzői. Neki magának ugyan nem volt soha ilyenje, de ismerte, és tulajdonképpen szeretett is volna régóta egy sajátot. Hát Midzsikónak volt, s ahogy látta a videón, az egyik legmodernebb típus. Emellett azonban volt még másvalami is, és ennek láttán nézett csak nagyot Lángocska: közvetlenül a tüvető mellett ugyanis egy csiszí rezonanciapisztoly lógott! Márpedig illet tényleg csak a csiszik gyártanak, egyedi példány valamennyi, ami kizárólag akkor működik, ha a gazdája fogja kézbe, Midzsikó tehát lehetetlen hogy másképp szerezte volna mint úgy, hogy ezt is már régebben ajándékba kapta a csiszíktől! Midzsikót igencsak sokra becsülik tehát a csiszik! Előbb rezonanciafegyvert ajándékoznak neki, azután úrhajót... de volt még több más fegyver is Midzsikó övén. Bár nem mind ultramodern, volt ott például egy nagy kés is. Igaz ugyan hogy ez sem közönséges kés, hanem ahogy látta, ultrahangkés. Ez úgy néz ki, mint egy olyan kés, aminek alig két-három milliméter széles a pengéje, és ha valaki megnézi az éle felőli oldalon, nem is látja különösebben élesnek. De nem is kell hogy úgy nézzen ki, mert nem a penge fémrészével vág, hanem úgy működik, hogy a markolatból a kés hegye irányába a penge élével párhuzamosan, attól néhány mikrométernyire csak, rendkívül erős ultrahangot bocsát ki, amit aztán a kés hegye felfog, így az nem terjed tovább, nem szennyezi a környezetet maradvány-hangsugárzással. Ellenben így amikor a kés lesújt, akkor először mindig az ultrahangsugár éri a megcélzott tárgyat, el is vágja, s amikor odaér a kés fémrésze is, annak már nem a vágás a dolga, csak az elvágott felületek szétválasztása. Egy ultrahangkéssel egy három éves gyermek is könnyedén lefejezhet egy elefántot is egyetlen kézmozdulattal, már amiatt is, mert a pengehossz állítható, akár zsebkésnyire, akár olyan hosszúra, mint egy pallos. Egy efféle lehet tehát ultrahangkardnak is nevezni. Sőt, úgy is be lehetett állítani, a penge elcsavarásával, hogy annak hegye ne fogja fel az ultrahanghullámot, s az akadálytalanul tovaterjedve ultrahangpuskaként működjék. Ha ezzel eltalálnak egy embert, az a hullámerősségtől függően vagy rosszul lesz, vagy szívbénulásban hal meg, vagy akár darabokra is robbanhat!

És nem sok minden áll ellen neki. Még a fémét is úgy vágja mint a vaját. Akadnak persze ellenálló anyagok, de azok iszonyú drágák, és ritkák. És ami a legfőbb: az ultrahangkés is eredeti csiszí fegyverzet, bár már elég régi találmány. Csináltak a barbárok is ilyet, de nem terjedt el, mert nagy ügyesség kell hozzá, nem is visz olyan messzire mint a puska, bár tulajdonképpen több mindenre használható. És a barbár gyártmányok nem is olyan precízek és megbízhatóak mint a csiszí gyártmányok. De a videón látszott hogy ez, ez csiszí holmi.

Midzsikó szemlátomást azért is aggatta ezeket magára a jeles alkalomra, hogy teljes díszben pompázzon, megmutogasson mindent amit a csiszíktól kapott. Nagyon büszke lehet a csiszi kapcsolataira! Valójában a pucérnak tűnő csiszi nő mellett úgy tűnt, mintha Midzsikó lenne a nagyfőnök, és nem fordítva.

S most a csiszi nő így szólt:

—Fogadd el tőlünk Midzsikó ezt az úrhajót nagyrabecsülésünk jeléül! Reméljük ezt is jól használad majd nehéz és méltatlan helyzetbe került nők megmentésére!

Ennyi volt csak az egész beszéd, a csiszíkre nem jellemző a nagy ünnepélyesség. Na de így is, hogy ennyi mindent kap valaki a csiszíktól!

—Ó, ha nekem is lehetne saját úrhajóm, saját ultrahangkésem, rezonanciapisztolyom! - sóhajtott a Lángocska. És az jutott az eszébe, hogy ez tulajdonképpen nem is lehetetlen. Csiszik élnek még most is, vannak nekik úrhajóik is meg fegyvereik is bőven, és ő Lángocska nő, akinek a csiszik szívesebben adakoznak mint férfiaknak...

Aztán észbekapott és elszégyellte magát. Hogy is kaphatna ilyesmit a csiszíktól, amikor ő az *ellenségük*! Hiszen a csiszik a legnagyobbfokú erkölcstelenséget képviselik, amit épp e video is bizonyít a nő meztelenségével, ráadásul a csiszik a vallás megátalkodott ellenségei! Különbösen is, biztos valami nagy disznóság elkövetéséért kapta Midzsikó e sok mindent!

Igen ám, de a video még folytatódott, s ebből kiderült, hogy az úrhajót Midzsikó bizony Szeretlek megmentéséért kapta, bár e videóban a kislány még a Királylány néven szerepelt.

Lángocska tovább lapozott. A könyv következő oldalain számos különböző nő és gyermek képe szerepelt, s ezeknek jelentős részénél nemcsak a név volt odaírva, de az is, hogy miként mentette őt meg Midzsikó, például elcserélte néhány hullára, vagy pénzért vásárolta, vagy erővel menekítette meg, vagy máshogyan. Sokak esetében külön kép mutatta, milyen iszonyú állapotban volt a nő amikor Midzsikó rátalált, s mellette egy másik kép mutatta hogy miként néz ki, miután rendbehozták, meggyógyították. Lángocska megtalálta ott Szeretlek képét is. Úgy tűnt Midzsikó nem sorrendben szerkesztette össze e könyvet, az egészhez épp Szeretlek esete adott kedvet neki, s ezután visszamenőleg összegyűjtötte korábbi megmentettjei még fellelhető emlékeit, dokumentumait is. Mindenesetre Lángocska egészen elszörnyülködött Szeretleket látva. Egyáltalán nem csodálta hogy valaki megőrül ha annyi mindenben meggy kereszttül, mint ez a szerencsétlen kislány! Láta őt úgy, hogy egyik karja teljesen hiányzik, a másiktól csak megpörköltödött csontok maradtak, a fél szeme is hiányzik, mert a helyén valami undok féreg tekergődzik, és véres az alteste is ahol seregnyien megerőszakolták, de véres a melle is, mert ömlik a szájából a vér, hiszen most tépték ki a nyelvét! Csoda hogy mindezt túlélte!

És hirtelen kínos kérdés furakodott Lángocska agyába. Nem kéne-e most Szeretlekre rá-mérni száz korbácsütést?! Hiszen megerőszakolták, márpedig a dzsanar törvénykezés úgy tartja, hogy nőt nem lehet megerőszakolni, csak ha maga biztatja erre a férfiakat!

Igen ám, de Lángocska ha talán fanatikus volt is, ám nem hülye! Őszintén kétlette, hogy egy hat-hét éves gyermeknek eszébe is jutna akár ilyesmire biztatni férfiakat! De még ha netántán megteszi is, a legelső egyesülés után garantáltan elmegy a kedve tőle, mert akkora nagy a méretkülönbség, hogy ez semmi örömet nem okozhat neki, csakis kínt! Az összes többi férfi tehát már biztos hogy Szeretlek akarata ellenére hált a leánnyal. Tehát nem igaz hogy nőt lehetetlen megerőszakolni, ha ő nem akarja azt! Sőt, Lángocska belegondolt, hogy ha most jönne ide egy vagy két férfi, azok ellen esetleg volna esélye hogy megvédje magát, mert őt alaposan kiképezték az önvédelemre is. De ha már háromnál többen vannak, akkor tiszta sor hogy azt tesznek vele, amit akarnak! És akkor most őt verjék meg ezért a rend-örök, hogy belehaljon, vagy ne nézzen ki különbül mint a fényképeken Szeretlek?!

De sok más esetet is látott dokumentálva e könyvben Lángocska, bestialisan megkínzott nőkről, és nem hitte hogy ez hazugság volna. Kizártnak tartotta hogy ezt az ő megtévesztésére tette volna ide Midzsikó. Midzsikó nem számíthatott rá, hogy küldenek hozzá egy gyermekemet! Ez itt a *valóság*!

Szó se róla, számos esetben le volt írva, hogy a nő megcsalta a férjét, vagy káromkodott, vagy nem imádkozott, vagy nem akart hozzámenni ehhez vagy ahhoz, vagy más bűnt köve-

tett el, ezért korbácsolták meg, ezért törték el a végtagjait, ezért tettek vele ezt vagy azt. S mindez Lángocska neveltetése szerint bűn volt. Igen ám, de ahogy ezek kinéztek, hát Lángocska bizony még meg is könnyezte némelyiknek a sorsát, és egyáltalán nem töltötte el holmi elégedettség, mert lám, megkapták a magukét, a méltó büntetésüket ezek az erkölcstelen ribancok, hitvány gonosztevők!

Zavart, ellentmondásos érzésekkel a szívében csukta be a könyvet, s visszatette a polcra. Annyi bizonyos volt, hogy Midzsikó tette, hogy őt megmentette a kínszlopról, cseppet sem volt egyedi, ez a milliárdosnő részéről jószívről rutinmunkának számított. Ő már a nagyon-sokadik eset volt a praxisában. És még csak az sem mondható, hogy Midzsikónak ezek a nők csupán az életüket köszönhetik. Mert jóegypár megmentettnek a képe alatt, az alatt ami már egészségesnek mutatta őt, efféle mondatok szerepeltek:

—Festőművésznek tanul.

—Hipertérfizikus az Ultrahaszon úrváros fedélzetén.

—Űrkomppilóta.

—Személyes testőröm, kedvence az ultrahangkés.

—Profi testépítő, ezüstérmes lett tavaly a kontinentális bajnokságon.

—Ő írta nekem az „Élő istennő” című zeneszámot a születésnapomra.

—Kiváló szakácsnővé képezte ki magát.

—Orvos a Győzedelmes úrvárosban, aneszteziológus.

És még rengetegsok adat bizonyította, hogy Midzsikó nemcsak egyszerűen megmentette ezeket a nőket, de ezután is fogta a kezüket az életútjukon, teljes életpályát nyújtott nekik, vagyis nagy-nagy jót tett velük. És valóban, mielőtt becsukta volna a könyvet, az utolsó oldalra is ellapozott, s oda ez volt írva, mintegy mottónak:

—A te dolgod, hogy megfogod-e valakinek a kezét. Gondold meg, mielőtt megteszed! Mert ha azután elengeded, azzal bünt követsz el! Nagyobbát, mintha hozzá sem értél volna!

Lángocska visszasétált a szobájába, abbahagyta tehát a kutatást. Úgysem hitte, hogy talál valami érdekeset. És arra gondolt, igaza volt Midzsikónak, hogy azt írta a könyve elejére, hogy aki az engedélye nélkül elolvassa, az szégyenkezni fog. Ő, Lángocska most javában szégyenkezik. Tényleg sokkal jobb lett volna, ha nem olvassa el. Mert hát úgy áll a dolog, hogy ő Midzsikó ellensége. Ő éppen pontosan azért jött ide, hogy tönkretégye a maga sajátos módján Midzsikót. Na de ez nem okozott eddig neki semmi lelkiismeretfurdalást, amíg Midzsikóban csak egy érdemtelenül nagy gazdagsághoz jutott, csak a maga gyönyöreinek élő, hedonista, erkölcstelen nőt látott. Most már azonban jelentősen árnyalódott a képe Midzsikóról. De nemcsak Midzsikóról, hanem a dzsanar törvényekről is. Nem mintha Midzsikó minden megmentettje dzsanar bolygó lakója lett volna, de többnyire valóban olyasmik miatt kerültek bajba, amik a dzsanar törvények szerint is elítélendőek. Mégis, Lángocska úgy gondolta, hogy azért ilyen súlyosan nem szabadna büntetni ezek miatt! Ő igenis úgy gondolja, hogy Midzsikó jelentős hasznára vált számos embernek! Szó se róla, eközben élvezi is a vagyonát, dicsekszik is vele, büszke arra amit elért – de hát melyik ember ne tenne így a helyében?! Lángocska elismerte önmaga előtt, hogy ha váratlanul neki lenne ennyi pénze, bizony ő sem élne nagyon másképp, ő sem hallgatna szemérmesen, visszavonultan, nem zárkózna be a négy fal közé! Bizony ő is magára aggatna annyi ékszert, amik megérnek egy kisebb naprendszer, ő is büszkélkedne az előkelő kapcsolataival, igen, ezt tenné, éppen pont ezt! Más vagyonos emberek is így tesznek, még a Karamalla bolygón, szülőhazájában is!

Igen, de Midzsikó emellett másokon is segít... Midzsikó jó ember!

És még az sem mondható, hogy különösképp erkölcstelen volna. Hogy is lenne az, amikor még szűz! A videón sem ő volt a pucér, hanem a csiszi nő! Az nem bűn, hogy Midzsikó vágyik az igaz szerelemre. Melyik nő ne vágya erre?! Ő Lángocska is vágyik rá! Valójában a Karamalla bolygón a dzsanar nők közt akadnak Midzsikónál lényegesen erkölcstelenebbek is!

Igen, Midzsikó egyszerűen egy teljesen normális, bár abnormálisan gazdag nő, aki szereti a bajba került lányát. Az lehet hogy a leánya kém és Lángocska hazájának ellensége, ez

lehet. De Midzsikó maga nem kém, és nem is rosszabb, mint más nők. Ugyanakkor Midzsikó jólelkű nő.

Lángocska szégyenkezett, amiért vissza akar élni Midzsikó jólelkűségével. Igen, aminden-ségit, még mindezekén felül abban is igaza volt Midzsikónak, hogy ő szégyenkezni fog, ha elolvassa azt a könyvet!

Benyitott a szobába. Szeretlek még mindig a paplan alatt kucorgott, és... hát, nem sírt, de szinte nyüsztített a félelemtől, mint a megvert kutya. Apró, kicsi, halk, de mégis sikkantás-szerű hangok törtek elő a torkából. És erre megint elszégyellte magát Lángocska, de most még sokkal jobban, mert íme, ezt ő okozta! Ő ijesztette meg a kislányt a rossz emberekkel. És amikor azt tette még milyen büszke is volt, hogy elbánik ő ezzel a pöttömkével, mert ő nem örült, ő bezzeg okos, művelt nő! Holott ugyan micsoda zsenialitás kell egy hat éves, örült kislány fölött győzelmet aratni! Igen, jó nevet kapott ő hogy Aljaska, ő valóban aljas volt most! Pedig Szeretlek igazán megérdemelné már a nyugalmat, hiszen íme, kiderült, hogy műkezei vannak, elvesztette mindkettőt, és még ezen felül is mi mindent műveltek vele! Lángocska teljesen biztos volt benne, hogy ő maga túl sem élte volna mindazt, amit Szeretlek kapott!

—Semmi baj, Szeretlek, én vagyok az Lángocska, nincs semmi baj, körülnéztem, az egész űrhajót végigkutattam, de nyoma sincs rossz embereknek! - mondta a kislánynak. Azzal bebújt mellé az ágyba, átölelte, és megsimogatta. —Hallod, nyugodj meg, nincs itt senki raj-tunk kívül!

Szeretlek szipogása abbamaradt, de olyan erővel ölelte át Lángocskát, hogy a nő egészen elképedt, mert ki sem nézte volna a kislányból, mindenesetre semmiképp sem tudott volna szabadulni ebből a szoros ragaszkodásból. De nem is akart, mert ellenállhatatlan erővel tört rá az álmoság. S még elalvás előtt jutott az eszébe, hogy ha parancsot kapna Midzsikó és Dzsondon megölésére, és sikerülne is végrehajtania a parancsot, akkor azzal nem csak annyi rosszat követne el, hogy a jövőben Midzsikó senki nőnek nem lehetne a segítségére, hanem akkor vajon mi lenne Szeretlekkal?!

—De akkor is, Szeretlek legfeljebb megy a csiszík közé - gondolta, - s majd azok az erkölcs-telen, pogány kurvák gondoskodnak róla... - igyekezett védeni korábbi álláspontját. Ám hirtelen ide nem illő gondolat tolakodott az agyába: A csiszík azért adtak egy egész űrhajót Midzsikónak, mert megmentette Szeretleket! Márpedig ha valaki ennyire értékeli egyetlen gyermek életét, az nem lehet rossz ember! Lehet, hogy a csiszík nem is olyan rosszak?!

Igen ám, de sokat már nem filozofálgathatott magában, mert teste követelte a jogait, s az álmotündér iszonyú erővel sújtott le Lángocskára. Ám ezt maga Lángocska bánta a legkevésbé, mert nagyon örvendett neki, hogy átmenetileg megszabadul kízó kételyeitől.

Igen, Aljaskát a kiképzői felkészítették mindenféle fegyveres és fegyver nélküli küzdelemre, felkészítették hazugságra, becsapásra, felkészítették őt arra, hogy elképesztő erkölcstelen-ségeknek lesz szemtanúja, de egyvalamiről elfeledkeztek, holott már most a legelső órákban ez az egyvalami támadta meg borzasztó erővel a kémnőt: nem készítették fel ugyanis Aljaskát a *normális életre*! S ez bizony teljesen kibillentette Lángocskát a lelki egyensúlyából, mert azt tapasztalta, hogy Midzsikó egy egészen egyszerű, normális, hétköznapi nő, a gazdagságától eltekintve.

Elaludt, és amilyen aggodalmas volt a hangulata elalvás előtt, olyan gyönyörű volt az álma! Ami azt illeti, soha életében még ilyen gyönyörűt nem álmodott! Álmában ugyanis egészen egyszerűen ő maga volt Midzsikó! Belépett a csiszi űrhajóba, erre a helyére állt, mintegy „felfúvódott” a vezérlőpult, ő elvezette az űrhajót valami barbár bolygóra, ott eszméletlenül sok nő kínlódott éppoly oszlopokon amiről őt Midzsikó lehúzta, ő mindet megmentette, beterelte az űrhajóba, aztán elvitte őket a csiszík valamelyik bolygójára, ott egy csiszi nő állt elébe, teljesen pucéran, de lángoló koronával a fején, és kérve kérte hogy fogadja el tőle a legmodernebb csiszi fegyverzetet ami csak létezik! És ő szerénykedett hogy nem, nem, de erre a megmentettjei közrefogták, és követelték hogy de igen, de igen, és ra-jongva néztek rá, és ő a tekintetüktől megnövekedett, nagy lett, hatalmas, és magán viselte Midzsikó minden díszét, ékszereit, aztán már olyan nagy lett hogy az égig ért, elkapta a

Napot, azt rakta a fejére a korona csúcsára dísznek gyémánt helyett, a nyakéke csillagokból állt, és ott repült a Galaxisban, más csillagok is táncoltak körülötte, kinyújtotta az ujjait értük, s körmeiből lángnyelvek csaptak ki, s ezt gondolta:

—Most már igazán méltó vagyok a Lángocska névre!

S ekkor valahonnét az Úr mélyéből előbukkant egy csodálatosan szép arcú fiatalember, s ezt mondta:

—Nekem te kellesz, Lángocska! Te vagy az én kiválasztottam, imádlak, és soha el nem hagylak! Örökké az enyém vagy, és soha el nem hagylak!

És Lángocska e szavakra perzselő, emésztő forróságot érzett a mellében, de érdekesmód nem a szíve tájékán, hanem két melle közt épp félúton, az utolsó bordaív alatt, de olyan heves meleget hogy úgy érezte mindjárt meggyullad, igen, biztos nem lehet ez másként mint hogy lenyelte a Napot, az égeti most belülről, de ezt nem bánta mert valahogy kellemes is volt ez a forróság... előrehajolt, hogy megcsókolja a fiatalembert...

De túlságosan előrehajolhatott, mert arra ébredt, hogy lezuhant az ágyról.

Nem ütötte meg nagyon magát, de ahogy rádöbbsent hogy mindez csak álom volt, ellenállhatatlan erővel tört ki belőle a sírás. Úgy zokogott, hogy úgy még soha de soha, holott a kiképzése idején néha igazán jelentős fájdalmakat is el kellett viselnie. De most szinte bömbölt.

—Engem... engem soha senki nem fog úgy szeretni... soha senki... hogy is szeretne úgy valaki, amikor ilyen törpe vagyok... soha-soha senki...

De erre azt érezte, hogy valaki valami ruhadarabbal letörli a szemét, s amikor felnézett, Szeretlek pillantotta meg. A kislány komoly arccal nézett rá, s a bal kezében gőzölgő poharat tartott. Úgy látszik komolyan vette hogy vigyáznia kell Lángocskára, s amíg az aludt, ő a konyhában készített valami italféleséget neki. Most előrenyújtotta azt, és Lángocska el is fogadta tőle, de még mindig sírt.

—Hiába minden, soha nem lesz az úgy velem mint az álmomban, engem senki sem szeret! - hüppögte. Ugyanakkor azonban csodálkozott is magán, hogy így érez. Eddig úgy tudta, ő nem egy igazán érzelmes nő. És mi az hogy nem szeretik, most is épp fontos küldetésben van, kis túlzással szólva az egész Karamalla bolygó őt figyeli! Nyilván szeretik is! Sőt, egyvalaki egészen biztos hogy szereti: a magasztos Haddah isten!

Igen, de Lángocska úgy érezte hogy nem tehet róla, de olyasvalaki szeretetét igényli, akit láthat is. Hiába, úgy látszik most épp kissé örült, biztos a sok nyugtató van rossz hatással az idegeire! Neki józannak és hidegfejűnek kell lennie!

Most azonban azt látta, hogy Szeretlek hirtelen rámutat a szívére, majd Lángocska homlokára.

—Mi, hogy te szeretnél engem?! - képedt el Lángocska.

Szeretlek megismételte e mozdulatsort, majd hozzábújt és átölelte, Lángocska alig bírta időben letenni az italt, hogy ki ne ömöljön.

—Kedves vagy, de te, izé... nem lehetsz a férjem... - motyogta Lángocska. —És különben is... én szeretnék gazdag lenni, meg minden... akár még királynő is...

Erre Szeretlek elhúzódott tőle, és különös, fürkésző pillantást vetett rá, mint aki az örülség nyomait keresi rajta. Majd hirtelen önmagára mutatott, bólogatott, ezután kitátotta a száját, kinyújtotta a nyelvét, arra mutatott, aztán a szemére, majd a két karjára... és Lángocska megértette.

—Tudom, tudom, te királylány voltál valaha, s így jártál, de hidd el...

De Szeretlek erről a témáról nem tűrt vitát. Felállt, és parancsoló mozdulattal az ágyra mutatott, és mert múltóban lehetett a nyugtatók hatása, és kezdett kissé már sajogni Lángocska alteste, emiatt nem is tiltakozott, s bebújt oda. Szeretlek lehajolt, felemelte a gőzölgő csészét, és Lángocska kezébe nyomta, majd ujjával egyértelmű jelet mutatva halántékánál megcsóválta a fejét, így jelezve, hogy mi a véleménye Lángocska vágyairól, hogy az tehát mind örülség. Úgy tűnt tehát, hogy Szeretlek cseppet sem óhajtana még egyszer királylány lenni! S ezután Lángocska egészen megdöbbsent attól, amit Szeretlek mutatott: a kislány az ujját a szívére tette, s mosolyogva bólogatni kezdett.

—Aha, értelek, tehát szerinted a szeretet, az a lényeg? - kérdezte Lángocska. Erre Szeretlek széttárta két karját mintha a világot ölelné, és bólogatott.

—Hogy a szeretet minden?

Még hevesebb bólogatás.

—De hát ezt te még nem tudhatod, nagyon kicsi vagy, és...

Erre Szeretlek betapasztotta a száját, s most Lángocska szívére mutatott. És Lángocska megint megértette: Szeretlek azt akarja hogy ne beszéljen, csak érezzen!

Kis idő múlva pedig Szeretlek elengedte a száját, ellenben gondosan betakarta, majd kiment a konyhába és visszatért némi aprósüteménnyel, tálcán hozva azt Lángocskának. És Lángocska nagyon nyomorultul érezte magát, mert soha még ennyire nem szégyenkezett.

Eközben Midzsikó és Dzsondon újra elindultak a taxiállomás felé, s most már minden baj nélkül be is ültek egy üres taxiba, és Dzsondon szólta a sofőrnek, hogy menjen az erkölcsrendészetre. Az el is hajtott velük oda, ami a város másik végében volt. Ott Midzsikó kifizette a taxist, aki ezen nagyon csodálkozott, tudniillik nem szokhatta meg, hogy utasainál a pénz a nőnél és nem a férfinál van. Ezt látta Midzsikó is, s ezért amikor a taxi elhajtott, elővette újra a pénztárcáját, s valami ötvenezer csengert odanyomott Dzsondon markába.

—Nesze, ez legyen nálad, amíg ez kitart, mindent te fizetsz, hogy ne keltsünk a szükségesnél nagyobb feltűnést!

Bementek aztán az erkölcsrendészethez, és Midzsikó mondta hogy ki ő, s hogy az erkölcsrendészet legfőbb vezetőjével volna beszélőpartnerje. A portás készségesen felvilágosította Midzsikót, hogy ebből még nem tudta meg, hogy kihez kell irányítsa!

—Mert - mondta - nálunk a feladatkörök erősen elhatárolódtak! Az erkölcsrendészethez tartozik például számos külön börtön is, ezek főparancsnoka Nagybarom vezérőrnagy! Van aztán olyan, hogy Erkölcsrendészeti Nyomozóhatóság, ez a tulajdonképpeni erkölcsrendészet, ennek vezetője Halvaszületett vezérezredes. Van aztán olyan, hogy Erkölcsrendészeti Belső Elhárítás, aminek parancsnoka Kutyaalkú altábornagy. Van Erkölcsrendészeti Egyházi Főhivatal, a parancsnoka Húgyvérű alezredes, aki emellett még egyházi személy is, mert főpap. Van Erkölcsrendészeti Bírósági Szakszolgálat is, vezetője Nyomorék ezredes.

—És ki az, aki mindezeknek együttesen a főnöke?

—Az az Általános Erkölcsrendészeti Minisztérium Politikai Államtitkára.

—Aha, és ő hol van?

—Természetesen a Legfőbb Főpap mellett, mint annak fontos tanácsadója!

—Aha. - töprengett el Midzsikó.

—Tehát kihez jelenthetem be magukat? - kérdezte a portás.

—Figyelj csak, ki az, akinél tájékozódni lehet valami folyamatban levő ügyről? - kérdezte Midzsikó, azzal egy bankjegyet adott a portás kezébe. Az meglepődött, de azért eltette azt.

—Hát, ha az ügy állására kíváncsiak, akkor a nyomozóhatóság az illetékes ebben, tehát Halvaszületett vezérezredes, de ő pillanatnyilag nem elérhető, mert házon kívül van, ha azonban az elítélt személy állapotára kíváncsiak, pláne ha épp azt szeretnék elérni, hogy az beszélőre mehessen és meglátogathassák, akkor csakis Nagybarom vezérőrnagyot ajánlhatom!

—Remek, ez kell nekünk!

—Ő is házon kívül van.

—Hol?

—Azt nekem nem mondta, túl kis ember vagyok én ahhoz!

—A csudába is! - káromkodott Midzsikó.

—Sose bánja asszonyom, ez ugyanis mit sem jelent.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ő természetesen sosem fogad senkit azonnal. Épp a legjobb helyen vannak, ugyanis nekem a dolgom, hogy előjegyzésbe vegyem a folyamódókat, tehát - és e szavaknál böngészni kezdett egy naptárféleséget - mához épp négy hétre tudja fogadni önöket, a hét Dzsondon nevű napján, fél négy és háromnegyed négy között!

—Erre nekünk nincs időnk! Ki az, akivel azonnal beszélhetünk a fejések közül?

—Senki. Azonnal senki.

—Ne tréfáljon! Valaki kell hogy legyen!

—Valaki van is, s az én vagyok, épp csak én nem vagyok „fejes”!

—Idefigyeljen, ha elintézi hogy fogadjon valaki góré most, kap tőlem...

—Ne is folytassa asszonyom, látszik hogy semmit sem ért és hogy külföldi! Nincs módomban ilyesmit elintézni, s ha megtenném hogy magukat küldöm be valaki előre bejelentett helyett, amint ez kiderül, mennék a kínpadra!

—Idefigyeljen, én nem akárki vagyok ám, én... - kezdte felháborodottan Midzsikó, de ekkor hihetetlen inzultus történt: Dzsondon egyszerűen betapasztotta Midzsikó száját, és kiráncigálta a portásfülkéből a folyosóra, majd még tovább, ki az épületből.

—Csillapodj, hé! Ne csapj botrányt, azzal semmit nem érsz el, és különben is, gondolkodtam a dolgon, s rájöttem hogy eleve tévúton járunk! Még azzal sem mentél volna semmire, ha sikerült volna találkoznod valamelyik főgóréval.

—De igenis mentünk volna valamire, megvolt a tervem rá, hogy...

—Hogy miként vesztegesd meg?! Mert nem sikerült volna! Ugyanis csak akkor segíthetett volna rajtad a Nagybarom, ha a börtönében van Gapí. Holott mérget vehetsz rá, hogy nincs ott.

—Hát?! Mert ugyan hol másutt lenne, ha erkölcsi a vád ellene!

—Biztos lehetsz benne, hogy bárhol inkább, mint náluk! Szerintem nem is tudnak róla, hogy létezik olyan nő, hogy Gapí! Ugyanis ne feledd Midzsikó, hogy Gapí, ő mégsem karamallai állampolgár! Az ügye sokkal inkább tartozik a külügyminisztériumra. De szerintem ott, bár tudnak róla, de természetesen nem ott tartják fogva. Tehát hiába ostromolnád meg a minisztériumot. És hiába is sietsz oda, mert úgysem mondanának mást neked, mint a Köztársaság nagykövetének, annál tekintélyesebb ugyanis te sem vagy. Pláne mert nem is a külügyminiszter a hunyó ebben az ügyben. Még ha sikerülne megvesztegetned akár őt a külügyminisztert is, azzal sem érnél el semmit, tekintve hogy életemet merem rátenni, hogy a lányod ügyében a titkosszolgálat az illetékes, és a lányod is náluk van. Mert hol másutt, ha egyszer kémnek nézik! A külügy csak annyiból van érintve, hogy a kémelhárítás mindig megmondja nekik, hogy épp mit válaszoljanak, ha Gapíróról vagy arról a másik orvostól kérdezik őket. De nem ők irányítják az eseményeket.

—Hát ki?!

—Természetesen a kémelhárítás vezetője, akárki legyen is az, és arra is mérget vehetsz, hogy az a muki, tehát a kémelhárítás vezetője, az kizárólag a bolygó királyának tartozik elszámolási kötelezettséggel, tehát annak a személynek aki hivatalosan nem király ugyan, bár a valóságban nagyonis az, de mégis csak úgy hívja magát, hogy a Legfőbb Főpap! Márpedig sem őt, sem a titkosszolgálati főmukit nem vesztegetheted meg, mert egy bolygó első és második számú vezetője még neked is túl nagy falat, és különben sem tudsz ezekkel találkozni! A közönséges rendőrségi szervek holtbiztos hogy az egész ügyről mit sem tudnak!

—Nem fogadom el az érvelésedet Dzsondon, mert ez azt kéne hogy jelentse, hogy lemondhatok a lányomról, arra meg nem vagyok hajlandó!

—Én nem ezt mondtam. Épp csak más úton kell elindulni.

—Milyen úton?

—Amilyen a lányod is haladt. Ha ugyanazon az úton indulsz el, vélhetőleg ugyanoda jutsz el, s az út végén találkozhatasz is vele!

—Köszi de nem akarok ugyanoda jutni ahová ő, a karamallaiak börtönébe!

—De bizony ugyanoda akarsz jutni, hogy onnan kiszabadítsd Gapít! Természetesen nem fegyvertelenül akarsz odajutni, hanem kellően felkészülten! Mindenesetre én azt javaslom, hogy menjünk el oda, ahol a mentőcsapat tevékenykedett, ahol a lányod is járt. Ott talán rájövünk arra, amire a lányod is rájött, s akkor máris többet tudunk!

—Nekem inkább az az ötlet fogalmazódott meg a fejemben, hogy el kéne kapnunk valami magas rangú titkosszolgálati embert, s megfenyegetni!

—Most ugye hülyéskedel, Midzsikó?! Hiszen azt sem tudod, ki a titkosszolgálat embere! Akár az a taxis is lehet, aki idehozott bennünket! Senkire nincs ráírva! De még ha el is kapsz egy ilyet, ezer százalék az esély rá, hogy semmire nem mész vele, mert ha megkínzod is, de épp ő nem tud semmit a lányodról, vagy ha tud is, de nem akkora a hatalma, hogy kiengedhesse! Arról már nem is beszélve, hogy azt sem tudod hogy hol a titkosszolgálat valamelyik hivatala, mert azt a karamallai polgárok közül is igen kevesen tudhatják, s még meg sem kérdezheted, mert azonnal gyanús lenne egy ilyen kérdezősködéssel még egy karamallai polgár is, pláne mennyire gyanús lenne egy idegen, egy külföldi! Erről tehát tégy le!

—Aha, és milyen örüggyel menjünk oda a katasztrófa színhelyére?!

—Jaj, hát természetesen azzal, hogy te, mint gazdag ember, segíteni szeretnél a szegény nyomorultakon!

—Frászt! Jelenleg mélységesen utálok minden dzsanart!

—Akkor miért mentetted meg azt a kislányt a karóról, hiszen ő is dzsanar?!

—Az más!

—Nem más! Merőben valószínűtlen azt hinni, hogy a meteor azoknak okozott kárt, akik felelősek a bolygón uralkodó állapotokért! Meglátod majd, mennyi sok szerencsétlen nyomorult lesz ott, akiken boldogan segítesz, mert hisz úgy látom erős az erre való hajlamod!

—És ha ott semmire sem megyünk?

—Hogyne mennénk! Eleve például ott lesz egy csomó más segélyszervezet is, akik tudnak arról, pontosan mi történt Gapival! Legalábbis hallottak az esetről! Biztos lesznek ott olyan dzsanarok is, akik találkoztak a leánnyal, s tudhatnak valamit! Lehet hogy Gapí ígért ennek-annak valami jutalmat bizonyos információkért, de nem volt már ideje odaadnia, s erre ezek a személyek téged keresnek majd meg emiatt, amint kiderül, hogy Gapí anyja vagy! De mindezek tetejébe azzal hogy odamegyünk, máris meghökkentjük a karamallai titkosszolgálatot, mert azt hiszik hogy mi is rájöttünk valamire, azért megyünk épp oda, ahová Gapí! Na és hát akkor ők akcióba kezdenek, s máris többet tudunk majd, talán el is fogjuk valamelyik emberüket.

—Ez veszélyes lehet!

—Tuti hogy az! De ha akarod, haza is mehetünk, te vagy a főnök, én csak azt mondom hogy más utat nem látok!

—Még hogy hazamenni! - és Midzsikó köpött egy hegyeset. —Az nem az én szokásom, feladni valamit, többé tükörbe sem tudnék nézni, mert valahányszor a pofázmányomat látom, rámjönne az okádhatnék! Ha valami szegény csóró volnék, feladnám, sőt bele se kezdek, de ennyi milliárddal a zsebemben?! Jól is nézne ki!

—Tehát megbeszéltük a haditervet?

—Nagy vonalakban. De mi van a részletekkel?

—A részletek egyszerűek. Blöffölni kell, mert cseppet sincsenek jó lapjaink. Vagyis be kell csapni azokat, akik figyelnek minket.

—Gondolod hogy figyelnek?

—Hullabiztos. Figyelik minden mozdulatunkat. Első pillanattól fogva. A kémkedés ugyanis komoly dolog. Eleve már az is gyanús, hogy egyetlen napja vagyunk csak házasok, ez felkeltette Leszarlak figyelmét, bár lehet hogy nem ő volt hanem Leseszarlak, nem tudom melyik, na de szerintem ez már elég ok rá, hogy gyanakodjanak, de pláne akkor, ha tudják, hogy te Gapí anyja vagy, márpedig biztos hogy tudják. Én csak azt csodálom, hogy egyáltalán engedték hogy leszálljunk, mert bevallom neked, titokban az első pillanattól kezdve biztos voltam benne, hogy beszélj akármit, de házasság ide vagy oda, akkor sem kapsz vízumot! Nem győztem csodálkozni, hogy mégis megadták! Ennek csak úgy van értelme, hogy figyelnek! Biztos, hogy a kislány megmentéséről is tudnak.

—De mit akarnak a figyelésünkkel?

—Nézd, Gapí amit megtudott, nem az ujjából szopta! Valaki vagy valakik inkább, segítettek neki. Úgy képezem, Gapí semmire nem jött rá, hanem tudod, minden zsarnokság kitermeli a maga ellenzékét, biztos akad egy rakás ember itt a Karamallán is, akiknek nem tetszik az

íteni rendszer, ezek derítették ki valami világraszólót, s közölni akarták a külvilággal! Gapi kapóra jött nekik, megsúgták a riporternőnek hogy mi az ábra. Feltételezem azonban hogy amit mondtak, az olyan hihetetlen volt, hogy Gapi azt mondta, nem blamálja magát ennek leközlésével, kér bizonyítékokat! Ezután írta neked amit írt, és várta a bizonyítékokat. Ám ahelyett hogy azokat megkapta volna, letartóztatták, biztos mert akadt áruló is abban az ellenzéki csoportban. Na de a titkosszolgálat sem mindenható, s remélik hogy a mi figyelésünkkel rájönnek a többi ellenálló kilétére, vagy mert mi elmegyünk azokhoz, vagy mert azok jönnek el hozzánk!

—Engem kizárólag a lányom érdekel.

—De ők ezt nem tudják, s el sem hinnék.

—Pedig a lányom nélkül el nem megyek innen! A lányom nélkül soha, előbb robbantok ki háborút, mert ha másképp nem megy, megfenyegetem őket, hogy az összes fegyveremet elsütöm a Karamallára irányítva! És meg is teszem, ha muszáj! Velem nem sokáig packázhatnak!

—Ez maradjon az utolsó módszer, ha kérhetném! Na szóval, én így látom a helyzetet. A leghelyesebb tehát a blöff, úgy gondolom, nagyon határozottan kell viselkednünk, vagyis javaslom hogy menjünk el csak úgy találomra valami eléggé lerobbant helyre, s ott kezdjük el titokzatosan viselkedni, mint aki kémügyben sántikál, de azért ne *nagyon* titokzatosan! Hadd higgyék csak azt a figyelőink, hogy valóban tilosban járunk, hadd figyeljenek csak! Tévútra kell terelni őket! Ezután el kell mennünk a katasztrófa színhelyére. Ekkor azt hiszik, hogy az előbbi helyen, ahol jártunk, hozzájutottunk valami különleges információhoz. Erre megijednek, s remélem kapkodni kezdenek.

—Jó, tegyük ezt! Minden jobb mint a tétlenkedés!

—Remek, akkor mindenekelőtt menjünk vissza ide az erkölcsrendészethez, és jelentkezünk be a Nagybaromhoz.

—Minek, eszem ágában sincs...

—Persze hogy nincs, de azért tegyük ezt, mert bár a titkosszolgálat is tudja hogy nem szándékszol négy hétig itt rostokolni, de azzal hogy ezt tesszük, úgy tűnünk fel a szemükben, mint olyasvalakik, akik ugyan rosszban sántikálnak, de igyekeznek elterelni magukról a gyanút, érted?!

—Aha! Nem is rossz! - mondta Midzsikó, azzal megfordult, és újra bementek az erkölcsrendészethez. S ott aztán szabályosan be is jelentkeztek az első szabad időpontra, négy héttel későbbre.

—És most? - kérdezte Midzsikó, miután kimentek onnét.

—Most ülünk taxiba, és ide-oda mászkáljunk mindenfelé a városban, vásárolj néhány szép ruhát is vagy akármit, tökmindegy hogy mit de lehetőleg olyasmiket, amiket sokáig kell próbálgatni, s hozzá olyan körülmények közt, hogy sokat lehess négy szemközt az eladókkal! Mérget vehetsz rá, hogy mindegyik pasit leellenőrzik a titkosszolgálat emberei, s ez remélhetőleg sok munkát ad majd nekik. Ezután vissza kell menjünk az úrhajóhoz, alszunk egyet mert pihenni is kell, és holnap reggel ismét jön egy városnéző körút, de már a két gyerekkel.

—Miért azokkal?!

—Mert úgy még ártatlanabbnak tűnnénk normális esetben.

—De azt mondtad úgyis figyelnek!

—Hát épp ez az, mi tudjuk hogy figyelnek, de ők nem sejtik, hogy mi ezt tudjuk! Épp azonban mert azt ők is tudják hogy gyerekekkel levők kevésbé gyanúsak, emiatt azt hiszik, hogy épp most fogunk találkozni valami összekötővel vagy más ellenzéki, árulóval, s a gyerekeket csak álcázásnak vittük magunkkal! Ugyanakkor nem hiszem hogy ez az alkalom veszélyes lenne akár ránk, akár a gyerekekre, mert igazából semmi bűnösöt nem fogunk művelni. Mindenesetre rögtön azután hogy valami titokzatos helyszínen töltöttünk pár percet, rögvess azon nyomban vissza kell jönni az úrhajóhoz, amilyen gyorsan csak lehet, azonnal startolni, és elmenni a katasztrófa színhelyére. Biztos vagyok benne, azon nyomban utánunk ered az egész titkosszolgálati bagázs!

—Jó, legyen úgy! - mondta Midzsikó határozottan.

S így a nap hátralevő része szorgos városnézéssel és vásárlással telt el, természetesen egy újabb taxit fogadva. Ami a nap végére egész tehertaxinak nézett ki, mert Midzsikó annyi mindent vett, bár cseppet sem érdekelte őt az egész vásárlás. Estére aztán visszatértek az úrhajóhoz, és mindent bepakoltak oda. Mindebben senki sem akadályozta meg őket.

—És mennyit mondjunk el ebből a tervből a gyerekeknek? - kérdezte aztán Midzsikó, amint elhajtott a taxi.

—Még kérde?! Természetesen semmit, úgysem értene egyik sem belőle a semminél többet! Hiszen nagyon kicsik! - válaszolta Dzsondon.

Midzsikó első útja a vezérlőbe vezetett, Dzsondoné pedig a gyerekszobába. Alig pillantotta meg őt Szeretlek, máris villámgyorsan hozzászaladt, és rácsimpaszkodott.

—Látod?! Megmondtam hogy visszatérek hozzád! - mondta neki a férfi, azzal Szeretlek orra elé tartotta a begörbített ujját. Erre a kislány elmosolyodott, de azután kíváncsian bámult Dzsondon háta mögé.

—Aha, azt lesed miként néz ki Gapí, akiért mentem! De nincs szerencséd, mert nem tudtam megmenteni, legalábbis egyelőre. Még néhányszor lehet ám, hogy el kell mennem érte, például holnap is, de ne aggódj, mert például épp ami a holnapi napot illeti, magammal viszlek! - azzal Lángocskára nézett. —Téged is, ha akarod!

—Igen, igen, nem szívesen maradnék egyedül, az olyan rossz! - mondta gyorsan Lángocska.

Ekkor lépett a szobájukba Midzsikó.

—Lángocska, mondd, jártál a vezérlőben?! - kérdezte azonnal.

Lángocska elsápadt.

—Igen! - vallotta be. —Ugye nem baj?!

—Huh! - szólalt Midzsikó megkönnyebbülten. —Amindenségit, már azt hittem, valóban bejutott ide holmi dzsanar kém!

—Ide?! Egy csiszí úrhajóba?! - ámult Dzsondon. —Hát nem védi ezt mindenféle hiperszuper biztonsági rendszer?!

—Persze hogy védi, de fegyverek akkor sincsenek a hajón.

—Na és passzív védelem?

—Hát az akad éppenséggel, én sem hittem eddig hogy bárki bejőhet, sőt még ki sem jöhet belőle ha nem vagyok a fedélzeten, Szeretlek és Lángocska például nem mehetett volna innen ki, tudod ez azért van hogy a csiszík gyerekei ne keveredhessenek barbárok közé, de amikor bementem a vezérlőbe, azt láttam, hogy eltűnt az irányítópult! Ez akkor történik, ha bekapcsol a biztonsági program első szintje, mert azt látja, hogy idegen jár a vezérlőben a kíséretem nélkül. Na és én akkora feszültségben vagyok most a lányom miatt, hogy azonnal a legrosszabbtól tartottam. Szerencsére aztán eszembe jutott Lángocska, és valóban ő volt az. De jó hogy nem más!

—Ugye nem nagy baj, hogy ott voltam, mami?! Kíváncsi voltam, és te nem tiltottad meg! Aztán meg tudod Szeretlek úgy félt amikor elmentetek, gondoltam megnyugtatom, hogy végignézem az úrhajót rossz emberek után, nem hittem ugyan hogy lennének itt olyanok, de gondoltam ez megnyugtatója őt, és ha mondom hogy megnézem akkor meg is kellett néznem, és senkit nem találtam, de amikor beléptem a vezérlőbe akkor valóban elbújt a padló alá a pult! Ugye nem baj?!

—Persze hogy nem! - simogatta meg a fejét Midzsikó. —Na de akkor azt hiszem a legokosabb az lesz, ha eszünk valamit, megfürdünk, aztán alszunk egy nagyot, mert holnap, attól tartok, hosszú lesz a programunk!

—De én még nem vagyok álmos! - mondta Lángocska. —Én épp az imént aludtam egy csomót.

—Akkor játssz valamit.

—De azt unalmas egyedül, Szeretlek pedig nem tud beszélni, és ő különben is biztos sokkal hamarabb aludna el, mint én.

—Kicsim, én fáradt vagyok, nem lehetek veled.

—Nem is kell, de az jutott az eszembe, hogy talán akadna néhány könyv itt az úrhajón.

—Tudsz olvasni?! Én azt hittem itt nálatok a felnőtt nők sem tudnak olvasni, nemhogy ilyen fiatalon!

—Nem, nem tudok olvasni, de szívesen megtanulom, mami!

—Később hajlandó is leszek megtanítani téged rá, de nem most. Hanem akkor minek neked a könyv?

—Hát mert nézegethetem benne a képeket, meg azt hallottam hogy nektek vannak olyan könyveitek, amik felolvassák nekem a mesét!

—De mesekönyveim nincsenek ebben az úrhajóban.

—Más könyvek vannak?

—Hogyne, bőven, de azok azt hiszem túl komolyak még neked.

—Az sem baj, akkor hamar elalszom az unalomtól.

—Hát nem bánom! - szólt Midzsikó, s arra gondolt, nem is baj, ha legfrissebb megmentettje mielőbb találkozik azzal a kultúrával, amit meg kell szoknia. És bevezette Lángocska abba a szobába amiben Lángocska már járt is, s odamutatott a polcra. Lángocska pedig kinyúlt csak úgy találomra, és levett onnét vagy öt könyvet, mind csupa szerelmes históriát.

—Nem lesz ez sok? - kérdezte Midzsikó nevetve.

—Ha valamelyik nem tetszik, majd belekezek egy másikba! - válaszolta Lángocska.

—Jól van! Nesze egy fülhallgató, használd ezt hogy ne zavard Szeretleket!

S így aztán kicsit később mindenki aludt, csak Lángocska nem. Ő valóban nem tudott volna most aludni, nem is csak korábbi alvása miatt, de azért is mert olyan heves megkönnyebbülést érzett, amiért nem lepleződött le a műszerpult eltűnése miatt. És emiatt inkább a szerelmes históriák tanulmányozásába mélyedt. Tehette, mert Szeretlek valóban hamar elaludt. Épp csak Lángocska a fülhallgatót nem használta. Bedugta ugyan a fülébe, hogy ha Midzsikó benéz ide akkor ne legyen gyanús, de nem kapcsolta a könyvet felolvasó üzemmódra, hanem valóban olvasta a szöveget. Ez gyorsabb is volt, nagyon gyorsan tudott olvasni. És élvezte hogy olvashat ilyesmit, a Karamallán ugyanis egyáltalán nem volt szokásban ez a műfaj, ez tehát az élet valami teljesen ismeretlen területe volt a számára. Olvasástudományát eddig kizárólag arra használhatta, hogy a Szolgálati Szabályzatot olvashatta, vagy különböző vallásos históriákat, vagy fegyverek és egyéb eszközök kezelési utasításait. Szórakoztató mű eleddig sosem került a kezébe. Számára most a legócskább ponyva is valami csodálatos, lenyűgöző művészi alkotás volt! Nem létezett annyira elcsépelt hasonlat vagy konfliktusmegoldás, ami unalmas és giccses lett volna a számára, mert mindegyikkel most találkozott először! Hiába, újszülöttnek minden vicc új! És bizony meg kell mondjuk, hogy minden tiszteletünk Midzsikóé lehet sok szempontból, de ami az irodalmi ízlését illeti, az cseppet sem volt valami magas színvonalú. Igazán a legsilányabb, legigénytelenebb lektűrökre szorítkozott csak. De ez épp jó volt most, mert valami bonyolultabb, igényesebb, „nehezebb” művet Lángocska nem is tudott volna értékelni, hiszen ilyen téren kezdő volt. Az olcsó, ócska szerelmes históriák azonban épp neki valók voltak, úgy érezte most hogy mind neki íródtak! Amikor a legelső regényben ami a kezébe került, azt mondta a legény a lánynak, hogy „olyan vagy, mint egy gyönyörű rózsaszál”, hát efőlött bármi más olvasó átsiklott volna, olyan giccses, semmitmondó volt másoknak, de Lángocska bezzeg még sosem hallotta ezt, abbahagyta az olvasást, és percekig sóhajtozta, hogy „milyen gyönyörű!”, és azt képzelte, hogy majd lesz egyszer valaki, aki neki mond ilyen szépeket. Amikor meg azt olvasta, hogy „a leány mosolya úgy ragyogott fel, mint a hajnal a sötét éjszaka után”, hát egyenesen a könnyei is kicsordultak. És amikor azzal a meglehetősen elcsépelt fordulattal oldódott meg a konfliktus, hogy a lányról kiderült, hogy igazából hercegnő, s emiatt már nem volt akadálya a házasságnak, beleegyeztek a fiú szülei – nos, ez valami vadonatúj és váratlan húzásnak számított Lángocska számára, mert még ilyet sem olvasott soha, és az volt a véleménye, hogy az író, aki ezt alkotta, valami káprázatos zsenialitással rendelkezik a meghökkentő fordulatok kitalálására.

És azonnal belekezdett egy újabb szerelmes regénybe. És amikor itt már az első néhány oldal után azt olvasta, hogy a fiú a rózsakertben miként lopózik előre, hogy legalább láthassa a szeretett lányt, hát Lángocska ujjai olyan erővel markoltak izgalmában az ágyne-

műbe, hogy bármi barbár paplanhuzatot ronggyá szakított volna, de hát ez szerencsére szintén csiszí holmi volt, eképp még ezt is kibírta. Mindenesetre Lángocska még soha ennyire nem izgult, drukkolt a szerelmeseknek, és remélte, egyszer valaki majd azért lopózik előre, hogy őt láthassa. És amikor a csókolódzós jelenetek következtek, hát meg kell mondjuk, hogy eszébe sem jutott Lángocskának a magasztos Haddah, bár arra gondolt homályosan, hogy ez tulajdonképpen erkölcstelenség. De akkor is a szerelmeseknek kibicelt, egyszerűen semmit nem tehetett ezellen, de annyira nem, hogy világosan érezte, előbb ülne rá újra a kinoszlopra, mint hogy egyáltalán arról lemondjon, hogy tovább olvashassa e remek történeteket! És már nagyon bánta, hogy azt mondta korábban, hogy reggel Dzsondonnal és Midzsikóval akar tartani valahová, mert ha nem olyan hülye hogy ezt mondja, akkor maradhat itt, olvasni, mert a magávalhozott öt könyvből csak hárommal végzett reggelig, itt van még kettő, de van még legalább ötven ilyen Midzsikó szobájában is, mert ez a Midzsikó, ez remek nő, csodálatos az irodalmi ízlése hogy épp ezek tetszenek neki, és a szobája valóssággal kincsesbánya! Nem is olyan erkölcstelenség ezek a Köztársaságbeliek, de ha van is náluk erkölcstelenség, biztos hogy nem minden az, lám, a szerelem egy remek dolog... és nemcsak a szerelem, de e regényekből mennyi mindent megtudott arról, miként élnek ezek a Köztársaságban, nem is minden igaz amit tanult róluk a kiképzésen, és sok újat is megtudott amit nem is említettek, és bár az kiderült, mert a regények sem titkolják, hogy ott sem minden fenéig tejfel, de akkor is, hiszen nem is olyan rossz az az élet... egyáltalán, hiszen ezek nagyrészt családokban élőkről szólnak, de ő, szegény önmaga, azt sem tudja milyen az, nem mintha ne lennének családok a Karamallán, persze hogy vannak, de ő árva házban nőtt fel hat éves koráig, azután meg a kiképzőközpont volt a családjá, az otthona... és most látja csak, hogy emiatt mennyi mindenről maradt le! Eddig ez nem hiányzott neki, de most, most... - és Lángocska megint elsírta magát. De nem szeretett szomorú lenni, emiatt inkább gyorsan beletemetkezett egy újabb szerelmes regénybe, hogy így legalább képzeletben kiélje eddig elfojtott, de most elemi erővel felszínre törő vágyait.

Lángocska tehát szerelmes lett. De nem ebbe vagy abba a férfiba lett szerelmes, hanem magába a szerelembe, igen, a szerelembe mint érzésbe lett szerelmes. Bár eddig ezt még nem vallotta be magának. Jelenleg még arra gondolt, hogy most még ő csupán kihasználja a jó alkalmat hogy megismerje egy kissé ezt a másik kultúrát... mert hát hülye az, aki akkor sem markol bele az eprestálba, ha az épp ott van mellette és ingyen teheti...

Mindenesetre amikor nyílt az ajtó és belépett Midzsikó, nagyon sajnálta hogy félre kell tegye a könyvet, amit épp olvasott. De hát hiába! Igaz, mondhatná épp, hogy meggondolta magát, nem megy velük, álmos, vagy épp fél. Gyereknek tartják, elnéznék neki. De hát neki kötelességei vannak, meg kell figyelnie Midzsikót! Ki kell derítenie, mit tud!

Valahogy pedig ez az egész ügy olyan távolinak és érdektelennek tetszett már neki. Jelen-téktelennek. A szerelem, igen, az volt már az egyedüli valóság a számára. De erősen belé-nevelték az eltelt években hogy az első a kötelesség, így aztán felkelt és velük tartott.

Nem kellett messzire gyalogolnia. Alig értek ki az ürrepülőtérrel, máris taxit fogtak, és Dzsondon bement a sofőrnek egy eléggé lepusztult, városszéli lokál nevét, amit tegnapi kóborlásaik során jegyzett meg. A sofőr csodálkozott ugyan, hogy ezek a gazdagnak látszó emberek ilyen helyre mennek, de természetesen elvitte őket a mondott címre.

Nemcsak Lángocska, de mások is úgy gondolták, hogy ki kell deríteniük ezt-azt Midzsikó-ékről. Többek közt azt, vannak-e fegyvereik. Ezt pedig a legegyszerűbb úgy kideríteni, hogy olyan helyzetbe hozzák őket, hogy előnyös legyen a fegyverhasználat! Így aztán alig értek a bárhoz ők négyen, nem sokkal később mások is odaérkeztek, bár ezek nem a titkosszolgálat emberei voltak. Jól kiképzett embereit a Szolgálat természetesen a fontosabb feladatokra tartogatta. Na de hát akadnak a Karamallán is olyan alakok, akik pár garasért hajlandóak a piszkos munkát elvégezni! És most olyan feladatot kaptak, ami nagyonis kedvükre való volt: bármit művelhetnek ezekkel, a megölésük kivételével, sőt, ami pénz ezeknél van, az is az övék lehet!

Ha van fegyver Midzsikóéknál, most kiderül. S ha megölnek néhányat ezek közül, oda se neki, értük nem kár!

Mindezen szándékokból Midzsikó és Dzsondon természetesen mit sem sejtett. Egyelőre még nyugodtan iszogattak valami édes italt, helyi specialitást, a két gyereknek meg egy-egy fagyaltot rendeltek, és gyönyörködtek a hastáncosnők vonaglásában. Ez nem számított erkölcsstelenségnek. És Dzsondon hamarosan meghitt beszélgetésbe elegyedett a kocsmárossal, aki rögvest megbecsült vendégnek tekintette Dzsondont, mert Dzsondon azzal kezdte, hogy a kezébe nyomott egy jókora bankjegyet, s azt mondta, hogy ebből igyék az egészségére a kocsmáros, és nem is kéri a visszajárót!

Aztán úgy mellékesen elmondta neki, hogy ők tulajdonképpen a katasztrófa színhelyére igyekeznek, csak előbb ha már itt vannak, kissé megálltak pihenni a hosszú út után. S erre rögvest megoldódott a kocsmáros nyelve, elkezdett szörnyülködni, hogy micsoda pusztulás volt ott a meteor miatt, jó harmincezer négyzetkilométeren szinte minden elpusztult!

—Én nem is hiszem, hogy lelnek még túlélőkre - mondta aztán - hat nap után ugyan mit is találhatnának! Különben meg a tudósok szerint nem is meteor volt, hanem egy lezuhant kisbolygó!

—Én úgy hallottam - mondta Midzsikó - hogy volt valami huzavona eredetileg a mentőcsapatok körül!

—Semmi különös. Kormányunk bolygóközi segítséget kért a katasztrófaelhárításhoz, és küldtek is számosan mentőcsapatokat. Nem volt itt semmi huzavona! Ön asszonyom bizonyára arra méltóztatik gondolni, amikor a bajt okozó Haddahorn megjelent a rendszerben. Akkor volt bizonyos huzavona, ezzel keverheti össze az ügyet.

—Igazán? És az mi volt? - kérdezte Dzsondon, felfigyelve a „Haddahorn” névre. Hiszen ez az a bolygó, amin az a gyanús sűrűlődés folyik!

—Hát ez már régi eset. - mondta a kocsmáros. —Vagy hat évvel ezelőtt történt, hogy a csillagászaink felfedeztek egy jókora bolygót, ami a külső úrből egyenesen felénk tart. Azt hogy „jókora”, úgy kell érteni, hogy nagyjából akkora mint a mienk, a Karamalla. És azt mondták a csillagászok, hogy ez nem is valami nagy különlegesség, mert egy egész rakás úgynevezett „sötét test”, ami tehát nem ad önállóan fényt, szóval egy egész rakás ilyen kószálhat a csillagok közt, nos, ezek közül az egyik felénk tart. És volt nagy pánik, mert egy darabig úgy nézett ki hogy egyenesen a Karamallába fog becsapódni, márpedig ha az megtörténik, akkor nekünk végünk! Na de aztán pontosabb számítások kimutatták, hogy elkerül minket, és be fogja fogni ezt a bolygót is a Napunk. Ez így is történt, és úgy tűnt nem történt semmi különös, csak megszorodott a bolygórendszerünk egy újabb bolygóval, s épp ez lett a Haddahorn. Bár néhány kisbolygót meg egyéb űrszemetet kibillentett így is a pályájáról, s ezek egyike csapódott be a Karamallába, nagy katasztrófát okozva. Még jó, hogy nem történt nagyobb! Aztán amikor már itt volt a Haddahorn, mentek rá különböző expedíciók is, és kiderült, hogy ez régen egy másik csillag bolygója lehetett, csak valami űrkatasztrófában elszabadult a csillaga mellől. Ezt okozhatta például az, hogy egy másik csillag túlságosan megközelítette ennek a Napját, s a gravitációs erők játéka kipenderítette a Haddahornt a maga megszokott pályájából. Valaha régen éltek e bolygón emberi lények is, kiderítették ezt is az expedíciók, mert megtalálták a maradványaikat, de most már természetesen senki sem él közülük, mert a sok évszázados utazás alatt amit minden csillagtól távol tett meg az űrben, minden jéggé fagyott a Haddahornon, fenékgig befagytak az óceánok, sőt, még a levegő is mind megfagyott rajta!

Na de ez még nem is lett volna olyan nagy baj nekünk, hanem amikor a Napunk befogta a Haddahornt, akkor meglehetősen elnyújtott ellipszispályára került az, s eképp nagyjából négyévenként kétszer is keresztezi a Karamalla pályáját, s mindegyik alkalommal olyan közel megy el mellettünk, hogy a gravitációjával megzavarja a mi bolygónk keringését! A tudósok azt mondták, ha ezt hagyjuk, idővel teljesen eltorzul a Karamalla keringése is, a mienk pályája is ellipszis alakú lesz, nem annyira ugyan mint a Haddahorné, de mégis az lesz az eredmény, hogy a nyarak idején minden felperzselődik, sivataggá leszünk, meg lesznek óriási viharok a temérdek vízpárától, a telek idején meg lemehet a hőmérséklet mínusz száz

fokra is! Mindemellé meg idővel a Karamalla és a Haddahorn kettős rendszerré áll össze majd, mintha mindegyik a másik holdja lenne, aztán idővel, persze csak sokezer év után, egymásra zuhannak majd, és mindennek vége lesz!

Na és ekkor aztán nem volt más választás, mint hogy a legokosabb fejek kisüssék, hogy meg kell változtatni a Haddahorn pályáját. Na de ez óriási munka, s ehhez is bolygóközi segítséget kért a kormányunk. S a csiszik rögvest jelentkeztek, azt mondták, nem kellene mások, ők egyedül is elvégeznek mindent, s meg is teszik teljesen ingyen, mindössze két dolgot akarnak: egyik, hogy ismerjük el, hogy a Haddahorn bolygó örök időkre csiszí tulajdon, a másik pedig, hogy engedjük meg nagykövetség nyitását a Karamallán! Na és hát erre természetesen nem volt hajlandó a Legfőbb Főpap. Azt mondta hogy nem engedjük magunkat megfertőzni pogány téveszmékkel, ennél az is jobb ha elpusztulunk, különben is, Haddah - magasztaltassék a neve! - nyilván épp a sok elharapódzó istentelenség miatt küldte ránk a Haddahornt nagy veszedelemként. Erre meg a csiszik azt mondták, hogy úgy is jó, ha nem hát nem, akkor nem jönnek és kész! Na de szerencsére nem maradtunk segítség nélkül, mert számos lényegesen jobbindulatúbb nép is él az Univerzumban, s ezek sok segítséget küldtek nekünk, s javában építenek nagy rakétarendszereket meg más akármiket a Haddahornon, jövőre állítólag kész is lesznek, s akkor majd beindítják mindet, és megfelelő pályára vezényelik a Haddahornt, ahol már nem okozhat bajt! Sőt, ez még sokkal jobb is lesz mint ha a csiszik oldották volna meg a gondot, mert az az új pálya olyan lesz, hogy a Haddahornon hidegebb lesz ugyan mint a Karamallán, azt mondják a tudósok hogy ott nyáron sem lesz melegebb mint plusz tizenöt fok, de ez mégis elég lesz ahhoz, hogy felolvadjon a légkör, majd a víz is, és lehetővé váljon újra az élet! Télen ugyan hideg lesz, nem lesz ritka a mérsékelt övben a mínusz negyven fok hideg sem, de a trópusokon kellemes lesz az idő, ott ritka lesz a nulla fok is, nyáron meg néha lehet ott akár huszonöt-harminc fok is! Csak a sarkvidékek éghajlata lesz kellemetlen, mert ott nemigen lesz soha sem fagypont feletti a hőmérséklet, télen ellenben lehet akár mínusz hatvan, néha még mínusz nyolcvan fok is! Lesz tehát egy új bolygónk!

—Én nem költöznék egy ilyen helyre. - borzongott meg Midzsikó. —Én a meleget szeretem.

—Na de hát ki akar odaköltözni?! - nézett nagyot a kocsmáros.

—Ha senki nem megy oda, minek az a bolygó?

—Ó, hát különböző ásványkincseknek! De még annál is inkább termények megtermelésére! A Karamalla felszínének jelentős részét most különböző szántóföldek foglalják el, s még így sem terem elég élelem. Ha az élelmiszertermelést a Haddahornon végeztetjük majd, akkor e területek egyrészt felszabadulnak, lehet belőlük például parkokat meg természetvédelmi területeket csinálni, vagy akár lakosság is élhet rajta, több lesz tehát az istenfélő igazhitű emberek száma a világban, másrészt mert egy egész bolygó lesz az élelemtermelő központ, emiatt megszűnik az éhhalál!

—És lesz elég ember aki odaköltözik, arra a majdnem-sarkvidékre dolgozni? - kételkedett Dzsondon.

—Lesz! Persze nem önként, vagy csak kevesen önként, de ez nem baj. Ez a másik előnye ennek a megoldásnak! Kitelepítjük oda az összes bűnözőt, pogányt, hitehagyottat, erkölcstelen, mindenkit, akire nincs szükség a mi tisztességes társadalmunkban! Ezek majd ott élnek, természetesen szigorú felügyelet alatt, és reggeltől-estig csak dolgoznak ránk, ez lesz a büntetésük!

—Aha, tehát egy egész bolygónyi fegyencelep! - morogta Midzsikó. Majd hozzátette:

—Akkor gondolom már most is javában folyik ott a serénykedés, mert sok munkáskéz kellhet egy ekkora munkához, és biztos erre a feladatra is fegyenceket alkalmaztok!

—Bizony ám! Azóta alig van lakója a karamallai börtönöknek! De mondhatom, sokkal biztonságosabb is az élet! Azóta alig történik rendbontás ebben a városban is, pedig korábban ez is egy rossz hírű környék volt! De most bezzeg hetek óta még csak zsebtolvajlás sincs, nemhogy verekedés, hála bölcs kormányunknak! - mondta a kocsmáros, majd oldalt lépett a falhoz, s ott a jókora, díszes kandalló lángjainál megmelengette a kezét. A kandalló természetesen inkább csak díszül szolgált, de jól mutatott.

Jó is hogy ellépett a kocsmáros onnan ahol állt, mert alig ért a kandallóhoz, máris sikoltás harsant, és egy pálinkáspalack szállt át a helyiségen, ami, ha nem lép el, egyenesen bezúzta volna a kocsmáros koponyáját, bizonyosságul azon ténynek, miszerint azért mégsem vittek el minden rendbontó embert a Haddahornra a hatóságok! S most előretülekedett a vendégek szétnyíló sötét rémülten menekülő tömegén át vagy öt erős fickó, ketten közülük késeket is előhúztak, és megálltak Midzsikó asztala mellett.

—Ez egy rablás, csak semmi pánik, nem kell beszarni! Ide az ékszerekkel és a pénzzel! - szólt a legelől álló fickó. De nem csak öten lehettek a támadók, mert mások, hátrébb, azt üvöltötték, túlharsogva a vendégek sikoltásait, hogy maradjanak a helyükön, és kussoljanak, mert úgysem mehet ki innen senki, elállták a kijáratot, és csakis azt engedik el, aki odaadja nekik a pénzét! Egy igen erős, természetes férfi egyenesen a kocsmáros mellé lépett, úgy belerúgott a lábába hogy a férfi üvöltött, aztán odavonszolta a pénztárgéphez, s azt követelte, hogy adja oda a bevételt.

Midzsikókat természetesen azok érdekelték a leginkább, akik az ő asztaluk mellé álltak. —Na mi lesz már, ide az ékszerekkel, ide a pénzzel vagy lesz nemulass! - kiáltotta a nagyhangú huligán, azzal letépte Midzsikó fátylát. S meglátva Midzsikó arcát, még inkább a fátylalatti nyakéket, ami ugyan egy lényegesen egyszerűbb valami volt mint amit Midzsikó fényképén látott Lángocska, felkiáltott:

—Ez az! Gazdag nőt találtunk fiúk, és még csak nem is dzsanar, hanem hitetlen! Na gyérünk, ide ezzel a gyöngysorral! - nyúlt feléje.

Igen ám, csak hogy a következő pillanatban elkapta valaki a kezét! És még csak nem is Dzsondon. A kis Szeretlek ragadta meg a férfinak nem a csuklóját, hanem markába fogta annak mindegyik előrenyúló ujját, a hüvelykujj kivételével. S a következő pillanatban Midzsikó arcát vörösre festette a vér, mert Szeretlek biomechanikus kezének minden erejét beleadta a szorításba, márpedig ez akkora erő volt, hogy simán gombóccá gyúrhatta volna vele a lópatkót! A bandita körmei alól szökőkútként spriccelt ki a vér, és recsegve tört össze valamennyi csont. Üvöltve és falfehéren ugrott hátra a fájdalom elől, s e hátraugrás lendülete magával rántotta Szeretleket is, aki nem engedte el időben a férfi kezét. Hiába, neki csak a marka és a könyökizülete volt erős, de nem volt nehéz, nem volt nagy a testtömege. Ő nagy erővel volt képes valakire rácsimpaszkodni, vagy valamit összenyomni, de már például nem lett volna képes felemelni egy felnőttet. Hiába, nem volt meg harminc kiló sem, ez a férfi meg lehetett száznál is több! Már a levegőben repült amikor elengedte a nyomorékká tett ujjakat, és rázuhant egy asztalra. Lángocska azonnal melléje ugrott.

—Nem esett valami bajod?! - kérdezte, és igyekezett Szeretleket feltámogatni. Ugyanakkor alig tudott hova lenni az álmélkodástól. Mert hát ő tudta már Midzsikó könyvéből, hogy Szeretlek kezei mesterségesek, de hogy ennyire erősek, azt nem! Hiszen ez szinte palacsintatészta lapította annak a nagy, erős fickónak a ujjait!

Szeretlek mellé azonban nem csak ő ugrott, hanem Midzsikó is.

—Kicsim, gyorsan a fegyvert! - szólt oda Szeretlekhez. Ám ekkor már Dzsondon is ott volt, s ezt mondta:

—Még nem! Ezekkel elbánok egyedül is! - azzal megragadta épp azt az asztalt, amire az előbb Szeretlek zuhant, és odavágta a banditák közé. Ezután megfogta a nyomorék banditát, minden látható erőfeszítés nélkül a feje fölé emelte, és eldobta jó tíz lépésre, hogy az hatot is levert a lábáról. Ekkor melléje ugrott egy másik fickó, késsel a kezében, de rosszul tette, mert hirtelen találkozott az orrnyerge egy tányérral, amit Lángocska dobott el, hogy a tányér úgy repült laposan mint egy repülő csészealj, és meg kell hagyni, Lángocska pontosan célzott! Naná hogy pontosan, nemcsak Midzsikó volt mesterlövész, de Lángocska is, továbbá kiváló késdobáló is!

Az orron talált férfi tehát pillanatnyilag nem vehette hasznát a késének, azt ki is verte a kezéből Dzsondon, s Lángocska nem habozott a kést a maga kezébe kaparintani. Jó lesz az neki! Tartott ugyan tőle hogy ez a támadás nem véletlen, valamiképp ez is a titkosszolgálat akciója, de nem valószínű hogy akár őt is kímélnék, ez csak valami felbérelt csöcselék lehet, s őrá Lángocskára nincs ráírva, hogy kém! Különben is, első az önvédelem!

A lefegyverzett férfinál az övére erősítve lógott még egy gumibotféleség is, de nem volt ideje előhalászni, mert most Dzsondon ütött egy óriásit a gyomorszájába. A férfi hozzálapult a kocsmá egyik tetőtartó oszlopához, oda passzírozta Dzsondon ütése, és éles reccsenés is hallatszott. Bár Dzsondon előlről, a gyomra felől ütötte meg, de akkora erővel, hogy mégis eltört a gerincoszlopa! Amikor Dzsondon visszahúzta az öklét, meg is tapogatta azt, mert akkorát ütött, hogy az még neki is fájt.

Szeretlek sem maradt tétlen: látva micsoda sikert ért el Lángocska a tányérral az imént, maga is elkezdett minden keze ügyébe kerülő tányért és más evőeszközt a támadókra hajigálni, s bár messze nem célzott olyan pontosan mint Lángocska, de a dobásai sokkal erősebbek voltak. Az egyik banditát például eltalálta Szeretlek egyik tányérja, méghozzá a nyakán, s erre egyből lekonyult a feje, és dőlni kezdett a torkából a vér, mert e repülő tányér félíg lefejezte.

—Ez az! Kiváló dobás volt, Szeretlek! - ujjongott Midzsikó.

—Bújjatok a bárpult mögé! - kiáltotta Dzsondon, azzal elkapott egy újabb támadót, csak úgy fél kezével, megpörgette, és teljes erőből belevágta a kandallóba. Annak parazsa megszire szállt. A férfi nem mozdult, pedig pillanatokon belül lángolni kezdett a ruhája. A levegőt hamarosan sült-hús-szag töltötte be. Dzsondon elkapott még egy banditát, s ez is légi útra kelt, ezúttal a nagy ablaküveg felé, amit kitört, a férfi kizuhant az utcára, egyenesen a kocsik közé, az egyik keresztülment rajta, meg is billent e váratlan útakadálytól, s belerohant a szembejövőbe, majd kettőjükbe még három újabb autó rohant. Most már tehát odakint is nagy lett a láрма, szirénák szóltak, emberek sikoltoztak, és égtek a kocsironcsok, mert az akkumulátorokból kiszabaduló temérdek energia lánggra lobbantotta az autók műanyag alkatrészeit és a szigeteléseket is.

Közben Midzsikó és Szeretlek bemenekültek a bárpult mögé. Lángocska még kint akart maradni, harciasan tartotta a zsákmányolt kést, hegyével felfelé, hogy beleszúrja az első szembejövőbe, de ekkor Dzsondon odalépett, csak megragadta két ujjával a gallérját, felfemelte, s őt is a pult mögé pottyantotta. Szeretlek ellenben elkezdte elhasználni a pult mögötti italokat, úgy, hogy fogta a palackokat, s ezekkel dobálta meg a közeljövő szándékozókát. Akik persze mind ellenség voltak, mert a vendégek igyekeztek inkább kimenekülni a törött ablakon át. Dobásai akkorák voltak mint egy-egy kisebb ágyúlövés. Az egyik palack egyenesen mellén talált valakit, s annak recsegve tört össze minden bordája.

Dzsondon nem csak az ökleit használta. Felkapta a pénztárgépet, s azzal csapta fejbe az egyik rosszfiút. Annak össze is tört a koponyája, de a pénztárgép is kimúlt, sőt, kinyílt, és szerteszét szóródott az addigi bevétel. Több vendég erre abbahagyta a menekülést, és a pénzt igyekezett felszedegetni.

Szeretlek eközben tovább dobálta a palackokat, de sajnos azokban többnyire alkoholos italok voltak, s a kifolyt lé a kandallóból kipattant szikráktól lánggra kapott, és a tűz rohamosan terjedt. Hamarosan akkora tűzfal lángolt előttük, hogy nem is látták, mi van mögöttük. Helyzetük azonban ennél is rosszabb volt, mert ha a tűz eléri a pult mögötti palacksort, azok mind fel fognak robbanni, s nekik végük! De ha nem, akkor sem maradhatnak itt, mert hamarosan megsülnek!

A tűzfalon keresztül hirtelen közéjük tört egy lángoló férfi. Egész testét lángnyelvek borították, és üvöltött. Ráesett a pultra és igyekezett átmászni rajta. Dzsondon meglökte hogy leessen, de a férfi nagyon erősen kapaszkodott a pultba. Erre Lángocska úgy vágta a tenyerébe a kést, hogy az még a pult bádoglemezét is átlukasztotta. Most már csak fél kezével kapaszkodott a férfi, és Dzsondon úgy arcon rúgta, hogy messzire repült a lángok közé.

—Hogy te milyen erős vagy, Dzsondon! - álmélkodott Lángocska.

—Hivatásos pankrátor a szakmám. De innen el kell tűnnünk!

—Talán arra! - mutatta Midzsikó. —Ott mintha lenne egy ajtó, és nem is ég úgy a tűz!

Ekkor kiáltást hallottak.

—Ott lesznek a pult mögött, kapjuk el őket fiúk, ne hagyjuk hogy kibasszanak velünk! Dobáljátok meg őket!

—Ha elkapom a nőt, szétbaszom a picsáját! - üvöltötte másvalaki.

—A férfinak meg ezzel amputálom a micsodáját! - kiáltotta egy harmadik, majd hirtelen mint a tornádó, valaki átrohant a lángokon, Dzsondon felé csapott, s késsel a kezében, de a penge elől Dzsondon elhajolt, s az Lángocska orra előtt csapódott a bárpultba. Ami azonmód ketté is nyílt előtte. Ultrahangkés volt a férfi kezében!

Lángocska bizony felsikoltott! Ennek már a fele sem tréfa! Ha a férfi visszanyeri az egyensúlyát, s ha kicsit is ért a késforgatáshoz, nekik végük, mert fegyvertelenek!

Igen ám, csakhog Dzsondon sem volt rest, elkapta a férfi csuklóját, az a bal kezével ráfogott Dzsondon markára, mire Dzsondon balja is megragadta e bal kéz csuklóját, s megkezdődött a kétemberes de négykezes birkózás. A támadó Dzsondon nyaka felé próbálta közelíteni az ultrahangkést, Dzsondon meg természetesen épp ellenkező irányba. Egyelőre döntetlenre állt a meccs. A bekapcsolt ultrahangkés pengéje közelében halványan vibrált a levegő, mert ott az ultrahangtól felgyorsított nagysebességű levegőmolekulák megtörték a tűz és a még mindig világító mennyezeti lámpák fényét.

Midzsikó már Dzsondon segítségére akart sietni, amikor még két rossz szándékú valaki tört át a lángokon, s így sürgős dolga akadt. Nagyon szerette volna megkaparintani a tüve-tőt Szeretlek karjából, de nem volt erre ideje. Az első ideérkező bandita átölelte, és durván szájon csókolta.

—Nesze galambom, ez a tied!

—Ez meg a tied! - azzal Midzsikó teljes erőből beleharapott annak ajkába, s akkor sem hagyta abba a harapást, amikor amaz elugrott; így aztán ki is szakadt annak alsó ajkából egy jókora darab. Ezután Midzsikó előrelépett, és ahogy csak bírta, a férfi lába közé rúgott. A férfi összegörnyedt, s hátrafelé egyenesen a seggére csüccsent, éppen bele egy lángoló pálinkatölcsába. Azonmód meggyulladt a gatyája, s máris nem Midzsikóval foglalkozott.

Eközben a másik támadó a két gyerekre vetette magát. Egyikük a magasba emelte Szeretleket, s már épp készült rá, hogy hátrahajtsa a lángok közé, amikor a bordái közé szúródott Lángocska kése. A kémnő pedig ki sem húzta onnan azt azonnal, hanem még jól meg is forgatta odabent a pengét. Azonnal elengedte természetesen a férfi Szeretleket, s a kislány lepottyant a pultra, de szerencsére nem történt semmi baja.

—Így ni! Minek jöttél ide! - kiáltotta Lángocska, ám sokáig nem kiabálhatott, mert hirtelen jött egy még újabb bandita, nagyon gyorsan, Lángocska csak azt érezte hogy valami koppan a fején, s máris ájultan zuhant a pult mögé.

Közben a birkózás folyt tovább Dzsondon és ellenfele között, az ultrahangkés hol ide-hol oda suhant, néha nemcsak kettőjük, de a két gyerek vagy Midzsikó életét is veszélyeztetve, végül Dzsondon megszólalt:

—Hát nekem ebből elegendem van, lesz ami lesz! - aztán a következő pillanatban már nem azon igyekezett hogy ellenfele felé tolja a pengét, hanem inkább még ő maga rántotta azt önmaga felé, de kissé oldalra. A penge függőlegesen állt meg közvetlenül a füle mellett, Dzsondon még a halk zúgást is hallotta, ami hasonlított a túlterhelt transzformátorok hangjához.

Igenám, de nemcsak ez történt, mert miközben maga felé rántotta a pengét, közben ezen rántástól, meg támadója saját erőfeszítésének hatására a férfi rakétasebesen közeledett Dzsondon felé, aki leszegte a fejét mint egy öklelni készülő bika, s így feje búbjába csapódott a férfi orra. Az egy reccsenéssel darabokra tört, s máris elengedte az ultrahangkést, mert inkább az orrával törődött! A penge a padló felé zuhant, még mindig bekapcsolva. Dzsondon észnél volt és még esés közben rúgott egyet a markolatába, nehogy a közelébe essék, s levágja a lábát. A penge légi útra kelt, de nem messzire, mert pillanatokon belül eltalálta a Lángocskát leütő férfi bal térdét, majd, mert pörgött a levegőben, a másik lábát is levágta. Dzsondon pedig óriásit húzott be az orratörött támadó állába, aki elrepült valahová hátra. Ezután megtapogatta a fejét.

—Hú hogy én mennyire utálok fejelni, mindig púp nő utána a kobakomon! - majd megragadta Szeretleket a vállánál, és intett Midzsikónak:

—Gyerünk, futás mert megsülünk! - és bevetette magát a lángok közé, igyekezett elérni a hátsó kijáratot.

Nagyon ideje volt már ennek, mert már igencsak melegük kezdett lenni! Nem is lehetett véletlen, hogy több támadó nem jött már ellenük, holott Dzsondon úgy sejtette, még jónéhányan lehetnek akiknek eddig semmi bajuk sem esett. De hát azok sem akarnak megsülni!

Azonban a teremből kinyíló ajtó nem valami hátsó kijáráshoz vezetett, hanem egy lépcsőhöz. Felrohantak rajta az első, majd a második emeletre is, végül a harmadik után a lapos tető következett. Innen azonban nem volt hová menni, márpedig alul a lokál ablakaiból már mindenfelé dőlt a füst.

—Hát most hogyan tovább? - kérdezte Dzsondon.

Midzsikó előhalászott a zsebéből egy telefonféleséget.

—Most a legokosabb az lesz, ha hívom a Mindenhatót! Az megáll felettünk, leereszt a zsilipkamrából egy rámpát, mi beszállunk, s elrepülünk!

—Távvezérelhető az úrhajód?!

—Csiszi gyártmány, márpedig a csisziknél talán még a fogpiszkáló is távvezérelhető! - válaszolta Midzsikó, ám ekkor a szeme kikerekedett, s ezt kiáltotta:

—De hol van Lángocska?!

Lángocska bizony ott maradt a bárpult alatt! Oda gurult a fejbe verése után. És bár tulajdonképpen nem is maradt sokáig ájult, de mire magához tért, már senki sem volt mellette. Ellenben kezdett iszonyú meleg lenni, s éppenséggel levegőből sem volt sok, annál több a füstből! Lángocska megpróbált kimászni a pult alól hogy elfusson valamerre, de ez nem sikerült neki, mert alig dugta ki a fejét, máris kezdett perzselődni nemcsak a haja de még a bőre is! Igen, mert odakint még melegebb volt. A bárpult egyelőre leárnyékolta a forróság jelentős részét, no persze ez nem fog soká tartani, tudta ezt jól Lángocska, csak amíg átmelegszik a pult is, azután olyan lesz itt is mint egy kemencében!

De nem mehetett innen el mégsem, mert már úgy tombolt a tűz odakint. S üvegcsörrenést is hallott: valamelyik italosüveg máris felrobbant!

Kétségbeesetten nézelődött ide-oda. Hová mehetne?! Hol nyílik a menekülés útja?!

S egyszercsak a tűz vörös fényében megpillantotta nem messze maga mellett a Dzsondon által legyőzött haramia ultrahangkését. Felcsillant a szeme. Ha nincs más megoldás, ezzel egy pillanat alatt lefejezi magát, s máris nem szenved tovább!

Ám pár másodperc után elszántan szorította össze a fogát. Azért is kijut innen! Ő okos, ő művelt nő, ő tudja miként menekedhet meg! Különbén is mindig ultrahangkésre vágyott, hát most tessék, van ilyen kése, ki is fogja használni!

Kinyúlt a késért, s megragadta. Azon nyomban el is engedte és felkiáltott: a markolata forró volt. Erre levette a felső ruháját, s azzal ragadta meg a kés markolatát. Ezután beállította a pengehosszt olyan harminc centi körüli, bekapcsolta, és a talajra irányította.

Erősen zúgni kezdett a kés a megterheléstől. Fémeket könnyen elvágott, de nem beton vágására tervezték! Végül azonban mégis átvágta a betont maga alatt Lángocska, vágott egy nagyjából egy négyzetméteres lyukat. A kést kikapcsolta, s mert már nem volt nagyon forró, az övébe tűzte, majd felkiáltott:

—Lesz ami lesz! - és lábbal előre leugrott oda a sötétbe.

Hát itt már nem volt meleg! Nagy nyekkenéssel ért földet... pontosabban rongyot. Egy rakás puha mindenféle közé pottyant. Ezek hulladéknak látszottak. Úgy tűnt, az italgöngyölegek hézagait ezekkel tömhették ki, hogy ne verődjenek össze az üvegek. Akadt itt papír, rongy, fűrészpör, mindenféle... s ezek sajnos éghetőek voltak! Odafentről vékony pálinkafolyam indult meg, lecsepegett ide, behullott néhány szikra is, s máris lángralobbant az egész halom. Lángocska igyekezett lekászálódni róla mielőbb, s a menekülés útját kereste.

Látott egy ajtót, átrohant rajta. Borospincébe jutott. Körben a mennyezetig polcok, rajtuk üvegek. Kiút azonban nincs a helyiségből!

Azt Lángocska nem csodálta, hogy itt rejtegeti a kocsmáros a borát. A dzsanarok szent könyve tiltja a borivást. Igen ám, de sokan szeretik az alkoholt! Emiatt úgy döntöttek, hogy a borivás, az borivás. Bort tilos inni, de pálinkát és pezsgőt már nem, az ugyanis nem bor!

Igen, de némelyek mégis kedvelték kimondottan a bort is, ezért a bor feketekereskedelme nagy hasznot hozott, bár ugyancsak büntették.

Igen, de most merre meneküljön?!

Lángocska kétségbeesetten bekapcsolta az ultrahangkést, és megpróbált utat vágni magának, ám hamarosan földbe ütközött. Földet meg nem lehet vágni az ultrahangkéssel, mert ez a fegyver csak szétválasztja azokat az anyagokat amelyek kovalens, diffúziós vagy kohéziós kötással kötődnek egymáshoz, de el nem tünteti az anyagot! Alagutat tehát nem lehet ásni vele, mert ugyan hová is tűnne el a föld?! Különben meg Lángocska tapasztalta néhány perc után, hogy a kése kimerült. Már annyi ereje sem volt, hogy legalább öngyilkos legyen vele!

De ezt nem is tette volna. Remélte, itt megússza a tűzvészt. Ez borospince, s a bor nem pálinka, az nem ég. Ide be nem terjed majd a tűz! Itt átvészeli!

Jól is gondolta, a tűz nem ment oda utána, ám Lángocska elfeledkezett a füstől! Abból bizony egyre több szüremkedett be, és hamarosan igazán fullasztó lett a levegő. Lángocska köhögött, köpködött, harákkolt, igyekezett keveset lélegezni, de mindhiába. Egyre világosabban látta, hogy e pince neki bizony rövidke életútja utolsó állomása!

—Lemegyek érte! Visszamegyek! - kiáltotta Dzsondon, alighogy észrevette Lángocska eltűnését, azzal megindult futva a lépcsőház felé.

—Megőrültél, ottveszel magad is... - kiáltotta Midzsikó, de erre csak ezt a választ kapta:

—Akkor megspórolod a tízezeimet! - és Dzsondon feje már el is tűnt a tetőre vezető ajtó mögött. Erre Midzsikó, mert mást nem tehetett, hívta a távirányítón az űrhajót.

Dzsondon kettesével és hármával vette a lépcsőfokokat. És már jóval a földszint elérése előtt elkezdődtek a bajai, habár itt még nem is volt meleg. Meleg, az nem, de füst annál több! Dzsondon nem tehetett mást, levette felső ruháját, és szorosan, több rétegben az arca elé tekerte, főként az orra elé. A füst végülis olyan heterogén anyagegyüttes, ahol légnemű anyagban - a levegőben - szilárd részecskék vannak, ezek a részecskék többnyire koromból állnak, illetve más légnemű gázok is vannak még benne, például széndioxid, vízgőz és egyebek. Na már most ami a légnemű anyagokat illeti, azellen nem sokat tehet, de legalább a szilárd, s emiatt a tüdejét irritáló részecskék nagy részét kiszűrheti ezzel az alkalmi, ruhából tekert szűrővel! Továbbá, így az e ruhaköteg alá zárt levegő kevésbé szökik el mellőle, s tovább tud belőle lélegezni, amikor a füstdúsabb szintre merészkedik!

Nem habozott, tudta hogy a gyorsaság most életet menthet, s nemcsak Lángocska életét, de a magáét is. Azon nyomban a bárpulthoz rohant, ahogy a földszintre ért, bár a bőrét ugyancsak perzselte a forróság.

—Lángocska! Lángocska! - ordította teli torokból, de hiába, válasz nem érkezett rá. Erre beugrott a pult mögé, s körbetapogatózott, de a szemét is meresztette. Bár igencsak kellett pislognia, s ezt is a füsttől.

Lángocskát most sem találta meg, de a lyukat a padlóban igen.

—Ah! Ezt nevezem ötletességnek! - gondolta, s nem habozott, hogy máris beugorjon oda.

Ő is puhára pottyant, sajnos azonban e rongyok már javában égtek. Dzsondon ordított, mert a bőre többhelyütt is felhólyagosodott, s igyekezett mielőbb legurulni a halomról.

—Lángocska! Lángocska! - ordította. S erre megérkezett a válasz valahonnét a távolból:

—Itt vagyok! Megfulladok! - és Dzsondon elhaló köhögést hallott.

Berohant a borospincébe, s valóban ott találta Lángocskát a fal mellé lerogyva. Erre nem habozott, megragadta a legelső keze ügyébe eső borosüveget, a falhoz koccintva letörte a nyakát, s a tartalmát Lángocska fejére locsolta, hátha a hűvösség jót tesz neki. Ugyanakkor saját maszkját is megnedvesítette a borral, hogy jobban ellenálljon a füstnek, és ne gyulladjon meg olyan könnyen. S máris rátekerte e maszk felét Lángocska arcára is. Majd felkapta a gyermeket és kirohant vele a tűzbe. Kell hogy legyen itt kijárat! S az biztos a másik helyiségből nyílik!

Volt is itt kijárat, valóban, épp csak zárva! De Dzsondon nem ismert lehetetlent. Felemelte hatalmas talpát, és nagyot rúgott az ajtóba a zár mellett. Az megreccsent. Erre Dzsondon

elmosolyodott, tudta hogy nyert ügye van. Eddig még mindent eltört, ami recsegett! S valóban, három további rúgás után az ajtó széttört, s ők kijutottak egy folyosóra. S itt már nem volt tűz, füst sem nagyon, ellenben hamar rájöttek, hogy a ház alagsorába jutottak. Ennek Dzsondon örvendett, mert rövidesen ráleltek egy mosókonyhára, itt aztán eresztett egy csomó vizet egy csapból, alátartotta Lángocskát míg a lány jobban lett, s maga is bőségesen élvezte a víz áldásait. Úgy bevizezte mindkettejüket hogy ömlött róluk a víz, mintha egy medence aljáról bukkantak volna fel. Ez nagyon jó lesz, mert ki tudja, hogy nem kell-e még tűzön átkelniük! Aztán meg ez jól is esik a bőrének, mert nem is egy helyen jócskán megpörköldött!

A vízkezelés után újra felemelte Lángocskát, és tovább kereste a kijáratot. Hamarosan rá is lett egy lépcsőre, ami felvezetett a földszintre. Itt már újra volt füst, de tűz még nem nagyon. Kiderült, hogy erre volt a hátsó kijárat.

Alig lépett ki az utcára, máris szirénázás hallatszott, megjelentek a tűzoltóautók, sőt a rendőrség is. Ám ebben a pillanatban zúgás hallatszott, s valami fölibük repült: Midzsikó űrhajója!

Ez ugyan teljesen szabálytalan volt, űrhajók tilos hogy egy város fölött repkedjenek, de hát ez vészhelyzet volt! Mindenesetre Dzsondonékért nem szállhatott le, mert egy ötven méteres monstrum nemigen alkalmas rá, hogy a szűk utcákon manőverezzen! Igen ám, de Dzsondon nem esett kétségbe, tudta mit tegyen.

Épp ekkor rohant hozzájuk egy tűzoltó.

—Nem esett bajuk? - kérdezte, majd szemügyre véve égési sérüléseiket, ezt kiáltotta:

—Mentőt, gyorsan!

—Nem, nem, semmi szükség erre! - szólott Dzsondon, azzal már el is ugrott a jószándékú segítő mellől, egyenesen a legközelebbi tűzoltóautóhoz. Ott megragadta Lángocskát, s így szólt hozzá:

—Kapaszkodj erősen a kosárba! - azzal már be is dobta a leányt a tűzoltóautó kosarába, maga pedig utánamászott. Ott aztán megragadta a botkormányt, és azt mozgatva kinyúlásra készítette a tűzlétrát.

Az elég magas volt egy tízemeletes épülethez is, elboldogult tehát ezzel a három emeletessel simán. A tetőhöz érve Dzsondon kiugrott oda, Lángocska is követte őt, nem kellett már hogy cipelje, s itt aztán villámgyorsan bepattantak az űrhajóba, s az máris repült velük, egyelőre ugyan nem messze, csak vissza az űrrepülőtérre... de teljes joggal gondolhatták, hogy ott is jobb lesz mint a javában égő kocsmá tetején.

4. fejezet: Szeress most!

Alig léptek be az úrhajóba, Midzsikó máris így szólt:

—Gratulálok Dzsondon, hogy ilyen hős vagy és örült is, ilyen örülten hősies, hogy sikerült megmentened Lángocskát! Gondolom most sok sérülésed lehet, jócskán megégtél, tehát én azt mondom hogy menjetek fürdeni, és ápolgassátok a sebesüléseiteket! Irány a fürdőszoba! Vigyétek magatokkal Szeretleket is, és ha szabad javasolnom ne törődjete az illemmel hogy férfiak meg nők vagytok, mert ez most nem kéjkeresés, hanem elsősegély, tehát orvosi ügy, ápolás! A start mindenesetre elhalasztva holnap reggelig, akkor indulunk csak.

—Engem igazán nem zavar hogy a gyerekek előtt tegyem rendbe magamat, és jól is esik majd a melegvíz, de ha már úgyis azt javasoltad hogy ne törődjünk a szeméremmel, nos, te Midzsikó nem jössz? Mert ne is haragudj de előkelő megjelenésed neked is romokban hever, rád is rádférne!

—Azt én is tudom, de a fürdőszoba kicsi lenne ha még én is bemennék oda, így is dugig lesztek, és neked nagyobb szükséged van rá! Különben is, most már nagyon gyanakvó vagyok, és azt hiszem magasabb fokozatra kapcsolom a biztonsági berendezéseket! - azzal Midzsikó elment az irányítószoba felé.

Dzsondon vállat vont és megcélozta lépteivel a fürdőszobát. Szeretlek és Lángocska követte őt, utóbbi igencsak tűnődő hangulatban.

—Köszönöm, hogy megmentetted az életemet! - mondta aztán váratlanul Dzsondonnak.

—Rá se ránts! Valójában veszettül élveztem, hogy behúzhattam néhányat azoknak a mocskoknak! Tudod, eleinte nem nagyon szívesen jöttem el erre az akcióra, mert ha profi verekedő voltam is korábban, de megundorodtam az öléstől. Én tudod jódarabig abból éltem, hogy különböző pénzdíjas bunyókon vettem részt, és nyertem. Sokat nyertem. De volt egy barátom. Néha vele is összekerültem a versenyeken, de előre tudtuk, hogy ilyen lesz, és mindig idejekorán megterveztük előre, hogy melyikünk fog nyerni, s hogy milyen küzdelmet bonyolítunk le, hogy ne nagyon fájjon nekünk, de jó látványos legyen. Mint a filmekben, érted, minden mozdulatot megkoreografáltunk! Soha senki sem vette észre. És más küzdelmekben ez nem így volt, ott tisztességesen bunyóztunk, de ha ketten kerültünk össze, az más volt, mert barátok voltunk. Na de aztán az egyik meccsen sajnos baleset történt. Belefeledkeztem egy nő bámulásába, és nem tudtam kivédeni a barátom csapását, holott úgy terveztük, hogy azt kivédem. De nem sikerült, a csillagokat láttam, és ösztönösen csaptam egy nagyot, és véletlenül úgy, hogy telibe találtam a barátom torkát, akinek eltört a gégéje és meghalt. És akkor azt mondtam, hogy felhagyok a verekedéssel, mert bántott a lelkiismeretfurdalás.

—De te nem akartad megölni!

—Persze hogy nem. De akkor is rosszat tettem. Ő sok jót tett velem, én meg ezért nagy rosszal fizettem neki. Ez nem járja. Na de most, most nem zavart, hogy verekszem és ölök! Megérdemelték! Piszok disznók! Különben is, nem hiszem hogy véletlenül támadtak ránk. Holtbiztos, hogy valakik ránk uszították őket. Márpedig én nem érzem bűnnek ha olyanokat ölök, akik olyasmiket művelnek nőkkel, pláne kislányokkal, mint veled! - és megsimogatta Lángocska fejét, majd Szeretleket is. —Jól elláttuk a bajukat a piszkoknak, mi, kölykök?! Ez volt ám a bunyó! Igaz, igaz, kissé megpörkölődtünk, de ők rosszabbul jártak! És te is Szeretlek, milyen ügyesen dobáltad szét a pofájukat, remek munka volt! De most elég az öndicséretből, mars a zuhany alá, aztán ha tiszták vagyunk, ellátom a sebeiteket is, bár nem vészes egyik sem!

Ez pontosan így is történt. Hanem ahogy végre kiléptek a fürdőszobából, Midzsikó már várta őket.

—Szabad a pálya, drágám! - intett neki színpadias mozdulattal Dzsondon. Valóban jó kedve volt, mert úgy érezte, győzött, sőt, hős volt, márpedig ugyan melyik férfi ne élvezné, hogy hős lehetett! Ám Midzsikó ezt válaszolta:

—Még nem fürdök, majd kicsit később, hanem ti gyerekek menjetek a szobátokba és pihenjete le! Fárasztó lehetett ez a mai nap.

—De Midzsikó, csupa vér a ruhád, mindened!

—Persze, én is meg fogok fürdeni, de az elsők a kiskorúak! Majd ha őket elláttam, ellátom magamat is! Na gyerünk, befelé, szeretném látni, hogy lefeküsztek! - és beterelte mindkettőt a gyerekszobába.

Aztán hogy ágyba bújt Lángocska is és Szeretlek is, így szólt hozzájuk:

—Szép álmokat drágaságaim! - majd becsukta az ajtót, és intett Dzsondonnak:

—Te pedig gyere azonnal a vezérlőterembe!

Dzsondon nem tiltakozott, látta Midzsikón, hogy valami fontosat akar mondani neki. Midzsikó pedig leültette Dzsondont az egyik ülésbe, ő maga pedig az irányítópult elé telepedett.

—Mondd, mi a véleményed Lángocskáról? - kérdezte.

—Nekem imponál. Komoly, s nem ijedős gyermek. Érettebb a koránál. És nagyon bátor is, mert nem sokan viselték volna ilyen bátran a megpróbáltatásokat mint ő, pláne azután, hogy meg is kínozták előző nap! De ő mindvégig meg tudta őrizni a hidegvérét. De annyira, hogy még az is eszébe jutott, hogy az ultrahangkéssel utat vágjon magának az alagsorba! Ez egyenesen zseniális húzás volt, nem biztos, hogy akár nekem is eszembe jutott volna! Igen, határozottan tetszik nekem a kislány! Nagyon jó hogy megmentettük, hogy nem hagyta ott pusztulni!

—Talán nem is volt olyan jó ötlet megmentenem őt. - mondta ridegen Midzsikó.

—Hogyan?!

—Dzsondon, én láttam amit láttam! S amit te valószínűleg nem láttál! Mielőtt ultrahangkéshez jutott volna Lángocska, azelőtt közönséges kés volt a kezében, s amikor az egyik bandita rátámadt Szeretlekre, ez a Lángocska azt a kést tövig mélyesztette a fickó oldalába, de még meg is forgatta benne! A lehető legszabályosabban megkéselte a pasit, nyílegyenesen a férfi veséjébe szúrta!

—Honnét tudod, hogy épp a veséjébe?!

—Onnét, hogy elég jól értek az orvostudományhoz! De úgysem az a lényeg, hogy eltalálta-e a veséjét, bár meg mernék esküdni rá, hogy igen. Hanem az a lényeg, hogy habozás nélkül szúrta! Gyilkolt! És nem ám hogy csak próbálkozott volna vele, hanem ismétlem, tövig bele-szúrta azt az igazán nem kicsinyke kést!

—Hát nézd, mint mondtam elismerésem, és nem hibáztatom, én sem finomkodnék azután, hogy ráültették az alfeletem egy afféle kinkaróra! Különben meg ha megmentette ezzel Szeretleket, hát csak gratulálni tudok neki, jól tette!

—De Dzsondon, gondolj bele, hét évesek nem gyilkolnak! Eszükbe sem jut!

—Na de Midzsikó, ilyet már ne mondj, Szeretlek is gyilkolt, úgy eldobta az egyik tányért, hogy lefejezte vele az egyik fickót, több másiknak meg a bordáit törte össze palackdobálással! Sőt, nyomorékká szorította a legelső rabló ujjait!

—Az más. Persze hogy megszorította, Szeretlek már régóta tudta, hogy elég erős a marka. És az akkor sem gyilkosság. Aztán meg persze hogy dobált, amikor látta, hogy Lángocska is dobál, dobál akkor ő is, ez is belefér a gyermeki viselkedés keretei közé. De az, hogy hidegvérrel megkéseljen valakit, főleg anélkül, hogy ezt látta volna korábban, nos, ez nagyon furcsa! De meg nem is ez a lényeg. Én láttam hogy Szeretlek félt, sőt, rettegett. És ez nagyon helyes, mert ilyen helyzetben ez a normális gyermeki reakció. De Lángocska nem olyannak tűnt, mint aki félt! Azaz, természetesen félt, de azért mindvégig meg tudta őrizni a hidegvérét! Láttam rajta! Igyekezett kiutat találni, küzdött, szóval nem is húzom sokáig az időt, lényeg az hogy én eléggé értek a gyerekekhez azt hiszem, talán nem annyira mint te, de mégis sok gyereket mentettem meg, és Lángocska gyanús lett nekem. Na és hát amikor hazatértem, amíg ti a fürdőben időztetek, kissé utána néztem a mi Aljaskánknak.

—Lángocskának?

—Aljaskának. Tudod, már az is érdekes volt, hogy alig szedjük le a karóról, nyíltan szólva még javában bizsereghet a pinája, akkora a lyuk benne a karó nyomán hogy az öklöm is beleférne, de ő mégis végigjárja az úrhajót, még a vezérlőbe is belekukkant, úgymond kíváncsiságból! Na de hát ez csiszí úrhajó, emiatt úgy csinálták meg, hogy ha nincsenek

benne a felnőttek, akkor ne engedje, hogy a gyerekek hozzápiszkáljanak! Mert a csiszík ugyan megbíznak a gyerekeikben is, de azért tudják, hogy azok akkor is csak gyerekek! Véletlenül is történhet baj. Tehát bekapcsolódott a védelmi program első szintje, s eltüntette az irányítópultot. De mást is tett ekkor: bekapcsoltak bizonyos rejtett kamerák, s amíg csak meg nem jöttünk, minden helyiségben mindent filmre vettek! Tudod, mert a csiszík mindent túlbiztosítanak. Hátha nem amiatt kellett eltüntetni az irányítópultot mert gyerekek mentek be oda, hanem holmi undok barbárok! Vagy ha gyerekek is, de hátha mégis lesz valami baj, jobb azt filmre venni, hogy ha a baj meg is történt, de utólag kianalizálhassák tanulságképpen, hogy mi okozta a tragédiát! Na és hát én akkor rögvest nem néztem meg ezt a filmet, mert nem is gondoltam rosszra, elfogadtam a magyarázatot, hogy Lángocska kíváncsi, de most amíg fürödtetek, megnéztem, és igen érdekesnek találtam! Nézd csak meg, hogy mi mindent kotorászott a mi Aljaskánk a szobámban! - és levetítette Dzsondonnak Lángocska működésének történetét.

—Nekem azt ne mondd, hogy ez a lány egy hét éves gyermek! - mondta közben Midzsikó. — Világosan kiderül minden mozdulatából, hogy ez egy felnőtt nő, ez megszámolta a pénzemet, gondosan számbavett mindent, és látszik hogy olvasni is tud, sőt kiválóan tud mert gyorsan olvas, és volt bőr a pofáján még az emlékirataimba is belekukkantani!

—Hm... de ha felnőtt, hogy lehet ilyen kicsi? - tűnődött Dzsondon.

—Mit tudom én, de nem is nagyon érdekel, különben meg miért ne lehetne kicsi, akadnak éppenséggel törpék a Nonyán bolygón is, sőt a csiszíktól úgy hallottam, hogy épp nemrég fedeztek fel egy olyan népet, ami majdnem 18 milliárd főből áll, holott még a kannibalizmus szintjén tartanak, és ezek közt a legnagyobbak is ritkán lépik túl felnőttként a 120 centiméteres magasságot!³ A csiszík most próbálják civilizálni őket! Nem ez tehát a lényeg, hanem az, hogy ez a Lángocska csak játssza a gyereket, és szántszándékkal küldték a nyakunkra kémkedni! Azonnal meg kell szabadulni tőle!

Ekkor halk, bátortalan kopogás hallatszott az ajtón. Midzsikó kikapcsolta a vetítést, odalépett az ajtóhoz, és kinyitotta. Lángocska állt mögötte. A szeme vörös volt a sírástól.

—Bocsánat a zavarásért... bejöhetek? - kérdezte.

—Hogyne, gyere csak, jó is hogy itt vagy, épp szerettem volna beszélni veled! - invitálta őt befelé Midzsikó olyan bájos mosolyt villantva fel, mint aki nem tud parancsolni a benne túláradó szenvedélyes szeretetnek.

Lángocska előrelépett pár lépést, majd ezt kérdezte:

—Leülhetek a földre?

—Miért is ne! - felelte Midzsikó.

Lángocska leült törökülésbe, s a fejét lehajtotta. Olyan halkan kezdett el motyogni, hogy alig lehetett érteni a szavát.

—Én nem az vagyok, akinek hisztek. Én nem vagyok Lángocska. Én valóban Aljaska vagyok, és a titkosszolgálat küldött hozzátok, hogy figyeljem minden lépéseteket.

—Hé, erősítőt is mellékelj a vallomásodhoz, hogy érteni lehessen! - ripakodott rá Midzsikó. Erre Lángocska felemelte a fejét.

—Meg sem lepődtök ezen?! - kérdezte csodálkozva.

—Ugyan már, épp most lepleztelek le! Én sem vagyok ám hülye! - csattant fel Midzsikó, azzal bekapcsolta a filmvetítést. —Látod ezt, te rohadék?! Itt vagy filmre véve! Tudok minden mozdulatodról!

—Hát... ezt... ezt nem hittem volna! De... mindegy is... én akkor is úgy döntöttem, hogy tovább ezt nem csinálom veletek. Nem akarok kém lenni! Másutt sem, de pláne nem nálatok. Én, izé... olvastam a könyvedet, Midzsikó... persze nem az egészet, de... de azt láttam belőle, hogy te egy jó ember vagy... engem is megmentettél, leszedtél a karóról... jó-jó, persze, ha úgy vesszük ez nem volt igazi életmentés, mert magam húzattam rá magamat... de higgyétek el, igazán fájt ám, nem színészkedtem, én kém vagyok, aljas vagyok, de nem szeret-

---

³ Az hogy e népet miként fedezték fel a csiszík, részletesen le van írva abban a regényben, melynek címe: *A földrengések szigete*.

ném ha gyávának is tartanátok, nem vagyok az, nagyon fájt és tudtam is hogy fájni fog de vállaltam, mert azt hittem hogy a hazát szolgálom az áldozatommal...

—Most már nem hiszed azt? - kérdezte Dzsondon.

—De... vagyis hogy nem... nem tudom... én csak azt tudom, hogy nem akarok nektek ár-tani! Nem volna tisztességes! Mert most is, hát ugye ha úgy vesszük az nem volt igazi életmentés... de ti ezt nem tudhattátok, mégis megmentettetek a karóról... számotokra igazi volt... aztán meg most, most Dzsondon aztán egészen biztos, hogy valóban megmentett engem a lehető legigazibbul... mert ha nem jön, én simán megfulladok ott a füsttől! És még ha valamiképp ki is szaladok hogy kimenjek a másik ajtón, az sem sikerült volna mert zár-va volt, és azt csakis Dzsondon törhette ki, mert csak ő olyan erős... nem is vitás, hogy neki köszönhetem az életemet... és Szeretlek is szeret engem... én ezt nem tudom tovább csi-nálni! Szóval én bevallom hogy én Aljaska különleges ügynök vagyok a titkosszolgálatnál, törzsőrmesteri rangban, s ez lett volna az első megbízatásom. Azt a feladatot kaptam Bunkó tábornoktól, hogy derítsem ki, hogy mit tudsz te, Midzsikó, arról, amit a lányod, Gapí kide-rített. Mert valamit kiderített, de azt én sem tudom hogy mit, de a titkosszolgálatnál úgy sejtik, hogy esetleg közölte már veled amit megtudott, vagy annak bizonyos részeit. Ki kel-lett volna derítenem hogy mit tudsz, s ha ezt ők túl soknak ítélik, akkor lehet hogy kaptam volna arra is megbízást, hogy öljelek meg benneteket. Valószínűleg képes lettem volna erre, kaptam erre is kiképzést. De már nem akarom! Igazából tizenhat éves vagyok, és csak ami-att ilyen apró, mert gyerekkoromban baleset ért, agysérülést kaptam, ami után az eszem ugyan megmaradt, de valami növekedésirányító izé elromlott a fejemben, és nem tudtak a dokik sem helyrepofozni. Bár szerintem olyan nagyon nem is igyekeztek ezzel, mert árva lány vagyok, hatéves koromig az árvaházban nőttem fel, azt sem tudom hogy milyen igazi családban felnőni, hatéves korom után ugyanis elvittek a titkosszolgálat kiképzőközpont-jába, és egészen e mostani küldetésemig ott éltem! Kérlek benneteket ne nagyon ítéljetek el, még semmit nem mondtam a megbízóimnak, nem is lett volna rá időm és módom, nem ár-tottam nektek csak készültem erre! Én nem tudtam eddig hogy mi az, szeretni és szeretve lenni, én erről az egésztől csak itt nálatok szereztem tudomást, főleg a te könyveidből Mi-dzsikó! Meg természetesen a cselekedeteitekből! Engem soha senki sem szeretett! Azaz, ki-véve titeket! Mert ti szerettetek! Biztos hogy így van, mert csak azt mentik meg akit szeret-nek! És én most tehát azt mondom nektek, hogy én egyszerűen nem akarok úgy élni mint eddig, én ezt az életet akarom amit ti éltek, és ha megbíztok bennem, akkor tőlem telhetően megpróbálok segíteni neked Midzsikó, a lányod, Gapí megmentésében. Minden erőmmel ezen leszek, de mert én már nem akarok Aljaska lenni, emiatt becsületesen megmondom neked, hogy sokra ne számíts! Ismerem ugyan a titkosszolgálat néhány trükkjét, de arról például fogalmam sincs, hogy hol lehet Gapí, és egyáltalán, én csak egy kis törzsőrmester vagyok ám ott náluk, nem kötik a nagy titkaikat az orromra!

—Aha. - szolt Midzsikó, azzal hirtelen egy tüvetőt varázsolt elő káprázatos gyorsasággal a ruhájából, megpörgette, majd amikor annak forgása megállt, a csöve nyílegyenesen irányult Lángocska homlokának legközepebb közepébe. —És mi van, ha nem hiszem el ezt a köny-nyes históriát?! Mi van ha azt gondolom, hogy te számot vetettél vele hogy a viselkedésed miatt valószínűleg lebuktál, gyanús lettél nekem, s emiatt kitaláltad hogy inkább bevallasz mindent, megbánást színlelsz, és így férközöl a bizalmamba?!

—De Midzsikó, miért buktam volna le a viselkedésemmel?! Ha nincs ez a kamera meg ez a biztonsági programja a csiszí úrhajóknak, amiről nem tudtam, akkor ugyan miért is leple-ződtem volna le?!

—Amiatt, ahogy a támadás során viselkedtél!

—Szerintem remekül megálltam a helyemet!

—Az biztos is. De épp ez az, hogy túl remekül! Tudod, nem úgy viselkedtél akkor mint egy gyermek, érted?! Emiatt lettél gyanús! Ha ez nincs, hiába a kamera, eszembe sem jutott volna visszanézni a felvételt!

Lángocska lehajtotta a fejét.

—Hát ha ez így volt, akkor levonhatom a következtetést, hogy kémként is kudarcot vallottam!

—Bizony ám! Tehát ugyan mire is mennék egy ilyen pancser, kontár kémpalántával mint te! Leghelyesebb ha megöllek!

Lángocska felemelte a fejét és Midzsikó szemébe nézett.

—Tedd azt, én azt sem bánom.

—Nem?!

—Nem. Akkor is meglesz amit akartam, az ugyanis, hogy nem ártok azoknak, akik velem jót tettek.

—De ha most megöllek, azzal nem teszek neked jót!

—Az igaz, de mindegy. Megmentettétek az életemet, az tehát a tiétek, jogotok van el is venni. Sőt, tekintve hogy már kétszer mentettétek meg az életemet, de semmi esetre sem vehetitek el egynél többször, emiatt az úgy van hogy még ha meg is öltök, akkor is még én leszek az adósotok. Tehát ölj csak meg nyugodtan Midzsikó, én ugyan jobban szeretném ha megbocsátanál, de ha meg akarsz ölni, nem lesz ellene egy rossz szavam sem! Ami ugyanis a számomra a lényeg, az okvetlenül teljesül, s ez az, hogy nem szegem meg az erkölcsi elveimet!

Most megszólalt Dzsondon.

—De hát te most elárulod a hazádat az erkölcsi elveid szerint, vagy nem?

—Nem éppen. Most mások az erkölcsi elveim. Az elveim változhatnak, de én úgy vélem nem akkor vagyok áruló ha az elveim megváltoznak, hanem akkor, ha vannak ugyan bizonyos elveim, de azokkal ellentétesen cselekszem.

—Ez nagyon szép magyarázat, de te akkor is hazaáruló vagy most a dzsanar törvények szerint.

—Ők lehet hogy így gondolják, de én nem, és számomra csak ez a lényeg.

—De hát a Karamalla a hazád! S ezt elárulod!

—Nekem nincs hazám. - sóhajtott a Lángocska. —Az embernek ugyanis ott a hazája, ahol szeretik.

—Te, nekem gyanús, hogy ezt az egyik könyvemből olvastad ki! Rém ismerős ugyanis! - gyanakodott Midzsikó.

—Igen, ez pontosan így van! A „Szeress most!” címűben olvastam. És épp ez az, ami a döntő lökést adta nekem a vallomáshoz. Mert azután hogy megfürödtem, s te beküldtél minket aludni, én nem tudtam elaludni, mert állandóan csak az járt a fejemben, hogy én milyen roppant gazember vagyok, hogy nem szabadna ezt tennem veletek, és akkor hogy eltereljem a figyelmemet, hogy ne furdaljon a lelkiismeret, folytattam az olvasást, mert e könyvbe még korábban belekezdtem, és alig olvastam egy újabb oldalt, máris ehhez a csodálatos, megdöbbentően mélyértelmű sorhoz érkeztem! És akkor megértettem, hogy ezt éppen nekem írták, hogy ez rólam szól, hogy engem soha senki nem szeretett még, mert a szüleim biztos hogy nem, mert beadtak az árvaházba, nem is ismertem őket, az árvaházban sem szerettek a nevelők, én csak egy sokadik poronty voltam a szemükben, egy ellátandó feladat, aztán a titkosszolgálat kiképzőközpontjában sem szerettek, ott tulajdonképpen csak kihasználtak, fel akartak használni valami veszélyes feladatra, és tudom jól ha meghalnék, senki nem volna a világon, sehol egyetlen ember sem, aki egyetlen csepp könnyet is hullajtana utánam! Tehát engem senki sem szeretett eddig! Egészen amíg veletek nem találkoztam! És akkor én épp benneteket áruljalak el?! Hát azt már nem! Rájöttem, hogy nekem nincs hazám, mert az a könyv hihetetlenül jól látja a valóságot, az élet lényegét: az embernek ott a hazája, ahol szeretik! Döbbenetes, milyen mélyen látja az élet lényegét az az író! Na és akkor nekem ömlött a könnyem, alig tudtam abbahagyni a sírást, és úgy döntöttem, hogy most vagy soha! El kell döntenem, milyen életet akarok magamnak! Aljaska leszek vagy Lángocska! Én most tehát Lángocska vagyok, mindhalálig! Lehet hogy az a halál hamari lesz mert mindjárt lelősz, de akkor is Lángocska fog meghalni és nem Aljaska, mert Aljaskát már nem ölheted meg, ő ugyanis már nincs, nem létezik, mert Aljaska már pár perce meghalt, ott a szobában, érted, Midzsikó?!

—Na de ha lelőlek, az azt jelenti hogy nem fogadtalak el barátomnak, nem bízom benned, tehát ez az úrhajó és az a társadalom amiből jöttem, az sem fogadott be téged, tehát úgy haltál meg hogy nincs, és nem is volt hazád!

—Hogy is ne lett volna: ez az úrhajó! Attól hogy meghalok itt, még lehet ez a hazám: hát ugyan hol van az megírva, hogy az ember nem halhat meg a saját hazájában!

—Tudod mi a véleményem, Aljaska?! Nem hiszek neked! Remekül játszod a szerepedet, elismerésem a kiképzőidnek, csak hogy az a baj, hogy nem jól választottad meg a könyvet, amire hivatkozol!

—Nem csak arra az egy könyvre hivatkozom. Az csak a döntő lökést adta meg nekem, különben meg még nem is olvastam végig. De a többi könyv is, amit olvastam tőled Midzsikó, a könyvtáradból, csodálatos volt! Megmutatták nekem az Élet igazi lényegét! És még Szeretlek is azt mutogatta nekem tegnap, hogy a szeretet, az a minden!

—Akkor sem hiszek neked. Lehetetlen hogy téged, egy profi kémnőt, épp néhány giccses szerelmesregény változtasson meg!

—Mi az, hogy „giccses”?

—Semmitérő, vacak, ócska, értéktelen, silány, művészietlen, ponyva, hitvány, összetákolt, sablonokra épülő, fantáziátlan, mondanivaló nélküli, csapnivaló, tucataru, tömegtermék, szóval egy fércmű! Érted már?!

—Mi... hogyan?! - kiáltotta Lángocska, és felugrott, holott Midzsikó tüvetője még javában ráirányult. A milliárdosnő majdnem le is lőtte. —Hogy mondatsz ilyesmit ezekről a csodálatos művekről?! - kiáltotta a felháborodástól sápadtan. —Hiszen te azt sem tudod mit beszélsz, ez megannyi remekmű!

—Ugyan már, én ugyan szeretek ilyesmit olvasni, de azért tisztában vagyok irodalmi ízlésem sőt ízléstelenségem silányságával! De tulajdonképpen nem is bánom, mert időm sem lenne belemélyedni valamely komolyabb műbe! De hogy téged épp ezek változtassanak meg, olyan nincs! Hiszen te még egyetlen igazi mély lélekelemzést sem olvastál eddig! Nem, nem, én bizony nem hiszek neked, és nem is tartanám bölcs dolognak, hogy bizalmat szavazzak neked, mert eddig ugyan valóban semmit nem ártottál, attól eltekintve hogy Dzsondon néhol megpörköldött miattad, de később már nagyonis okozhatnál bajt, ha valamely döntő pillanatban árulnál el! Tehát én azt hiszem hogy csak azt kell eldöntenem hogy megöljelek-e, vagy egyszerűen kilöklelek az úrhajóból! Dzsondon, kötözd meg!

—Ugyan minek - szólt a férfi - hiszen úgysem szökhetsz meg, nem léphet ki az úrhajóból!

—Akkor is, hiszen ellenség!

—Eh, zárd be inkább, akad még itt üres kabin! - legyintett.

—Zárd be te, amíg döntök felőle, te vagy a gorillám, vagy nem?!

Dzsondon vállat vont, majd felállt, megragadta Lángocskát a derekánál, hóna alá csapta, majd kivitte a vezérlőből. Lángocska kíváncsi volt hogy hova zárják be, de legnagyobb meglepetésére Dzsondon nem vitte máshová, mint ugyanabba a szobába, amit Szeretlekkel osztott meg. Ennek természetesen nem volt zárszerkezet az ajtaján. Egyáltalán, egy csiszí úrhajóban fölöttébb ritka tünemény volt a zárható helyiség. A csiszík felfogása az volt, hogy a szobák arra valók, hogy az emberek használhassák őket, az meg nehezen menne úgy, hogy nem tudnak bemenni oda, vagy nem tudnak belőle kijönni, amikor csak akarnak!

Az ajtó előtt lerakta a padlóra Dzsondon Lángocskát.

—Befelé! - mutatott neki az ajtóra.

—De hát... de hát... - hápogta Lángocska döbbenten. Majd megeredt a nyelve:

—Ezt nem lehet bezárni!

—Aztán hova szöknél meg, ötven méteres úrhajóban játszánál velünk bújócskát?!

—És nem félsz, hogy bosszúból tönkreteszek valamit?!

—Egy csiszí úrhajóban, amikor még az úrhajó sem bízik benned, és elbújik előled az irányítópult, mint a szemérmes szűz a szatír elől?! És különben is, mit bosszúskodnál, amikor minden vágyad, hogy a szüleid legyünk... mert ez a vágyad, vagy nem?!

—De igen... tehát te hiszel nekem?! - és Lángocska szemébe valami lelkes csillogás költözött.

—Nem tudom hogy hiszek-e neked, de egy biztos: vagy úgy van ahogy mondod, s akkor jól teszem ha bizalmat szavazok neked, vagy most is hazudsz ugyan, de akkor aztán tényleg olyan remekül játszod a szerepedet, hogy az már megérdemli a jutalmát, azt, hogy hagyjam magamat becsapni! Különben meg olyan nagyon nemigen érdekel, ha netán valóban csak hazudozol. Mert elárulom neked itt és most, hogy mit tudtunk meg Gapítól: azt üzente, szinte szó szerint, hogy itt a Karamallán iszonyú a nők helyzete, de ez már nem is érdekli őt, mert rájött valami óriási dologra ami itt készül, s aminek Galaxisszerte visszhangja lesz, ha nyilvánosságra kerül! És azt üzente, hogy majd küldi a teljes anyagot. De nem küldte, mert letartóztatták. Tessék, ezt nyugodtan közölheted a megbízóiddal, nem lesznek tőle okosabbak! E semmiségért kockáztatták az életedet, emiatt vették el a szüzességedet azzal a rém vastag póznával, holott ehelyett azt odaajándékozhattad volna valami kedves fiatal-embernek, aki nagyra értékelte volna, hogy ő lehet az első nálad, s te is élvezted volna ha nem is az első aktust, mert azt a nők többnyire nem élvezik, de azt igenis élvezhetted volna, hogy valami olyasmit ajándékozol a szeretett lénynek, amit soha többé senkinek nem adhatsz, mert minden nőnél csak egyvalaki lehet az első! Szóval ha ezt akarták tudni a főnökeid hát tessék, okosabbak nem lettek tőle! Az az igazság, hogy egyszerűen nem hiszem, hogy sokat árthatnál nekünk, ugyanakkor jelentős esélyét látom annak, hogy valóban őszinte vagy! Tehát befelé! És tilos kijönnöd, amíg nem hívunk, kölyök!

—De Midzsikó nem hisz nekem... - és Lángocska könnyei hirtelen eleredtek.

—Midzsikó túl előkelő, nem egy bunkó csatornatöltelék mint én! Nagyon bonyolultan gondolkodik, ő igazi arisztokrata típus, s természetesen nagyon ideges a lánya miatt, nagyon félti őt.

—Ó, bárcsak engem féltene így valaki, bárcsak ennyire szeretnének!

—Nyugi kislány, semmi nincs veszve, a legjobb úton haladsz efelé! - azzal Dzsondon barackot nyomott Lángocska fejére, majd kinyitotta neki az ajtót, és betessékelte. Ezután visszament Midzsikóhoz.

—Na, hogy döntöttél? Döntöttél-e egyáltalán? - kérdezte tőle.

—Igen. Legbiztosabb ha meghal.

—És ha emiatt a dzsanarok gyilkosságért perbe fognak?

—Nem derül ki. A komposztáló nyom nélkül eltünteti a tetemét.

—És ha igazat mond?

—Nem bízom benne. Profi kémnő, láttad a filmen.

—Láttam a filmen, hogy kémnő. De a profiságtól ugyancsak távol áll!

—Hogyhogy?!

—Nézd csak meg újra azt a részt, amikor a könyveidet nézegeti. Figyeld meg az arcát. Ez a lány valóban meghatódott azokon az ócska szerelmes históriákon. És figyeld meg, mennyire elszörnyülködött, amikor az általad megmentettek képeit nézegeti, azokat, melyeken megkínzottan láthatóak! És milyen zavart képpel csukja be az emlékirataid könyvét!

—Eh, ez mind csak megjátszás! Színészkedik!

—De Midzsikó, hiszen nem is tudta, hogy javában kamerázza őt az automatika!

—És ha tudta?!

—Honnan a francból! Hiszen a dzsanarok talán csak nem ismerik a csiszí űrhajók biztonsági rendszerét!

—És ha mégis?!

—Hé, átmentél skizofrén örültbe?! Hogy a nyavalyába ismerhetnék?! Abban a pillanatban hogy erre képesek lennének, máris átvennék a hatalmat Csiszilla fölött! Kérlek, ne legyen üldözési mániád! Különben meg ha netántán mégis ismernék, nos, akkor ismerné Lángocska is, és óvakodott volna benyitni előbb a vezérlőbe! Akkor is végigkutatta volna a szobádat, de be nem lépett volna a vezérlőbe, s máris nem lenne róla videónk, mert nem kapcsolt volna be a biztonsági rendszer! Tehát amit itt láatsz, az nem színészkedés! Szerintem hihetsz neki!

—Nem hiszek neki.

—Na de Midzsikó, miért is lenne az hihetetlen, hogy valakinek megtetszik a jó élet?! Tetszik neki a jóságod, a gazdagságod, az hogy még néhány évig gyerek lehet, bepótolhat valamit az elvesztegetett gyermekkorából, hogy szeretik... mi ebben a hihetetlen?!

—Nem hihetetlen. Igazad van. Csakhogy én semmit nem akarok kockáztatni, amíg Gapi nincs biztonságban! Öld meg őt!

—Lángocska segíthet nekünk Gapi érdekében.

—De nem sokat, ő maga vallotta be. Ellenben képes sokat ártani, ha csak megjátssza magát. Öld meg őt, Dzsondon!

—Én?!

—Hát ugyan ki más, te vagy a testőröm vagy nem?!

—Nono, tisztázzunk valamit keresztanya: én férjszerepre szerződtem, statisztának, és nem bérgyilkosnak! Te azt mondtad, mindent elintézel a pénzeddel, hát akkor tessék, intézd el Lángocskát a pénzeddel!

—Akkor is a te dolgod a verekedés.

—Mondtam, hogy nem akarok ölni. Többször is mondtam.

—Akkor is vállaltad.

—Ki is tettem az imént alaposan magamért!

—Most Lángocska is a feladataid közé tartozik.

—Nem ám! Nőket kimondottan utálok ölni, s még sohasemis tettem!

—Mindent el kell kezdeni valamikor.

—Ezt nem akarom elkezdni, pláne nem most. Nézd: nem azért égettem le a bőrömet több helyen is, Lángocska megmentésén fáradozva, hogy most hogy úgy mondjam leszarjam korábbi erőfeszítéseim eredményét! Hiszen akkor minek mentettem meg őt ha most megölöm, akkor hagyhattam volna megégni is! Én azonban megmentettem őt, kihúztam a bajból, közben úgy megégtem néhol hogy jobban sem kell, az imént a vécén a farkamat alig tudtam megfogni az ujjammal amikor pisiltem, úgy megégett, már elnézést az őszinte szóért...

—Megégett a farkad?! Te szegény! - ámult el Midzsikó.

—Csudát, az ujjam égett meg, nem a farkam! Szerencsére! Tehát szó sem lehet róla hogy megöljem azt, akiért ennyit fáradoztam! Öld meg őt magad, ha akarod, rám ne számíts, s ha ez nem tetszik, vedd úgy, hogy felmondtam!

Midzsikó állt egy darabig, nézte Dzsondont, majd így szólt keményen:

—Jó! Igenis megölöm! - azzal kezébe fogta a tüvetőt, és kemény léptekkel megindult előre. S csak amikor már az ajtóhoz ért, akkor jutott eszébe, hogy megkérdezze:

—Hova zártad be?

—Sehová! Ugyanott van ahol volt: Szeretlek szobájában!

—Ez felelőtlenség volt, mi van ha megöli Szeretleket! - sápadt el Midzsikó.

—Ne örülj már meg, hogy is ölné meg, amikor az esetben biztos lehet benne hogy kivégezzük, de ő a befogadásban reménykedik!

—És ha úgy véli hogy nincs erre esélye?!

—De Midzsikó, hiszen nincs nála fegyver, és Szeretlek sokkal erősebb!

—Akkor is! A dzsanarok fanatikusak, vadak, gonoszok...

—Hé, Midzsikó, ugye te olyan nő vagy aki csak kétfajta embert utál: a fajgyűlölőket és a dzsanarokat?!

Midzsikó vágott egy türelmetlen fintort, majd elviharzott Szeretlek szobájához. Dzsondon vigyorogva követte. Úgy sejtette hogy Midzsikó lényegesen nehezebben szánja el magát Lángocska lelövésére, ha ezt Szeretlek orra előtt kell megtennie.

Mindenesetre eleinte Midzsikó ugyancsak komor határozottságot mutatott! Kinyitotta az ajtót, de úgy ám hogy sarkig tárta, sőt, csapta! S belépett oda valóságos dübörgő léptekkel.

—Döntöttem, Aljaska! - szólt, sőt, kiáltott.

Igen, Midzsikó bejövetele valósággal holmi filmhőshöz illett volna. De rosszul tette hogy így jött be, mert az ajtócsapódásra és a kiáltásra felébredt Szeretlek, aki eddig aludt. S most elképedve pislogott Midzsikó felé, hogy az miért is emel fegyvert Lángocskára.

Lángocska maga az ágyán feküdt, kezében egy könyvet tartva, és azt olvasta. Nem is próbált úgy tenni már, természetesen, mint aki nem tud olvasni.

—Szóval megölsz? - kérdezte nyugodtan.

—Igen. Nem bízom benned!

—Rendben van. Lehet egy utolsó kívánságom?

—Mondd hogy mi az, aztán majd meglátom.

—Kérnék tőled mindössze húsz perc haladékok! Csak annyit! Nem könyörgök az életemért, megölhetsz azután, és azt sem bánom ha e húsz perc alatt végig itt őrzöl a tüvetővel a kezeden, csak hagyj még annyit nekem!

—Mire neked ez a rövid idő?!

—Hát arra, hogy befejezzem ezt a könyvet! - mutatta Lángocska. —Már csak tíz oldal van belőle hátra, s egyszerűen nem akarok úgy meghalni, hogy nem tudom meg a végét! Olyan gyönyörű szép! Nagyon szépen kérek! Könyörgök! Csak ezt a tíz oldalt hadd olvashassam el belőle... te is biztos olvastad már... te tudod hogy milyen szép ez, tudnod kell mert biztos olvastad... kérek szépen csak az életemtől fossz meg de ne attól, hogy megismerjem a végét... olyan gyönyörű... ezzel az érzéssel a szívemben akarok meghalni amit ez a könyv okozott bennem... - és Lángocska a szívéhez szorította a könyvet. Midzsikó önkéntelenül is odanézett, és elolvasta a címét. „Szeress most!”.

—Az összes szerelmes históriák közül amit összegyűjtöttem, ez a leglaposabb, nemegyszer már majdnem kidobtam, mert csak porfogónak jó! - morogta. Majd mélyet lélegzett.

—Ócska trükk, ezzel nem hatsz meg! Úgy lesz ahogy kérted, végigolvashatsz, megkapod a húsz percet, de azután igenis lelőlek mint egy veszett kutyát! Nem fog megváltozni a véleményem! - és célra igazította a tüvetőt.

—Köszönöm szépen! - felelte Lángocska, azzal nem is vesztegette az időt további szavakra, újra belemélyedt a nagy műélvezetbe. Látszott, hogy szinte megszűnt a számára a világ.

Igen ám, de nem hagyták hogy felhőtlenül élvezhesse a remekművet, mert most hirtelen sikoltás harsant. Éles, vad gyerekhang.

—Nem! Nem! - és mint a fergeteg, rátört Midzsikóra Szeretlek, odaugrott mint egy tornádó, és alulról felfelé akkorát csapott a tüvetőre, hogy az rögvest kirepült Midzsikó kezéből, de majdnem magával vitte Midzsikó ujjait is, a fegyver felrepült a plafonra, és csak azért nem esett a padlóra, mert Dzsondon időben elkapta. Nem tört el, jó anyagból készült, de nem is a tüvető érdekelte Midzsikót most.

—Te beszélsz?! Megszólaltál?! Drága kicsikém! - meredt Szeretlekre. A gyermek elszántan állt előtte, Midzsikó és Lángocska között, és mindkét kezét csípőre téve, úgy kihúzta magát ahogy csak bírta, igyekezett a lehető legnagyobbnak mutatkozni.

—Nem! Nem! - mondta makacsul.

—Figyelj Szeretlek, nem tudod hogy miről van szó, nem értesz semmit...

—Nem!

—Úgy van, jól mondod, semmit nem értesz. Lángocska nem Lángocska, hanem Aljaska! Kém! Azért küldték ide a gonosz emberek, hogy ártson nekünk...

—Nem!

—De igen, igen, bevallotta ezt Lángocska is...

—De azt is mondta, hogy meggondolta magát, és a barátunk lett! - szólt közbe gyorsan Dzsondon.

—Hé, te fogd be a szádat, én vagyok a főnök, ne folytass nekem ellenpropagandát! - ripakodott rá Midzsikó.

—Már bocsánat, a főnök, az te vagy, soha nem is vitattam, de ez korántsem jelenti azt, hogy nekem nem lehet meg a saját véleményem!

—És azt muszáj okvetlenül Szeretlek orrára kötni?!

—Arra az orra kötöm amelyikre csak akarom, mert a vélemény az enyém, az orr meg nem a tied! Különösképp épp Szeretlek esetében azt mondom neki amit csak akarok, mert az én leányom, engem választott, s ezt még te is elismerted! Mert hát magad mondtad hogy a csi-

szik elvei szerint a gyerek azé, aki után megy, s te ebbe beletörődtél! Különben meg legalább azt Lángocska javára írhatnád, hogy Szeretlek miatta szólalt meg!

—Ez nem Lángocska érdeme, ez csak kedvező véletlen! Különben is, úgy hallom hogy Szeretlek csak egyetlen szót mond még!

—Már ez is valami! És különben tökmindegy hogy hány szót mond, mert a lényeg hogy félreérthetetlenül közli velünk, hogy ő bizony nem akarja Lángocska halálát!

—Azistenit! - káromkodott Midzsikó, majd hirtelen odalépett Lángocska ágyához, és nyakon ragadva felemelte a miniatűr kémnőt.

—Hé, még nem olvastam végig! - tiltakozott Lángocska.

—Nem baj! - azzal Midzsikó kiszedte a könyvet Lángocska kezéből, összecsukta, és bedugta a leány ruhájába, az ing alá. —Nesze! A cég ajándéka, megkapod örökbe, olvasgasd csak amikor akarod! De most tűnj innét, kotródj a hajóról! - azzal a zsilipkamra felé lökdöste Lángocskát.

—Nem, nem, nem! - sikoltozott mögöttük Szeretlek.

—De igen! Nem ölöm meg, de el kell mennie! - mondta Midzsikó határozottan. Erre Szeretlek odaugrott Dzsondonhoz, és rángatni kezdte a férfi karját. —Nem, nem, nem! - sikoltozta.

—Hé kicsim, ki ne szakítsd a karomat! Te meg Midzsikó, mondd, nem esik meg a szíved legalább Szeretleken, mert úgy látom örvendett neki hogy lett egy méretben hozzá illő társa, sőt, sorstársa, mert látta hogy Lángocskát is megkínózták, el akarod venni tőle azt, aminek örül?!

—Az nem volt igazi kínzás...

—Akkor javaslom hogy ülj magad is bele egy olyan karóba, majd meglátjuk elég igazinak érzed-e!

—Ne gúnyolódj! De Lángocska el fogja árulni egyszer Szeretleket, ha velünk marad, akkor meg jobb Szeretleknek is, ha most elmegy rögvest, baj nélkül!

Lángocska kihúzta magát.

—Esküszöm hogy ha bizalmat szavaztok nekem, életem árán is megvédelmezem Szeretleket, ahogyan az csak tőlem telik!

—Kuss, pofa be, nem érdekel, nem bízom benned! Miért is bízzam, amikor vagy nem mondasz igazat és akkor jól teszem hogy nem bízom benned, vagy igazat mondasz ugyan, de akkor meg épp most árulod el a megbízóidat, ha meg egyszer már elárultál valakit, akkor bennünket is éppúgy elárulhatsz!

—Megmondom miért bízhat sz meg bennem. Annak oka ugyanis nem bennem rejtezik hanem benned Midzsikó, meg benned Dzsondon. Bennetek.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy biztos vagyok benne, hogy a megbízóimat én nem érdekelem. Ők hajlandóak lennének engem a sorsomra hagyni. Biztos vagyok azonban abban, hogy ti – ti nem! Ebben teljesen biztos lehetek, mert hiszen kétszer is megmentettetek. Ti bizonyítottatok már előttem. Bunkó tábornok meg a titkosszolgálat többi tagja még nem. Emiatt nem árullak el benneteket.

—Nem érdekel, nem kockáztatok semmit, nekem Gapi lányom a fontos, nem te!

—Látod, emiatt is bízhatnál bennem, mert látom hogy a lányodért is mindent megteszel! Pedig tudom, hogy csak a fogadott lányod! S mégis, mennyire szereted őt! Ó, ha engem szeretne így valaki! - és Lángocska megint elsírta magát.

—Az a valaki pedig nem én leszek! Kotródj már a légszilipbe és szívódj fel, tűnj el az életemből!

—Nem, nem! - kiabálta hátul Szeretlek.

S most megszólalt Dzsondon.

—Te Midzsikó, mondd, nem akarod már megölni Lángocskát?

—Tulajdonképpen akarnám, de mert nagy aljasul úgy intézted hogy ezt Szeretlek előtt kéne megtennem, emiatt nem akarom a véres látvánnyal sokkolni a kislányt!

—Mégis, most nem öld meg. De bátorkodlak emlékeztetni rá, hogy nem vagy következetes.

—Hogyhogy?!

—Ha valóban Gapí miatt akarod kiebrudalni innen Lángocskát, annak semmi értelme. Hiszen ha Lángocska most elmegy innen, akkor a megbízói megtudják, hogy lelepleződtek előttünk, s emiatt nem kizárható, hogy Gapinak is ártanak majd! Plusz nekünk is, természetesen. Ha ellenben Lángocska velünk maradhatna, akkor ez nem történik meg!

—Amíg Lángocska el nem árul minket!

—De jelentős az esély, hogy ezt nem teszi, s ha mégis megteszi, addig is időt nyertünk!

Lángocska leült a zsilipkamra ajtajában.

—Igaza van Dzsondonnak, ha innen kimegyek, ti azonnal lelepleződtek. Én tehát az innét való kimenetelemmel rosszat tennék nektek. Tehát nem megyek ki, tessék Midzsikó, lőj le inkább itt és most! Különben meg nem is bánom hogy nem mehetek ki, mert ahogy most jól belegondolok, nem is akarok úgy élni, hogy senki sem szeret! Én valóban nem könyörögök az életemért, mert nem is akarok élni csak úgy, akárhogy, hanem kizárólag csak akkor, ha éppúgy befogadtok mint Szeretleket és a többi sok-sok megmentettedet, Midzsikó!

—Azt lesheted, kifelé!

—Márpedig innen nem moccanok.

—Nem, nem, nem! - szajkózta egyetértve vele Szeretlek.

—Bánomisén, majd kidoblak magam, erősebb vagyok... - lépett oda Midzsikó.

—De Midzsikó - mondta Dzsondon - ha most kidobod innen Lángocskát, akkor nemcsak lelepleződünk, de ezzel megölted Lángocskát, éppúgy mintha a túvetővel tennéd, épp csak még sokkal gonoszabbul, mert valószínűleg nem lesz olyan hamari és gyors halála! Ugyanis végeznek majd vele a titkosszolgálat többi emberei!

—Eh, miért is tennék!

—Egyrészt büntetésből - felelte Lángocska - másrészt hogy példát statuáljanak velem, s ebből a többi ügynök megértse, hogy nem szabad kudarcot vallaniuk, harmadrészt meg mert rögvest bejelentem, hogy nem akarok tovább ügynök lenni!

—Bolond!

—Nem bolond, csak olyan mint te, Midzsikó.

—Hozzám mered hasonlítani magadat, te kis csipszar?!

—Nem gazdagságban, és nem is testméretben. De igen, másban igenis hozzád hasonlítom magamat: s miért is ne tenném, amikor neked is ugyanazok a regények tetszenek mint nekem! Én is úgy akarok élni mint te, legalábbis ami a szeretetet illeti! Nekem ez jár, még sokkal több is jár belőle mint neked, Midzsikó, mert eddig senki nem szeretett engem, illene hogy ezt most bepótoljam valahogyan! Úgy döntöttem hogy vagy meg is szerzem az engem megillető szeretetet, vagy ha ez nem sikerül, akkor bánja fene, nem érdekel az egész élet, mert a szeretet nélküli élet olyan, mint a sótlan leves, sőt mint a desztillált víz: az ember csak issza-issza, de hiába, mert a szomját úgysem oltja!

—Ezt is az egyik regényemből csórtad!

—Nem is tagadom. Eszméletlenül sokat tanultam azokból a csodálatos művekből, az egész életet más megvilágításba helyezték előttem! Sőt, Midzsikó, most rögtön halld egy követelésemet: vagyok olyan szemtelen hogy azt mondjam, csak úgy kegyelmezz meg nekem ha nemcsak visszafogadsz magad mellé, de megengeded hogy az összes könyvedet bármikor olvassam amikor csak akarom, sőt, örömem akkor volna teljes ha kifejezetten nekem ajándékoznád mindet, mert te tulajdonképpen nem is vagy méltó ezekhez, nem érdemled meg őket, mert elárultad, hogy nem sokra becsülöd őket, márpedig úgy illik, hogy a remekmű annál legyen, aki értékelni tudja!

—Azistenedet, ezt is az egyik regényből loptad, csak ott egy nőről volt szó, a lányra mondta a fiú hogy remekmű, mert olyan szép és okos!

—Így igaz, Midzsikó!

—Te Midzsikó, nem úgy gondolod hogy ez a Lángocska is egy remekmű, ha ennyi mindent megjegyzett azokból a limonádéregényekből első olvasatra? - kérdezte Dzsondon.

—Hát ennyire véded?!

—Idefigyelj, te megvted Lángocskát azért, amit el sem követett csak készült rá. Ugyanakkor segítettél több mint kétszáz gyermekkurvának, akiket én mentettem meg, holott azok nemcsak készültek a kurvaságra, de el is követték azt nem is egy alkalommal! És tudjuk azt is, hogy akadnak valóban akik megbánják a vétkeiket. És az is biztos hogy Lángocska valóban bátor, ezt alaposan bebizonyította! Ugyan már, adj neki egy esélyt!

Midzsikó nem válaszolt.

—Kérlek! - mondta Dzsondon.

—Kérsz rá?

—De hát te vagy a főnök!

Midzsikó mélyet lélegzett.

—Na jól van! Én vagyok a főnök, jó is hogy megjegyezted, de jegyezd meg azt is, hogy te vagy az apa! Tehát Lángocska apja is! Mert jegyezd meg spionkám - hajolt le Lángocska arcához - hogy egyelőre még nem igazán bízom benned! Amit elértél, nem több mint amit Dzsondon mondott: kaptál egy lehetőséget! Egyelőre nem szólíthatsz maminak! Apád van, és az Dzsondon, mert annyira a védelmébe vett! Ha nem teszi, több mint biztos hogy hullalennél, tehát másodszor is megmentette az életedet! S mert először én, azután kétszer ő, ez tehát már három! Apád van, ha Dzsondon ezt vállalja, anyád nincs! Lehetek az anyád, de majd csak a jövőben, és csak akkor ha igazán hasznos leszel Gapi megmentésében! Ez tehát rajtad múlik! Egyelőre tehát csak apát szereztél, ezt nem győzöm kihangsúlyozni! Az ellátásodról természetesen továbbra is én gondoskodom, azt Dzsondon nem is tudná.

—Köszönöm szépen, s ígérem, megszolgálom a bizalmat! - pattant fel Lángocska. Majd Dzsondonhoz fordult: —Akkor téged szólíthatlak úgy, hogy papi, meg úgy, hogy apuci?!

—Tőlem akár úgy is, hogy apafej! - nevetett Dzsondon, és kitárta a karját. —Keblemre, kislányom!

És Lángocska boldogan élt a lehetőséggel, s ennek következtében könnyeivel rögvést elázattatta Dzsondon pólóját.

—Most már igazán van családom! - hüppögte.

—Idefigyelj Dzsondon - szólalt meg mögöttük Midzsikó - Lángocska a te felelősséged, ugye tudod?!

—Nem lesz vele semmi baj.

—Remélem. Nagyon remélem. De nemcsak az esetleges árulására gondolok. Hanem halvány fogalma sincs róla, mi hogy megy a mi életünkben, tehát tanítsd ki, hogy mit szabad és mit nem! Mert őt nem én mentettem meg hanem te, mert te ragaszkodtál hozzá! Még olyan apróságokra is gondolok, hogy nehogy nekem ha netán hazaérünk, elkezdjen leborulni délben imádkozni, pláne nem naponta ötször, mert nem akarom hogy kiröhögjék, akkor ugyanis én kerülnék szegyenbe, mert hiába hogy a te lányod, ezt most tisztáztuk, de akkor is mindenki az én számlámra írja majd, mert én szoktam nőket menteni! Egyáltalán, jobb ha minden vallást kiversz a fejéből, mert a csizí barátaim vallástalanok, s nem akarok lebögni előttük! A fátyolviselést is feledje el egy életre, az ugyanis nemcsak a csizík közt, de a Köztársaság területén belül is nem más, mint a nők elnyomásának szimbóluma, amely nő tehát ezt viseli, azt úgy tekintik mint olyan nőt, aki elég hülye ahhoz, hogy maga is akarja önmaga kihasználását és megalázását! Tehát száz szónak is egy a vége, azt akarom hogy ez a Lángocska egy mintanő legyen, abszolút kifogástalan kívül-belül, méltó énhozzám! Oktasd ki mindenre amire kell! Te akartad hogy éljen, mert én lelöttem volna, megmentetted, márpedig tudd meg, hogy nekem az az elvem, hogy...

S ekkor megszólalt Lángocska. Vigyázzállásba vágta magát, és szinte szavalta e mondatokat:

—A te dolgod, hogy megfogod-e valakinek a kezét. Gondold meg, mielőtt megteszed! Mert ha azután elengeded, azzal bünt követsz el! Nagyon, mintha hozzá sem értél volna!

—Amindenit, ezt meg kifejezetten az emlékirataimból loptad!

—Nem *loptam*, mert nem titkolom, hogy onnan való a gondolat! Én csak megjegyeztem, mert ez is az egyik legcsodálatosabb gondolat, amit valaha is olvastam!

S erre már Midzsikó tekintete is egészen megenyhült.

—Hát igen, valóban csodálatos gondolat... én találtam ki. Igen. De szokj le ha lehet a vi-
gyázzállásról, mert *gyűlölöm* a katonásdit!

Erre Lángocska azonnal pihenj-be vezényelte magát.

—Minden parancsotoknak engedelmeskedem! Annyira szeretnék a gyerekeketek lenni! Sze-
ressetek engem! Kérlek! Szeressetek most! Te is Midzsikó, szeress most! A lányotok akarok
lenni!

Erre átölelte őt Dzsondon, s így szólt hozzá:

—Máris a lányom vagy, Lángocska, van tehát apád, és Midzsikó miatt se aggódj, amint
megleli Gapít, megnyugszik, irántad is megenyhül, s máris a mamád lesz ő is! Lesz akkor
apád is, anyád is...

—Igen, akkor már végre igazi család leszünk, lesz apám, anyám, testvéreim is, mert testvé-
rem lesz Szeretlek is és Gapí is, és akkor lesz nagy nővérem, Gapí, kishúgom, Szeretlek, és
akkor mi hárman, meg ti, Dzsondon és Midzsikó, mi öten leszünk a világ legboldogabb
családja, és sosem hagyjuk el egymást! - kiáltotta lelkendezve Lángocska.

Erre azonban Dzsondon kissé zavartan nézett Midzsikóra, s inkább megsimogatta Lán-
gocska fejét.

—Azt hiszem hogy e nagy érzelmi viharra ami most lezajlott, legjobb lesz, ha alszik mind-
egyikünk egyet!

—De még nem fejeztem be a könyvet!

—Fejezd akkor be, úgyis kevés van hátra belőle, de mint apád megparancsolom, hogy elal-
vás előtt másikba már bele ne kezdj!

—Úgy lesz, de csak egy feltétellel!

—Feltétellel?! Úgy érzed, jogod van feltételeket szabni?!

—Hogy is ne lenne jogom hozzá, azt is olvastam épp ebben a könyvben, hogy nem is gyer-
mek az, aki sosem rosszkodik egy kicsit! Nekem az a feltételem, hogy várd meg amíg befe-
jezem ezt a néhány oldalt, és puszi meg elalvás előtt!

—Megguszillak inkább most.

—Tedd csak, de akkor is akarom elalvás előtt, mert az az igazi! Velem még sosem tették!

—Legyen neked! - sóhajtott Dzsondon. És valóban megpuszilta elalvás előtt Lángocskát,
sőt, még be is takargatta.

Amikor kijött a gyerekszobából, kiderült, hogy Midzsikó már várja őt a folyosón.

—Na? Nem bántad meg? Nem túl szemtelen szerinted ez a kémnő?

—Nem kémnő. Kémnő az, aki már kémkedett. Lángocska csak elvégezte azt az iskolát. És
cseppet sem szemtelen.

—Feltételeket szab, helyett hogy örülne, hogy...

—De hiszen épp azért szab feltételeket, mert örül! Hogyhogy nem veszed észre Midzsikó,
hogy Lángocska most semmi mást nem tesz, mint igyekszik minél sebesebben belemerülni
a gyermekkorba, ami még sosem volt neki! Igyekszik éppúgy viselkedni mint egy gyermek,
tudatosan felvállalta a gyermekszerepet, nem mintha nem tudná hogy lélekben ő már nem
igazán gyerek, de legalább egy rövidke ideig ki akarja próbálni, milyen is az, igazi gyereknek
lenni, mert fájdalmasan hiányolja ezt ami kimaradt az életéből, tudni akarja, milyen is ez!
És ebben szerintem semmi rossz nincs. Ó, ó, Midzsikó, hogy is nem veszed ezt észre, ami-
kor már annyi sok gyereket mentettél meg?!

—Hát gyereket olyan nagyon sokat azért nem, én inkább nőket mentettem... - védekezett
Midzsikó. Majd megcsóválta a fejét, s ezt mondta:

—Alig akarom elhinni, hogy bunyós vagy! Néha az az érzésem, hogy neked kellett volna nő-
nek születned, és nekem férfinak! Hiszen te, Dzsondon, gyerekbolond vagy!

—Dehogy. Egyszerűen elnézően viszonyulok a gyermekekhez, és nem várom el tőlük, hogy
miniatűr felnőttek legyenek.

—Na de hát Lángocska épp ez: miniatűr felnőtt!

—Ugyan, épp a határán van, hiszen a tizenhat évével telibe serdülőnek számít. Bakfisnak.
Arra meg az a jellemző hogy hol úgy viselkedik mint egy felnőtt, hol meg mint egy gyerek.

Eddig a kiképzői állandóan azt követelték Lángocskától, hogy csak a felnőttet játssza. Ugyan már Midzsikó, hadd tombolja ki magát kissé úgy, mint egy gyerek!

—Nem bánom. Nem is érdekel. De mi lesz az én Gapímmal?!

—Te mondtad, hogy reggel startolunk! Én azt mondom neked, kérjünk előtte tanácsot Lángocskától is.

—A gyerektől?! - gúnyolódott Midzsikó.

—A felnőttől. Hiszen az is, egyszerre mindkettő! Mégis ő ismeri jól a titkosszolgálatot! Hallgassuk meg, hogy mit mond.

—És ha becsap minket?!

—Van egy ötletem, Midzsikó.

—Mi az?

—Menj te is aludni! Nagyon fáradt vagy te is, úgy látom.

—Hülye!

—Nem, annyira fáradt azért nem vagy, hogy hülye legyél! - vigyorgott Dzsondon.

—Te vagy a hülye! - vetette oda mérgesen Midzsikó, s elindult a szobája felé. Ám megtorpant, mert azt látta, hogy Dzsondon benyit a gyerekszobába.

—Hé, neked nem ott van a helyed!

—Akarod, hogy inkább veled aludjam?! Mert csak egy szavadba kerül!

—Csak nem akarsz Lángocskával...

—Nyugi, nem úgy, mint egy felnőtt nővel! - azzal Dzsondon becsukta az ajtót. És Lángocska bizony nagyonis örömteli sóhajjal fogadta, hogy Dzsondon átöleli!

—Apuci drága! - suttogta, és hozzábújt. Majd mielőtt leragadt volna a szeme, még ezt is hozzátette:

—Papamaci.

Így aludtak tehát el. Ám amikor reggel Midzsikó, aki előbb ébredt, benyitott hozzájuk, azt látta hogy az éjszaka alatt valamikor Szeretlek is felébredhetett, s mert nem bírta ki, hogy egyedül alszik, átmászott hozzájuk, átölelte ő is Dzsondont, s így már hárman kucorogtak a kis ágyon, amely pedig egyedül Dzsondon hatalmas méreteihez is kicsi volt. S most Midzsikó megcsóválta meg a fejét.

—Bolondok! - azzal kiment, hagyta aludni őket. Főzött inkább egy kanna teát.

5. fejezet: Haddahorn

Reggel összeültek egy kis tanácskozásra mind a négyen. Szeretlek persze nem szólt bele semmibe, de azért ott volt velük. Midzsikó adott neki egy babát is, de nem játszott vele.

—Nem értem, miért nem babázik! - tűnődött Midzsikó.

—Mert még nem arra vágyik hogy ő szeressen, hanem hogy őt szeressék! Én is ezért nem babázom! - válaszolta rögvest Lángocska. Na de ezt meg Dzsondon nem hagyta szó nélkül.

—Úgy látom Lángocska, nem olvastad el kellő figyelemmel Midzsikó regényeit.

—Miért?! - kérdezte ijedten Lángocska, de még bele is sápadt.

—Mert akkor tudhatnád, hogy bár szeretve lenni remek dolog, de ennél milliószor kellemesebb, ha mi magunk vagyunk képesek szeretni! Nem azért jobb mert illendő, és nem is elsősorban annak jó akit szeretnek, hanem épp annak a legjobb, aki maga szeret! Még akkor is jó, ha nem viszonozzák a szeretetet, hát még akkor ha viszonozzák is! Én is azért fogadtalak el a lányomnak, mert így eggyel több valaki van akit szerethetek, s ez nekem nagyon jó! Vagyis cseppet sem igaz hogy az igazi szeretet önzetlen! Annyiból önzetlen hogy nem kér semmit sem attól akit szeretnek, de annyiból aztán épp hogy a legislegönzőbb valami ami csak akad a világban, hogy aki szeret, az ezzel önmagának teszi a legnagyobb jót! Javaslom hogy még olvasgass egy kicsit ilyesmiről, s majd rájössz magad is! Mert én most csak úgy töményen ömlesztettem rád mindent, de gondolom a regényekben sokkal művésziesebben van minden leírva!

—Igen, ezekre a művekre jellemző a nagy művésziesség és a mély irodalmi érték... - vigorgott gúnyosan Midzsikó.

—Javasoljatok nekem akkor valami olvasni valót! Mindenben rátok hallgatok ezentúl! - kérte Lángocska.

—Tudod mit, kapsz is majd tőlem néhány könyvet, legalább addig sem okozol bajt amíg olvasol, de nem most, hanem majd ha felvittelek az úrvárosomba! Ott akad egy kisebb magánkönyvtáram, valami kétmillió kötettel, lesz bőven választék!

—Kétmillió?! - ámult Lángocska.

—Persze. Minden úrvárosomban van legalább ennyi.

—És te ezt mind olvastad?!

—Most gúnyolódol?! Persze hogy nem! De én szoktam gondoskodni az alkalmazottaim szórakozásáról is, mert úgy vélem hogy rosszkedvű melós szarul dolgozik, hogy ilyen nyersen fejezzem ki magamat! Na és a szórakozások közül előnyben részesítem ha olvasnak, ebből ugyanis művelődhetnek, a fantáziájukat is fejleszti, nem is szokott verekedés kitörni így, nem úgy mint ha kocsmába mennek, olcsó is ez a szórakozás, tehát számos előnye van! Ott aztán válogathatsz kedvedre!

—De hogyan dönthetem el ennyi könyvből hogy melyiket olvassam, erre egy élet is kevés!

—Nyugi, van mindegyikről rövid leírás, meg akadnak könyvtárosaim is, akiknek semmi más dolguk nincs, csak hogy tanácsot adjanak a hozzájuk fordulóknak! Ők majd kikérdezik eddigi életemről, olvasmányaidról, felméri a műveltségedet, érdeklődési körödet, s garantáltan olyat kapsz ami tetszeni fog, s még hasznodra is válik! Megnyugodhatsz, elvem hogy szakembert alkalmazok mindenhová, márpedig van pénzem megfizetni a legkiválóbb szakembereket. Természetesen a könyvtárosaim is szakemberek. Na de most beszéljünk másról! Bizonyítsd be, hogy te is szakember vagy, és adj tanácsot nekünk, hogy miként lelem meg Gapit! A magam részéről megígérem neked, sőt megesküszöm csiszí becsület-szavamra, ha szabad ezt mondanom mert nem vagyok csiszí, csak a Barbár Barátjuk, de megesküszöm, hogy ha megmentettem a segítségeddel a lányomat, máris belátom hogy valóban megjavultál, és tiszta szívemből a lányomnak tekintelek téged is! Méghozzá nemcsak annyira tekintelek a lányomnak majd mint egy bármely közönséges megmentetemet, hanem rögvest így előkelő helyre avanszálsz nálam: máris az egyik legjobban szeretett leánykám leszel, legalább annyira, mint Szeretlek! De ne is haragudj, amíg Gapí fogságban van, nem igazán tudok bízni az ellenség emberében, s ezt azt hiszem nem is veheted rossz néven tőlem, mert szerintem emberileg teljesen érthető! Tehát gyerünk, vedd be magadat!

Lángocska elgondolkodott, és sokáig nem szólt. Végül Dzsondon ezt kérdezte:

—Említettél tegnap valami Bunkó tábornokot, feltételezem hogy tudod hogy merre található, ha őt elfognánk, nem segítene valamit?

—Tudom hogy merre van, de azt nem hinném hogy akár ő is tudná, merre van Gapí!

—De hát egy tábornok már csak elég magas rangú ehhez!

—Igen, de épp ez az: ő már túl magas rangban van. Ő már nem foglalkozik egyes foglyokkal külön-külön.

—Remek, ha magas a rangja, akkor viszont ki tudja deríteni!

—De nem akkor, ha már elfogtátok! Aztán meg nem is hiszem, hogy elfoghatnátok. Tudom ugyan merre van, de nem a lakáscímét tudom, hanem a támaszpontja helyét, az pedig egy nagyon sok szintes föld alatti bunker, sokezer fős személyzettel, iszonyúan felfegyverezve. Mire is mennétek ellene! De még ha el is fogjátok, nem hiszem, hogy kiadnák érte Gapít. A titkosszolgálatra nem jellemző a nagy szolidaritás. Akit elkapnak, egyszerűen leírják és kész. Ha ilyesmit tesztek, valószínűbb hogy egyszerűen szétlövik az űrhajódat és az űrvárosodat, Midzsikó! Szerintem máris be vagy célozva seregnyi rakétával. Tulajdonképpen nem is hiszem hogy elengednének szépszerével, s ha ugrani akarsz az engedélyük nélkül, amint gerjedni kezd a hipermező, máris lőnek rád! Aggódok, miként szelelhetsz el a rendszerből!

Midzsikó elvigyorodott.

—Nyugi, csak legyen nálam Gapí, és legyenek az űrváros fedélzetén, nem aggódok már semmiért!

—Lehetetlen hogy ne észlelnék a hipermező gerjedését, hiszen az borzasztó erős kell legyen, ha egy egész űrvárost elmozgat!

—Észleljék csak nyugodtan.

—De előbb érnek hozzád a rakéták, mint hogy kellően erősre feltöltődjön!

—Tizenhat perc alatt csak nem ér el hozzám rakéta!

—Tizenhat perc alatt lesz a hipermeződ száz százalékos?! - meredt rá Lángocska döbben-ten.

—Ha vészstartot alkalmazok, elég nyolc perc is. De ezt nem szívesen tenném, mert utána generáloztatni kéne a kondenzátorokat, ami nagy pénz és hosszú idő. A vészstart eléggé lestrapálja őket.

—Hát ilyen nincs! Azt tanultam az iskolában, hogy csak a tutuk képesek azonnal a hipertérbe menni, de még ők is csak kis űrobjektumokkal!

—Én sem beszéltem azonnalról...

—De Midzsikó, én úgy tanultam hogy az a hajtómű ami egy űrvárosnál harminc perc alatt feltölti a hipermezőt, az már csúcstechnológia!

—Kicsikém, mindig elfeledkezel róla, hogy én a Csiszík Barbár Barátja vagyok! Az űrvárosom ugyan nem csiszí építésű, sőt még a hipermotorja sem, de néhány nagyon elavult részegységet azért kicserélték nekem, csupa olyanra természetesen ami már a csiszík közt elavult, de a számomra még nagyonis nem! És azért tették meg, mert azt mondták nem akarják hogy csak azért haljak meg, mert a barbár hipergenerátor valamelyik ugrásnál ripityára megy! A csiszík ugyanis elképesztően lesajnáló véleménnyel vannak a barbár technikáról, különösen a biztonságtechnikáról! S az én életemet féltik, mert a barátjuk vagyok. Tehát bár az űrvárosom barbár gyártmány, s a hipermotor sem csiszí teljes egészében, de nyugodtan mondhatom hogy amolyan öszvér technika, félig barbár, félig csiszí, tolvajnyelven szólva „fel van tuningolva” a csiszík által, s ezért nyugodtan megtehetek vele olyasmiket, amiktől a barbár űrcirkálók kapitányainak a hajuk is égnek állna! Ha én azt mondom hogy kész lesz a hipermező ennyi meg annyi idő alatt, akkor az kész is lesz!

—Nyugodtan hihetsz Midzsikónak - mondta Dzsondon - idefelé is úgy jött hogy az ugrásnál a farkam vége majdnem a számon kandikált ki, úgy hullámozottak a szerveim és végtagjaim, az űrvárosának meg kutyabaja, nem kampecolt ám be, pedig hat bolygóátmérőnyire a Karallától jött ki a hipertérből!

—És be is megyek a hipertérbe ott ahol most vagyok, nem vacakolok hagyományos meghajtással, és aztán kövessen csak aki mer!

—Hát ha kijöhetnél itt, akkor be is mehetsz, veszélyesebb csak nem lesz... - dünnyögte Lángocska.

—De lesz, mert a karamallaiak olyan dokkolópályára küldtek, biztos nem véletlenül, ami csak két bolygóátmérőnyire van a felszíntől.

Lángocska elsápadt.

—És képes lennél ugrani ekkora gravitációs térben?!

—Szemrebbenés nélkül! - állította Midzsikó.

—Bátor vagy! Én nem merném megtenni!

Ez jólesett Midzsikónak, s emiatt ezt mondta békülékenyen:

—Ugyan, te vagy a bátrabb, én nem merném magamat ráhúzatni egy olyan kinkaróra mint te!

—De akkor is, lehet hogy nem rakétákkal lőnek majd rád hanem lézerrel, s annak nem kell ám nyolc perc sem hogy odaérjen hozzád!

—Ne aggódj, kiváló a pajzsrendszerem! Néhány lézerlövést gond nélkül kibír, s mielőtt túlterhelődne, már a hipertérben leszek! Tulajdonképpen sokkal szívesebben is veszem ha egy lézersugár talál telibe, mint ha nukleáris tölteteket robbantgatnak az űrvárosom közelében! De most már tényleg beszéljünk másról! Az űrhadviselést bíz rád Lángocska, mert abban épp én vagyok a szakértő, te azt oldd meg hogy Gapí felkerüljön az űrvárosomba, ennyi a dolgod, nem több, ha ezt eléred, már fölöttébb meg leszek elégedve veled!

Lángocska még mindig gondolkodott egy ideig, majd csak ennyi tellett tőle:

—Hát most aztán feladtad a leckét nekem, Midzsikó...

—Ugyan, a főnökeid azért küldtek hozzám, hogy vizsgálazz, életed első éles küldetésében, és most is csak az a helyzet hogy vizsgálnod kell, csak épp az ellenkező oldalról!

Dzsondon megpróbált segíteni Lángocskának.

—Mi arra gondoltunk, hogy elkezdjünk gyanúsan viselkedni, mint akik tudnak valamit Gapí üzenetéből, s fel akarjuk venni a kapcsolatot a karamallai ellenállómozgalmakkal, s emiatt a titkosszolgálat megijed, elkezdenek kapkodni, s akkor talán megtudunk valamit!

Lángocska legyintett.

—Minek kapkodnának, legfeljebb megölnek benneteket! Különbözik meg szerintem azt sem tennék, csak figyelnének benneteket, hogy kikkel kerültök kapcsolatba, és kész! Megölni ráérnek akkor is, ha már hazafelé készülődtek!

—Úgy terveztük, hogy elmegyünk a katasztrófa színhelyére is, ahol Gapí járt. Hátha ott minket is megkeresnek azok, akik Gapinak elmondták a titkot!

—Ez nem lehetetlen, ugyanakkor nagy esélyét sem látom. Mert először is, azokat valószínűleg Gapíval együtt már korábban lekapcsolták és börtönben vannak. Aztán meg ha mégsem így esett, lapulni fognak, két okból is! Egyrészt mert teljes joggal hihetik, hogy Gapí időben értesített téged Midzsikó, s épp ezen értesítés miatt vagy itt, másrészt azt ők is tudják, hogy figyelni minden lépéseket a titkosszolgálat, tehát nagyon nagy veszélynek teszik ki magukat a kapcsolatfelvétel megkísérlésével. Véleményem szerint ők most tőletek várják, hogy tegyetek valamit az ügy érdekében.

—Milyen ügy érdekében?

—Ezt kéne kiderítenünk!

Újabb hallgatás után Lángocska törte meg a csendet. Láthatóan nagyon nem akaródzott neki, de Midzsikó is és Dzsondon is olyan figyelmesen néztek rá, hogy nyilvánvaló volt: addig nem nyugszanak míg épp ő, Lángocska, ki nem talál valamit!

—El kell ismernem - nyögte - ez valóban igazán kémnőnek való feladat! Jöjjenek rá egy nagy titokra... és mentsek meg valakit... ha ezt megoldom, teljes joggal tarthatom magamat igazi profinak!

—Úgy van! - bólogatott Dzsondon.

—Nos, hát ugye százszázalékosan természetesen nem lehetek biztos benne... de azért én úgy vélem, hogy eleve rossz helyen keresitek a lányotokat!

—Amennyiben? - kérdezte Midzsikó.

—Amennyiben ő nincs is a Karamallán.

—Hát?!

—Természetesen a Haddahornon van! Mostanában odavisznek minden kétes elemet, még nem is csak azokat akiket úgyis halálra vagy életfogytiglanra ítélnék, vagy bizonyosidejű kényszermunkára, hanem most lényegében mindenki kényszermunkás lett hirtelenjében! Még azok sem kapják meg a korbácsütéseiket akiket erre ítélnék, mert nem teszik őket a megkorbácsolással beteggé, mert akkor kevésbé tudnának dolgozni! Most mindenki a Haddahornra kerül! Na és a dologban az az érdekes, hogy bár sokakat visznek oda, de olyanról nem tudok, hogy valaki vissza is tért volna onnan! Azt viszont biztosan tudom, hogy a politikai elítélteket mind egy szálig odaviszik. Ettől még természetesen nem teljesen biztos hogy épp a ti lányotok is ott van, de legalábbis kilencvenkilenc százalékosan meg merem kockáztatni ezt az állítást! Hogy a Haddahornon hogyan találjátok meg, azt még nem tudom, de ha valóban ott van, még ez is könnyebb lesz mint itt a Karamallán, egyszerűen mert akár mennyien vannak is ott, az még mindig sokkal kevesebb mint a Karamalla lakosainak száma, meg mert eleve nem is lakják az egész bolygót, csak néhány nagy bázis lehet ott, ahol a pályamódosító rakétarendszereket építik! Arra azonban számíts Midzsikó, hogy olyan nincs, hogy te engedélyt kapj a Haddahornra repülni! Teljesen kizárt hogy odaengedjenek, s amint megindulsz arrafelé az űrvárossal, máris utánad erednek a cirkálók! A Haddahorn hivatalosan katonai kísérleti terepnek van minősítve! És biztos is hogy vannak ott katonák! Meg fegyőrök a fegyencekre vigyázni, meg fegyverek is, meg minden! Az szigorúan elzárt övezet, ott szerintem az lesz hogy ha oda is érsz, eleve le sem szállhatsz a felszínre!

Ám Midzsikó csak legyintett.

—Észre sem fognak venni.

—Egy ekkora űrvárost?!

—Azt igen, de azt nem veszik majd észre, hogy leszálltam! Köszönöm a tanácsot, Lángocska!

Most megszólalt Dzsondon.

—Egy pillanat, Midzsikó! Tudom hogy úgyis hiába beszélek hozzád, mert nem fogsz rám hallgatni, de kérlek gondolj bele, hogy neked ha odamész, nemcsak a Haddahorn bolygó dzsanar fegyvereivel kell szembenézned! Ott vannak ugyanis az akasztány űrvárosok, mindegyik van akkora mint a tied, még nagyobb is, márpedig az akasztányok arról hírhedtek, hogy szinte másban sem bíznak mint a lézereikben, olyan erős lézereket gyártanak amik egy egész várost elpusztítanak egyetlen lövéssel, s nem hiszem, hogy egy ekkora lövést is kibír a páncélzatod!

—Úgy van. - mondta Midzsikó angyali nyugalommal.

—És ott vannak még a karotányok is, meg a többi mindenféle más vallásörült, s ezek mindegyike az ellenségeid lesznek ha kiderül, hogy mit akarsz!

—Igen, ha törődnek egyetlen fogoly lány életével. De valószínűleg nem is tudnak a létéről.

—Én sem kétlem hogy még nem tudnak róla, de légy nyugodt hogy ha kiderül, nem a te oldaladra állnak majd ők sem, mert most úgy tűnik hogy bármilyen hihetetlen is, de a dzsanarok szövetségesei!

—Micsoda?! Az akasztányok és a karotányok?! - álmélkodott Lángocska.

—Úgy van. Seregnyien nyüzsögnek a Haddahorn körül, láttuk az úrből, bár nem kétlem hogy a vezetői poszt a dzsanaroké, mert a bolygó is az övék. - válaszolta Dzsondon.

—De hiszen ezek feneketlenül gyűlölnék minket, de még egymást is!

—Mégis így van.

—Na, akkor most már holtbiztos, hogy a Haddahornra kell mennetek! - szólt határozottan Lángocska.

—Mert? - kérdezte várakozóan Midzsikó.

—Mert ne legyek a lányotok, ha nem ott készül az a galaktikáraszóló disznóság, amire Gapi is célzott! Ha ezek odafent együttműködnek egymással és velünk, akkor annak rém komoly oka kell legyen! És különben meg sajnálattal közlöm veletek, hogy csinálhattok ti bármit,

elfoghatjátok az egész titkosszolgálatot de még a Legfőbb Főpapot is, soha ki nem adják nektek cserébe Gapít, mert ez akkora titok lehet, hogy mindennél többet ér nekik! Naná hogy, akkora titok hogy együttműködjenek érte az akasztányokkal meg a karotányokkal... huh! Szinte félek, hogy mi fog itt kiderülni! Szóval Midzsikó vagy lemondasz Gapíró, vagy kiszabadítod erővel, mert más megoldás nincs! Ellenben ezután már százszázalékosan biztos vagyok benne, hogy Gapí a Haddahornon van. Ott kell legyen, mert soha de soha el nem engednék, őt lényegében halálra ítélték, ha meg halálra ítélt, akkor az a sorsa ami mostanában a többinek: halálig tartó kényszermunka a Haddahornon! Ott gyorsan halnak az emberek. Gondolom különben hogy naponta sokan végig is erőszakolják ha elég csinos, mert kell szórakozás a fegyőröknek is. Ezt ott szabad nekik, megengedik a tiszték, mert így könnyebb fegyelmet tartani azon a minden luxus nélküli szolgálati helyen, és semmibe sem kerül nekik. Ha tehát Gapí csinos, már emiatt is odakerült.

—Igen, Gapí szép... - mondta Midzsikó elkomorodva.

—Tehát vagy kiszabadítod erővel, vagy...

—Nincs *vagy*! Kiszabadítom erővel és kész. Azaz pont! - azzal Midzsikó felállt, és a vezérlő-pulthoz lépett. Tenyerét rátette egy tenyér alakú bemélyedésre a pulton, mire kivilágosodott a képernyő, s megjelent előtte egy csomó menüpont.

—Üljetek le, és szíjazzátok be magatokat, mert ez meredek lesz, nem fogok finomkodni! - figyelmeztette őket Midzsikó.

—Hű, ezt jobb lesz komolyan venni, mert én már láttam Midzsikót ürrepülni, és az is rázós volt amikor nem szólt róla, milyen lesz most, amikor előre bejelenti! - figyelmeztette a kicsiket Dzsondon, azzal Szeretleket ő maga szíjazta be egy ülésbe, miközben fél szemmel Midzsikót figyelte. Midzsikó eközben ráállt a „felszállási előkészületek” menüpontra, és olyasmit művelt, hogy Dzsondonnak egyszeriben melege lett: Midzsikó ugyanis egyszerűen kikapcsolta az összes automatikus biztonsági rendszert! Ezután belépett az „energiaellátás” menübe, és a fúziós reaktort háromszáz százalékos túlterhelésre utasította.

—Tulajdonképpen nem is lehet olyan rossz párafelhőként élni, nem lesz legalább orrom ami viszkessen... - morogta ezt látva Dzsondon.

—Hülye, ne humorizálj, azt hiszed jó kedvemben teszem?! - förmedt rá Midzsikó. —Hanem azután amit Lángocska mondott nekem, kétlem, hogy csak úgy simán megengedik, hogy elhagyjam a bolygót!

—Esetleg meg lehetne próbálni mégis, hogy engedélyt kérjünk rá, mert hátha!

—Haha! Nem fogom figyelmeztetni őket! De idefigyelj, ne legyen Midzsikó a nevem, ha ezek nem akarnak majd seggbe durrantani minket, márpedig ahhoz kell ám az energia, hogy azt kivédjem!

—Állítólag nincsenek fegyvereid.

—Támadó fegyverek. Azt egy szóval sem mondtam, hogy nincsenek pajzsaim... sőt, nagyon is vannak, mert ez egy csiszí úrhajó! De ahhoz is kell az energia!

—Jó, csak arra válaszolj kérlek, hogy mi bajod van a csiszí biztonsági rendszerrel, hogy kikapcsoltad!

—Csak az, hogy ez! - mutatott a képernyő jobb felső sarkába. Ott az úrvárosa képe volt látható, és úgy tűnt, négy dzsanar úrcirkáló is ott lebeg a közelében, mintegy díszkíséretül.

—Ezek nem hiszem hogy szívesen vennék ha az engedélyük nélkül visszamegyek a Győzedelmesre, márpedig én visszamegyek, vagyis ki kellett hogy kapcsoljam a biztonsági programot, mert mint mondtam ez csiszí úrhajó, márpedig a csiszik semmit nem kockáztatnak, emiatt feltételezem, hogy nem örült pilóták elviselésére tervezték!

—Te, jobb lett volna ha nem keltesz fel, és addig kaszkadőrködöl, amíg alszom! Álmomban még meghalni is sokkal szebb!

—Jobb ha most nem beszélsz, mert nincs rád időm és figyelmem! - azzal Midzsikó felszállt. Még csak nem is vészstarttal. Szép nyugodtan felemelkedett, de még hatszáz méteren sem járt, amikor máris rádióüzenet érkezett hozzá az irányítótoronytól, hogy mit képzelsz hogy csak úgy repülget, ezzel veszélyeztetni a légi- és az űrközlekedés biztonságát! Kérne talán pályarendélyt előbb!

—Már tegnap is önkényeskedett, de ott elfogadtam, hogy nem akart megégni, de mi ez a mostani... - kiabálta az ügyeletes tiszt.

—Dolgunk van. Pá, kisaranyom! - intett felé Midzsikó, azzal kikapcsolta a külső kommunikációt. Ellenben így szólt:

—Most már a legfőbb ideje bekapcsolni a pajzsokat, és az elhárítás nyolcvan százalékát a tatra kapcsolni! - szólt.

S valóban! Hamarosan jelezte a számítógép, hogy erős lézerimpulzus érte az űrhajó tatpajzsát.

Midzsikó bekapcsolt egy másik képernyőt is a pulton, ami a felszínt mutatta.

—Ezt nézzétek!

Odalent a Karamalla felszínén égett a város egy része.

—Van neked is lézered?! - ámult Dzsondon.

—Nincs. Ez egyszerűen a pajzs eredménye. Csiszi pajzs, több funkcióval. Most épp hőtűkörre kapcsoltam. Ez úgy működik, hogy a beérkező sugárzások kábé kilencvenöt százalékát egyszerűen visszatükrözi nagyjából abba az irányba, ahonnan az jött! Azt hiszem tehát hogy ezáltal a minket az előbb lődöző lézerágyú sikeresen kiiktatva! Na és akkor most... - azzal megpöckölt valami feliratot a képernyőn csak úgy a körmével, mire a monitoron megjelent egy csík, ami fölött a „gyorsulás” szó szerepelt, s ez egyre csak hosszabbodott. Hamarosan már nyolcvanhatezer kilométeres óránként sebességre gyorsultak fel. Midzsikó megnézte ezt, és elégedetten bólintott.

—Nyolc percen belül ott leszünk az űrvárosnál! - azzal előszedett valami rádiótelefonféséget a zsebéből, állított rajta néhány gombot, majd beleszólt:

—Itt Midzsikó beszél. Általános harckészültség! Továbbá felkészülés a térugrásra! Minden pajzsot a helyére, hipergenerátorokat vészstart üzemmódra, sőt, terheljétek túl a rendszert százhusz százalékra! A célpont koordinátáit mindjárt küldöm! Mindenki azonnal a szolgálati helyére!

—De Midzsikó - jött meg a kommunikátoron az ellenvetés egy női hangtól - ha ezt meg tesszük, nem fogsz tudni dokkolni az ugrás előtt!

—Azzal ti ne törődjétek, ez parancs!

—És ha a cirkálók okvetetlenkedni kezdenek?

—Semmi baj, nyolc percig még őket is kibírjátok, azután meg már mindegy!

—Hát, te vagy a főnök... természetesen minden úgy lesz, ahogy parancsolod!

S minden bizonyial valóban elkezdtek gerjeszteni a hipermezőt, mert a Midzsikó monitorán az űrvárost mutató kép körül ibolyaszínű kör kezdett el derengeni, s ennek fénye szinte másodpercről másodpercre erősebb lett.

Dzsondon megköszörülte a torkát.

—Már sokszor gondoltam rá, milyen lenne úgy öngyilkosnak lenni, hogy belerepülök egy Fekete Lyukba, de sosem hittem volna, hogy ki is próbálom! Holott egy térugró űrobjektum tulajdonképpen nem más, mint egy mesterségesen generált Fekete Lyuk, aminek közepén...

—Most nincs időm erre, majd utána szövegelhetsz, de most más dolgom van! - és Midzsikó képernyőjén megjelent egy csomó szám, méghozzá két hasámban. A bal oldali fölé az volt írva, hogy „Győzedelmes”, a jobb oldali fölé az, hogy „Mindenható”. Midzsikó pedig beledugta a kezét egy olyasféle kesztyűbe, amit a kibertérben való manipuláláshoz használtak, ideoda mozgatta az ujjait, mire az űrhajó vadul imbolyogni kezdett, de közben a két oszlop számadatai egyre közelebb kerültek egymáshoz.

—Mi a fenét művelsz te?! - kérdezte mégis Dzsondon.

—Elkezdtem gerjeszteni a mi hajónkkal is a hipermezőt, és megpróbálom szinkronba hozni az űrváros hipermezejével, hogy vele együtt ugorjunk!

—Hát te aztán valóban komplett örült vagy!

Midzsikó nem válaszolt, ám hamarosan megjelent a fő monitoron is az űrváros képe, s ezzel egyidőben egy felirat:

—Szilárd akadály a pályáívben! Becsapódásig várható időtartam 76 másodperc. Visszaszámlálás indul!

—Remek! - sóhajtott a Midzsikó, ránézve a két oszlopra. A számok egyformák voltak. —Az ugrásig már csak negyven másodperc van hátra, tehát előbb ugrunk, mint hogy becsapódjunk!

—Aha, és ugrás után?!

—Nem gond, lesz azért akkora fluktuáció, hogy elsodorjon kissé bennünket!

—De lehet, hogy épp az űrváros felé!

—Imádkozz, hogy jók legyenek a reflexeim. De nézd csak a cirkálókat, hogy menekülnek a dzsanarok! Eszükbe sem jut lődni, mentik a bőrüket!

—No igen, nem életbiztosítás térugró űrváros közelében lebzselni... - morogta Dzsondon, és az űrváros képét figyelte. Akörül már tűzvörös és ibolyalila volt az erőter. Normális esetben a hipermező nem látszik ugyan, de ez cseppet sem volt normális eset, mert egyrészt elég közel voltak a bolygóhoz ahhoz, hogy kószáljon még itt-ott néhány levegőmolekula amit ionizált a hipermező, másrészt itt egyszerre két hipermező épült, az űrvárosé és a csiszi űrhajóé, s ezek is hatottak egymásra. Igaz, ezeket Midzsikó szinkronba hozta egymással úgy nagyjából, de tényleg csak úgy nagyjából, talán a második tizedesjegyig, szóval teljesen egyformák azért nem voltak. Ahogy ebbe belegondolt, Dzsondonnak gyöngyözni kezdett a homloka.

—Tudod mit, téged sem veszlek feleségül, lehet hogy izgalmas egy örült mellett, de igen veszélyes is!

—Pedig már javában a feleséged vagyok! Na, most figyelj! - szólt Midzsikó, tekintetével a számlálót követve.

S amikor az a nullára ért, Dzsondon előtt elsötétedett minden, mert úgy érezte, mintha valaki teljes erőből a szemébe vágott volna. Egyszerre mindkét szemébe. Ki akart ugrani a szíve, a gyomra, mindene, s egy pillanatra úgy érezte hogy neki tulajdonképpen a lába helyén van a keze, a gyomra helyén a feje, s a feje helyén a lába.

Nem tudta mennyi ideig tartott ez az állapot, biztos nem sokáig, de nagyon kellemetlen volt! S amikor már újra úgy érezte hogy él, még akkor sem volt minden rendben, sokáig nem látott, hiába dörgölte a szemét. Csak lassan tisztult ki előtte a világ képe.

—Az ördögbe is, eddig kétszer ugrottam veled, s mindegyik alkalom szar volt, sőt egyre szarabb! - dörmögte.

—Csak mert olyan nagy darab vagy, s a nagyobb testeket jobban megviseli a szingularitás! - nevetett kissé erőltetetten Midzsikó. S amikor Dzsondon ránézett, látta a nő sápadt arcán, hogy az is kutyaúl van azért.

Most a képernyőt nézte meg. Megvolt az űrváros, körülötte repültek szabályos körpályán, de nem messze tőlük még mindig egyre terjedt négy óriási atomrobbanás ionfelhője.

—Ezek a cirkálók voltak?

—Úgy van. Hiába, tudtam én, hogy azok nem arra lettek tervezve, hogy mindössze két bolygóátmérőnyire egy 1 gés gravitációs térben térugorjanak! - kuncogott Midzsikó.

—És velünk mi lett?

—Még nem tudom, mindenesetre a Mindenható szerint a hajtóműveknek és létfenntartó rendszereknek semmi bajuk, s ez a lényeg! Különbözik nem lep meg, mert ez egy csiszi űrhajó. Ami az űrvárost illeti, az már biztos rosszabbul járt, de tény ami tény hogy még itt van, tehát olyan nagy tragédia ott sem történhetett, legfeljebb fizethetnek néhány milliárdot a generáloztatására! És így leráztuk a cirkálókat is, sőt, szerintem azt sem tudják a Karamalla, hogy hová igyekeztünk ilyen veszettül! Na de nézz csak oda, te vén, morgó medve, mit gondolsz, mi az a bolygó előtted?!

Dzsondon odanézett a monitorra, Midzsikó ujját követve, s kimondta a bolygó nevét:

—A Haddahorn.

Midzsikó természetesen gyorsan dokkolt az űrhajóval az űrvárosa külső páncélzatán, majd be is ment az űrvárosba, s annak vezérlőtermében az ott szolgálatot teljesítő sze-

mélyzet, mind csupa nő, némelyik még majdhogynem gyermek, nagy üdvözléssel fogadta,

—Megjött a mi istennőnk! Éljen, éljen! - kiabálták, és körbetolongták, némelyek meg is pusztították, és mind boldogan mosolyogtak rá. A nagy ovációt látva Lángocska így szólt:

—Hát ez a fogadtatás cseppet sem katonás... nyoma sincsen fegyelemnek... de nem tagadom, nagyon tetszik nekem!

Aztán hogy Midzsikó kiszabadult a tisztelői köréből, bemutatta nekik Lángocskát.

—Ismerjétek meg őt is, mert őt még nem láthattátok!

—Egy újabb megmentett? - kérdezte az egyik nő.

—Ahogy vesszük. Ő Aljaska különleges ügynök a karamallaiak titkosszolgálatától, de azt állítja hogy a mi oldalunkra állt, és azt mondja hogy szeretné ha a lányomnak tartanám, mert megtagadja az egész múltját, s már a neve sem Aljaska, hanem Lángocska! Jó lesz ha vigyáztok rá, mert nem igazán bízom még benne, de muszáj volt magammal hoznom mert Dzsondon bizalmat szavazott neki, és Szeretlek is nagyon szereti. Ez az Aljaska-Lángocska azt ígéri, hogy segít nekem amiben tud, s az ő ötlete volt az is, hogy menjünk ide a Haddahornra, mert szerintem ezen a bolygó méretű fegyvertelepen van a lányom is valahol. Egyelőre követem a tanácsait, mert jobbat nem tudok. Mindazonáltal most azonnal menjetek a fegyvertárba, és vegye mindenki magához a kedvenc kézfegyverét, tüvetőt, rezonanciapisztolyt, ultrahangkést vagy más, kinek mi tetszik, de Lángocska ne kapjon még fegyvert! Jobb, ha ügyelünk mindenre!

A vezérlőben nemsokára mindenki harci díszben pompázott.

—Nem lenne jobb ha ide sem engednéd őt a vezérlőbe? - kérdezte egy idősebb nő.

—De igen, jobb lenne, de nem tehetem, mert lehet hogy gyorsan kellenek a tanácsai!

—Máris mondok egy tanácsot. - szólt Lángocska.

—Halljuk!

—Legjobb esetben is órákon belül észrevesznek bennünket a haddahorniak. De lehet hogy percekben belül. És megkérdik hogy kik vagytok. És ha bevallod az igazat, rögtön lőni kezdenek mindennel amijük csak van! Tehát hazudni kell.

—Jó, majd kitalálok valamit.

—Az nem jó, mert bárminek adod is ki magadat, akkor sincs jogod itt lenni. Egyetlenegy valamit tehetünk csak: olyasmit kell mondanod, amit elhisznek!

—És mi lehet az?

—Nem mi, hanem ki! Én magam!

—Mire gondolsz?

—Nézd Midzsikó, előbb mondd meg, hogy miként akarsz úgy lemenni a bolygóra, hogy ne vegyék észre! Mert azt mondtad, hogy ezt meg tudod oldani!

—Egyszerűen. Beszállok a csiszi úrhajóba, és szabadesésben a bolygó felé zuhanok. Nem hiszem hogy egy ötven méteres objektumot kiszúrnának odalentről, de ha mégis, akkor is simán meteornak nézik, mert nem lesz bekapcsolva a hajtóműve. A felszíntől talán két kilométerre kapcsolom csak be a hajtóműveket, és landolok. Természetesen nagyon gondosan kell kiszámítani a zuhanás vektorait, hogy eleve olyan pont fölé zuhanjak, ahonnét nem kell messzire repülnöm, mert minél rövidebb időre kapcsolom be a hajtóműveket, annál kisebb a lelepleződés veszélye! Mindjárt keresek is egy megfelelő pontot, bár így minden információ nélkül, hasraütésszerűen az egyenlítőre gondolok, feltételezem ugyanis hogy a rakétarendszereket a sarkokon építik ki, mert egy pörgő objektumot, mint egy bolygó is, a forgássíkra merőlegesen lehet a legkönnyebben elmozgatni valamilyen irányba! Az egyenlítő tehát lakatlan vagy ritkán lakott kell legyen! De megnézzük! - és Midzsikó intett Tavaszacsinak. —Add a Haddahorn képét!

—Adom Midzsikó, de nem lesz valami pontos, mert még nem sok ideje deríti fel az automata!

A vezérlőben megjelent a Haddahorn mintegy két méter átmérőjű holografikus képe. És Midzsikó felszisszent.

—Ezek meg mi a szart keresnek itt?! - és döbbenten mutatott az egyenlítőre. Mert ellentétben azzal amit ő magyarázott, cseppet sem úgy volt ez, hogy az egyenlítő lakatlan lenne, s a sarkokon nagy építkezés folya! A valóság épp fordított volt. Semmit nem láttak a két sarkvidéken, már persze semmi olyasmit amit e gyors felderítés a világűrből kimutathatott, ellenben az egyenlítő mentén körbe végig a bolygó egész peremén, nagyjából ötezer kilométerenként egymástól, nyolc hatalmas objektum tornyosult, megvolt mindegyik jó hat kilométer magas, s e piramisok ugyanilyen széles alappal is rendelkeztek! De ez még nem is volt minden, mert ezen objektumokat egymással egy bő két kilométer átmérőjű gyűrű kötötte össze, eképp az egész bolygó úgy nézett ki, mint ami vékony, emberkéz alkotta gyűrűbe van húzva, s e gyűrűn e nyolc ékkő mint megannyi kis hold ragyog! Mert ezen objektumok bizony csillogtak, legalábbis az a négy amit részben vagy teljesen megvilágított most a Nap.

—Hát ezt el sem hiszem, ilyen nincs! Nem lehetnek ilyen örültek! - suttogta Midzsikó, majd intett Dzsondonnak.

—Tessék, nézd csak meg te morgó medve, mennyire bizonygattad, hogy nem próbálkozhatnak meg a bolygó hipertérbe vitelével, nincs ehhez sem tudásuk, sem energiájuk, holott neked adom minden vagyonomat ha ez nem úgy van, hogy ez itt nyolc hipertérgenerátor, köztük az anyaggyorsító szinkronsínjével! Ezek arra készülnek hogy a hipertérbe juttassák a bolygót, ez olyan biztos mint a halál! Hagyományos meghajtáshoz, rakétarendszerhez a sarkok lennének a kedvezőek, de ezek nem vacakolnak azzal, ugrani akarnak az egész bolygóval, s ha ez egyáltalán megoldható, akkor igazuk van, és valóban az egyenlítőre célszerű telepíteni a hipergenerátorokat! Most már nem is csodálom annyira, hogy itt vannak az akasztányok meg a többiek, mert bár még mindig nem tudom hogy mitől békültek ki ennyire, de az biztos hogy e kolosszális munkát nem győznék a dzsanarok egyedül! Azt sem csodálom, hogy sok kényszermunkás kell nekik. Biztos mindet bányamunkára fogták, mert a legegyszerűbb ha e sok mesterséges hegyhez helyben termelik ki a vasat meg mindent ami kell!

—Nesze neked Midzsikó, eddig azt hitted, nagy vagy a tíz kilométeres úrvárosoddal, erre itt lesz egy, aminek az átmérője megvan több mint tizenkétezer kilométer!

Lángocska is megszólalt.

—Azt nem értem, minek eltitkolni ezt az építkezést! Mert ha ezt megoldják, az biztos hogy Galaxisra szóló hír valóban, mert eddig bolygónyi üreszközőket kizárólag a tutuk építettek, csak hogy ez nem olyasmi amit szégyellni kéne, ez inkább nagy dicsőség! És igazuk is van, ha már úgyis muszáj elvinni innen ezt a bolygót mert bajt keverne, miért is ne oldják meg, hogy akárhová is el tudják mozgatni?! De mert titkolódnak, sőt, hazudnak, mert állandóan rakétarendszerekről beszélnek odalent a Karamallán, emiatt azt hiszem, az igazságnak még mindig csak egy részét tudjuk! Valószínűleg a kisebbik részét! Mindenesetre készülj fel Midzsikó, hogy most már biztos hogy nem engednek hazamenni szépszerével!

—Egyelőre ez nincs is a szándékomban! Halljuk azonban hogy mi a terved, mert én még mindig azt mondom mint az imént, épp csak nem az egyenlítőn szállnék le, hanem valamelyik sarkpont közelében!

—Nekem jobb ötletem van. Tudniillik még ha sikerülne is észrevétlenül leélned, mit kezdenél a sarkokkal, a lányod biztos nem ott van hanem vagy valamelyik hipergenerátor építkezésén, vagy valamelyik bányában! Esetleg valami kéjtanyán, amit a tiszték részére nyitottak! Szóval nekem az jutott az eszembe, hogy nem szabad megvárni, míg felfedeznek téged!

—No persze! Jelentkezzek be inkább én magam hozzájuk, mi?!

—Nem. Nem te. Én inkább!

—Te?!

—Én hát!

—Elment az eszed! Hiszen az ugyanaz!

—De nem az, mert...

—De igen, az, máris tudnak majd ugyanis rólam, márpedig több az esélyem az észrevétlen landolásra, ha még nem is sejtik hogy itt vagyok!

—Csudát! Perceken belül észlelik majd a hipertérből kilépés maradványsugárzását! Ez ugyanis nem apró űrhajó hanem űrváros, továbbá le merem fogadni, mindjárt kiszúrták a jövedeleddet már amiatt is, mert az sem volt épp ártatlan kis tűzijáték, hogy az imént robbant fel egyszerre négy űrcirkáló! Máris vizsgálják errefelé az eget a távcsöveik meg a detektoraik, és mindjárt rántkalálnak! Mindenesetre előbb, mint hogy talajt érnél, s azután holtbiztos, hogy még a porszemekre is azonnal lőnek, ha ebből az irányból érkeznek! Na de én azt találtam ki, hogy...

—Nagyon gyorsan odaérek, a csiszí űrhajóval megyek, és...

—Midzsikó, hallgass már el, hadd mondja el amit akar, ne vágj mindig közbe! Hiszen tanácsadónak alkalmaztad, vagy nem?! - szólt Dzsondon.

—Hé, én vagyok a főnök, és...

—És Lángocska szerint nincs sok időnk a haditervre! Mondd csak amit akarsz Lángocska, és ha Midzsikó nem akar meghallgatni, gyere át velem egy másik helyiségbe, legfeljebb ő nem hallja!

—Haditervem lényege az, hogy úgy teszek, mintha átvettem volna a hatalmat az űrvárosban! - felelte Lángocska.

—Ugyan miért?!

—Természetesen azért teszek így, mert remélem hogy akkor nem lőnek le minket, hanem iderepülnek, hogy elfogjanak téged!

—Ezzel ugyan mire megyünk!

—Például arra, hogy addig sem leszünk gyanúsak! Különben meg nem azt akarod-e, hogy találkozz a lányoddal?! Biztos vagyok benne, hogy ha hagyod hogy elfogjanak, elérem hogy láthasd őt, mami! - vigyorgott Lángocska szemtelenül.

Ekkor villogni kezdett egy jelzőlámpa.

—Bolygóról érkező hívás, Midzsikó! - mondta az egyik szolgálattevő.

—Na, mindjárt meglátjuk hogy ki keres! - lépett a pulthoz Midzsikó.

—Ne! - kiáltotta Lángocska. —Ha most te veszed fel, azonnal vége mindennek, nem valósíthatom meg a tervemet, mert megtudják, hogy te még élsz! Engedj engem oda, Midzsikó!

—Még nem is tudom a tervedet!

—De már nincs is idő elmagyarázni! Bízz bennem, kérlek!

—Ha azt hiszed hogy kiszolgáltatom magamat pusztán a...

Ekkor azonban megérezte Dzsondon kezét a karján.

—Hé, mindent szakértőkre akarsz bízni, vagy nem?!

—De hát ez nem szakértő, ez csak be akart csapni engem kezdetektől fogva...

—Na ugye hogy a becsapás szakértője! Hagyd, hogy hadd csapja be most a lányod fegyőreit!

Midzsikó mérgesen szorította össze a száját, és nem is válaszolt, csak intett Lángocskának, aki boldogan pattant be a műszerpult mögé, és vételre kapcsolt.

—Hé, maguk odafent a 10-10-47-es szektorban, azonnal azonosítsák magukat! Azonnali azonosítást követelek! Kik maguk és hogyhogy nem értesítettek minket a jöttükről előre! És mit jelent az, hogy robbanásokat észleltünk abból az irányból, kivel háborúztak maguk?! Ha két percen belül nem azonosítják magukat, azonnal tüzet nyitunk, mert ez egy szigorúan titkos hadászati kísérleti telep!

—Hű de mérgesek! - mondta Midzsikó. Lángocska megfordult.

—Most senki egy szót se szóljon, még ha lehet ne is lélegezzetek! - azzal adásra kapcsolt.

—Hála a magasztos Haddahnak, végre valaki akivel beszélhetek! Hé valaki ott a Haddahornon, hallotok engem?! Itt Aljaska különleges ügynök beszél a titkosszolgálatról! Hall engem valaki?! Mert én hallak benneteket, de nem ismerem ki magamat igazán ezen az ördögi műszerpulton, ezt teljesen elbarmolták a csiszí! Hé, hall engem végre valaki?!

—Igen, nagyon jól hallom Aljaska ügynök, ha ugyan maga valóban ügynök, de mit jelentsen ez és kik maguk?!

—Ó, hála Haddahnak, hogy végre sikerült kapcsolatot teremtenem valakivel! Ez a műszerpult itt egyszerűen rémes, teljesen más a rendszere! Na tehát ez Midzsikó úrhajója, azaz úrvárosa, ez a Midzsikó a Köztársaság egyik leggazdagabb nője, és befolyásos az ottani szénátusban is! Engem a titkosszolgálat bízott meg, hogy férközzem a bizalmába, mert arra gyanakodtak, hogy esetleg fontos államtitkok nyomára bukkant, és meg akarták tudni, hogy mit derített ki! Megbízom Bunkó tábornok, akárki vagy is tehát ott a bolygón, őt keresd, ő igazolhat engem! Na és hát cselekedj kérlek gyorsan, mert ez a Midzsikó valóban rájött valamire, hogy pontosan mire azt nem tudom csak egy részét, rájött arra, hogy itt a Haddahornon nem rakétarendszer épül, hanem hipergenerátorok, és ideugrott, még hozzá úgy, hogy tudd meg, hogy az úrvárosa telis-teli van fegyverekkel, nem is kevéssel, ez nagyobb ütőerőt képvisel mint akár ezer dzsanar úrcirkáló! És azért jött ide, mert olyan hírt kapott, hogy itt van fogva tartva az ő Gapi nevű lánya, és ki akarja szabadítani! És arra készült hogy alig ér ide, rögvest szétlővi a Haddahorn hipergenerátorait! De nekem szerencsém volt, mert bennem megbízott, itt voltam vele az ugrás idején a vezérlőben, és mert nagy gravitációs térben ugrott el a Karamalla mellől, emiatt sokáig volt ájult az ugrás után, én előbb tértem magamhoz, talán mert kicsi vagyok, és mert nem akartam hogy ártson nekünk, emiatt időben ártalmatlanná tettem őt is, és mindenki mást is aki itt volt a vezérlőben! És blokkoltam a vezérlő ajtajait! Most tehát enyém az egész úrváros, de nem tudom hogy mikor veszik észre a többiek hogy mit csináltam idebent, tehát gyorsan küldjete ide egy osztag katonát! Azt meg tudom tenni, hogy kinyitom nektek az egyik légzsilip ajtaját, ott bejöhetnek! Fények jelzik majd hogy hová szálljanak le a katonák, az úrváros felszínén minden más fényt kioltok!

—Huh, ez váratlan hír volt!

—Hé, most ne a meglepetésseddel törődj, hanem küldj ide valakit, ezt én, Aljaska különleges ügynök parancsolom!

—Hogyan mondtad?! Nekem te nem parancsolsz vedd tudomásul, tudod te ki vagyok én?!

—Nem, mert nem méltóztattál bemutatkozni!

—Én vagyok maga Hulla tábornok! Nekem te nem parancsolsz!

—De maga sem nekem, mert a titkosszolgálat embere vagyok! Tehát tegye már amit mondtam, vagy ha nem hisz nekem akkor kérjen referenciákat rólam Bunkó tábornoktól, más-képp maga lesz a felelős, ha elszalasztják a nagy lehetőséget, hogy a birtokukba kerüljön egy csiszí úrhajó!

—Mi?! Ez egy csiszí úrváros?!

—Nem, az úrváros nem csiszí, de van rajta egy alig ötven méteres csiszí úrhajó! Ez most a mienk lehetne, tanulmányozni lehetne... na mi lesz már, mert nem tudom mikor kezdenek gyanakodni Midzsikó emberei, és nem tudom mit teszek, ha át akarják égetni az ajtókat tüvetővel!

—Jó, máris küldöm a kommandósaimat!

—Hányan jönnek?

—Mit érdekel az téged?! - kérdezte gyanakodva a tábornok.

—Hát már hogyste érdekelne, remélem sokan jönnek, mert ez nagy úrváros!

—Jó, ne szarj be, küldök egyszerre kétszázat!

—Bár már ideérvénének! És kérem közölje Bunkó tábornokkal a hőstettemet!

—Majd ha már sikerült elfoglalni az úrvárost, akkor, mert nem vállalom a felelősségét annak, hogy esetleges kudarc esetén azt is közölnöm kelljen vele! Azonnal indítom a kommandósokat! Várjon a további információkért a készülék mellett Aljaska ügynök! Vége!

Lángocska kikapcsolta a készüléket, és megfordult.

—Jó! - és Midzsikó mélyet lélegzett. - Csapdát állítunk a kommandósoknak, elfoglaljuk az űrkompjukat, s azután *azzal* megyek le a bolygóra! Azt már biztos nem lövik le! Lesznek egyenruháink is a foglyoktól! Okos vagy Lángocska. - azzal a mikrofonhoz hajolt:

—Figyeljen mindenki! Teljes elsötétítés, de jelzőfényeket az egyes dokkra! Figyeljétek a dokkolási folyamatot, s amikor az űrkomp dokkolt, teljes rádiózavarást kérek minden hullámhosszon, hogy ne tudják értesíteni a lentieket! Ez mindaddig érvényes, míg csak mást nem

mondok! A teljes Biztonsági Szolgálatnak elsőfokú riadókészültség, teljes fegyverzettel foglaljanak el leshelyeket az egyes dokk körüli helyiségekben, de lehetőleg ne támadjanak, amíg a kommandósok jó messzire nem értek az űrkomptól! Az űrkompot okvetlenül épségben kell elfoglalni! Ő igen, és hogy ne legyen nagy az áldozatok száma a részünkről... azt hiszem a leghelyesebb az lenne, ha az egyes dokk szintjét... Hé, Tavaszacsi, ide a térképet az egyes dokk környékéről! Remek, na tehát figyeljétek csak a hologrammon, innentől idáig zárjátok le az ajtókat, s mögötte mindent töltsetek fel vízzel! Árasszatok el mindent! Aztán amikor a kommandósok kiszálltak, és eljutottak idáig, akkor nyissátok ki egyszerre az ajtókat, hadd menjen rájuk a víz! Érthető?!

—Igen, Midzsikó! - válaszolták emberei.

—Hm... de én nem akarok lemondani a csiszí űrhajóról! - töprengött a főnökasszony.

—Annál jobb, ragadd meg az űrkomp mágneses fogójával, s vidd azt is mint hadizsákmányt! - szötte tovább a tervet Langocska.

—Aha. És azután hogy leszálltam?

—Hát idefigyelj, mindent nem találhatok ki én sem, de az biztos hogy így nyílegyenesen egy bázis közepére is leeresztkedhetsz, s amikor kiderül hogy nem azok jöttek akiket vártak, lesz nagy meglepetés, tehát legalábbis a váratlan támadás előnyét megszereztétek!

—Akkor így legyen!

Úgy is volt. A beérkező kommandós űrkomp baj nélkül dokkolt, az utolsó kilométereken a pilóta végig rádiókapcsolatban volt Lángocskával is, aki biztosította róla, hogy minden rendben van, senki sem gyanakszik még idefent. Dokkolás után kiszálltak a kommandósok, és hármás-négyes csoportokban illetve laza láncban elindultak a vezérlőterem felé.

Baj nélkül mentek előre valami ötszáz métert is, a környék teljesen kihalt volt. Ám ekkor a hátuk mögött váratlanul bezárultak az ajtók, elvágva a visszavonulást az űrkomphoz. Természetesen át tudták volna égetni az ajtókat idővel lézerpisztollyal, csak hogy erre már nem volt módjuk, mert előttük minden ajtó kinyílt, és rájuk zúdult egyszerre több tonna, sok száz köbméter víz!

Márpedig e derék kommandósok fel voltak készülve igazán mindenféle ellenségre, még mérgezgázokra is, merthogy szakafanderben voltak, de nem ám arra, hogy itt egy űrvárosban hirtelen tengerár tör rájuk! Midzsikó megint bebizonyította kivételes fantáziáját!

A vizet ugyanis a kommandósok lőhették akármivel, nem ártott neki. A víz ugyanis nem olvad el, nem ég el, maximum felforr, de az meg csak a kommandósoknak rossz, mert akkor megfőnek! A szakafander ugyan bírja egy ideig a forró vizet is, de idővel, s nem is sokára, kimerül a hőcserélő kapacitása, már amiatt is, mert a szakafander nem forróvízes búvárkodásra készül, hanem arra, hogy a viselőjét a káros sugárzások ellen védje, s a világűr hidege ellen. Tehát a hideg ellen, s nem a forró víz ellen!

Hanem az a helyzet, hogy nem is nagyon volt idejük lövöldözni, még gondolkodni sem. A víz szó szerint vízözönként zúdult rájuk, s óriási erővel lökte őket szerteszét, egyenesen neki a falnak és a zárt ajtóknak. A hatalmas ütéstől mindegyikük elkábult, s alig bírtak mozogni. Legtöbbjüknek a fegyver is kiesett a kezéből. Ám ezzel még nem volt vége a bajoknak, mert most újra bezáródtak az eddig nyitott ajtók, ellenben hirtelen bekapcsolt a klímaszabályzó, és pillanatokon belül vékony jéghártya lepte el a víztömeg tetejét, ami azonban egyre vastagodott.

Ebben semmi meglepő nincs. Egy űrváros igen könnyen kihűl, nem az a nehéz hogy hideg legyen benne, távol a csillagoktól, hanem hogy benne emberi életre lehetőséget adó meleg legyen! Midzsikó most kikapcsolta a fűtést errefelé, s ettől máris rohamosan esett a hőmérséklet, de emellett még kifejezetten hűtésre is kapcsolhatta Midzsikó a klímaszabályzót!

Negyed óra sem telt el, és a kommandósok közül mindenki belefagyott a jégtengerbe. S ez ellen mit sem tehettek. Amikor látták hogy mi készül ellenük, azok, akik nem kábultak el, akiknek a kezük sem tört el, bár ilyenek kevesen voltak, előkapták a lézerfegyverüket, s megpróbálták ezzel tenni valamit. De ugyan mit is tehettek volna, ezzel csak kilyukaszkodhatták a távoli falakat, de azok mögött is fagyni készülő víz volt! Igyekeztek vissza az űrkomp-

hoz, de az a vízben lassan ment, és az ajtókat is át kellett volna vágni hozzá. Ennek neki is kezdtek, de nem ment, mert az ajtó lassan olvadt, hűtötte a sok jeges víz, sőt, a víz a lézerrel melegített ajtó mellett mind gőzzé vált, semmit nem láttak, ellenben a víz hamarosan száz fokra forrósodott, s ezt nem sokáig bírták, abba kellett hagyni az egészet. A jegesedés pedig egyre terjedt... nemsokára mozdulni sem tudtak. Legyőzték őket, holott nem is látták az ellenséget!

Amikor már senki sem mozdult, Midzsikó parancsára előjöttek az emberei, s egyenként kiolvasztották a kommandósokat a jégtömbből, vigyázva természetesen, hogy mindet lefegyverezzék. És Midzsikó nagyon elégedett volt magával, mert ezt a csatát úgy nyerte meg, hogy nem volt embervesztesége, sőt, még csak az ellenségből sem ölt meg senkit! - s ezt mondta, a monitorokon követve az eseményeket:

—Lehetnek szuper fegyvereitek, lehettek ti nagyon sokan, a vizet, azt aztán löhetitek egészen nyugodtan!

Eközben pedig az úrkomp ott árválkodott a dokkban, egyetlen pilótával, aki vigyázott rá. Alig távoztak mellőle a kommandósok, a pilóta azt látta, hogy egy apró gyermek jön feléje. És rögvest meghallotta ennek a hangját a rádióban is:

—Én vagyok Aljaska különleges ügynök! Foglyot ejtettem, gyere, segíts behúzni az úrkompba!

—Hogy te lennél Aljaska?!

—Hé, ne légy hülye, nem ismered meg a hangomat?!

—Hát igen, de...

—Gondolom, a méretem döbbsent meg! Nos, épp azért vagyok *különleges* ügynök és nem átlagos, mert ilyen különlegesen kicsi vagyok, hihihi! Na de tényleg nem tudom elhúzni ide azt a nagy barmot, akit harcképtelenné tettem, holott értékes fogoly! Gyere már hogy a fene essen beléd, látod hogy gyenge vagyok hozzá!

A pilóta vállat vont és kiszállt, s Lángocska intett neki. Nem is vezette messzire csak a második szobába, ahol valóban feküdt a talajon egy emberi test. Egy eléggé nagy test, mert ez Dzsondoné volt.

—Menj oda, tied a keze, én meg viszem a lábát, ha ugyan elbírom azt is! - vezényelte Lángocska.

A pilóta oda is ment, de rosszul tette, mert Dzsondon azonnal elkapta a lábát, kirántotta alóla, majd a gyomrába térdelt...

S ezzel vége is volt mindennek. Övük volt az úrkomp, az egyenruhák, a fegyverek, minden. Az első menetet megnyerték.

A foglyoknak semmi különösebb bajuk nem esett. Némelyeknek ugyan eltört kezük-lábuk, de nem fulladtak meg, attól megvédte őket a szkafanderük. Nem is fagytak meg. Amelyiknek nem tört végtagja, annak tehát csak a büszkesége tört össze, hogy vereséget szenvedtek.

Úgy tűnt azonban, ez az idilli állapot nem tart sokáig! Alaposan megbilincseltek őket ugyanis, azzal mindet beszállították egy jókora terembe. Itt külön őr vigyázott mindegyikükre, volt elég embere erre Midzsikónak. Amint a foglyok körbenéztek, megállapíthatták, hogy ez a terem nem más, mint egy uszoda. Még a víz is ott volt mindegyik medencében.

Itt aztán a foglyok közül az első ötvenet odakötözték egy-egy bordásfalhoz, majd nyílt az uszoda egyik ajtaja, s azon át csodaszép nő lépett eléjük, tüvetővel a kezében. Megállt az első fogoly előtt.

—Udvarias leszek, bemutatkozom! - szólt hozzájuk. —Midzsikó a nevem! Én vagyok ennek az egész mindenségnek a tulajdonosa, vezetője, irányítója, főnöke, kapitánya és istennője! E tüvetőről meg jó ha tudjátok, hogy nem csak halálos sugárzásra lehet beállítani, s most épp csak annyi meleget ad, úgy szabályoztam, ami ahhoz elég, hogy vagdossalak benneteket. Jobb mint az ultrahangkés, az ugyanis nagyon durva valami. Az én kedvencem a tüve-

tő. Na és most azt játsszuk hogy én kérdezek, ti válaszoltok! Első kérdésem: ki a legnagyobb fejes odalent a Haddahornon?! Válaszolj te! - bökött rá a legközelebbi fogolyra.

—Dögölj meg! - válaszolta amaz.

—Rossz válasz. Nem szeretem, ha rosszat kívánnak nekem. - szólt Midzsikó, azzal megvilant a tüvetője, mire a fogoly hasfala felnyílt, és a belei a padlóra hullottak. A többi fogoly elsápadt. Ez a nő nem tréfál!

—De ő nem azt akarta mondani, hogy te dögölj meg, hanem az építési terv vezetője Dögölj-meg szentatya! - kiáltotta gyorsan egy másik katona, aki mellé most lépett Midzsikó.

—Ah! Hát akkor sajnálatos félreértés volt az előbbi! Mindenesetre nem érzek büntudatot, mert a ti hibátok, a tietek, dzsanaroké, hogy olyan ronda és trágár neveket választotok! Na de semmi vész, jóvá teszem az iménti sietséget! - mondta Midzsikó, azzal visszalépett a ki-belezett katonához, és egy mozdulattal lefejezte.

—Így ni, most már nem fáj neki semmi! Tehát Dögölj-meg. Ahogy most belegondolok, nem is rossz név ez különben, valószínűleg elintézem, hogy valóban megdögöljön! Na de hogy van ez fiacskám, én azt hallottam, hogy odalent valami Hulla nevű pasas dirigált a bolygóról!

—Ő csak a katonák vezetője, nem ő a legnagyobb fej. - mondta gyorsan a katona.

—Tehát a papok irányítják az egészet?! Érdekes! Na akkor arra felelj kiscsibém, miért nem rakétákat építetek, miért hipermeghajtást?!

—Ezt nem tudom! Tényleg! Senki sem tudja! Azt mi is látjuk, hogy ez nem rakétarendszer, de nem tudjuk, hogy miért más! Talán egyszerűen így jobban lehet irányítani majd! Higgyc el kérem!

Midzsikó tűnődve nézett rá.

—Mintha nagyon nem akarnál meghalni!

—Nem, nem, persze hogy nem akarok meghalni!

—Pedig haláloed után a mennybe kerülnél, vagy nem?

—Igen, oda, remélem legalábbis, de az nekem még nagyon ráér! Ha tovább szenvedek ide-lent ebben a siralomvilágban, akkor jobban tudom majd értékelni a Menny örömeit is!

—Nicsak, hiszen benned egy filozófus veszett el!

—Esküszöm hogy nem tudom, hogy miért nem rakétákat építünk!

—Na tudod mit, elhiszem neked, ha jól válaszolsz egy következő kérdésemre! Hol van Gapi?!

—Az meg kicsoda? - kérdezte a katona, és rémülten pislogott Midzsikó tüvetőjére. Félelme talán érthető, mert egészen fiatal suhanc volt, nemrég sorozhatták be a seregbe.

—Az a lányom! Én vagyok az anyja! Akkor is, ha túl fiatalnak tartasz ehhez! Gapi huszonkét éves, és nagyon csinos. És ne hidd hogy te most egy emberrel beszélgetsz, én ugyanis az anyja vagyok, és a ti dzsanar naptáratok szerint a Tigris jegyében születtem! Tehát én most egy megvadult anyatigris vagyok! Vagyis újra kérdelem: hol van Gapi?!

—Ó, hát ha nő és ha csinos, akkor csakis egy helyen lehet, és ez a tisztí kupleráj!

—És melyik kuplerájban van, ha politikai elítélt?

—Ennek semmi köze ahhoz, hogy miért ítélték el, asszonyom!

—Akkor honnan tudod, hogy hol van a lányom, talán te is élvezkedtél vele?! - és Midzsikó tüvetője egészen közel hussant a katonagyerek férfiasságához.

—Ne, ne, kérem! Nem voltam én a lányával, nem is ismerem, a nevét is most hallottam először, és hogy is lehettem volna bármelyik nővel is azok közül, nem vagyok én tisztí! Nekem meg a többi közkatonának be kell érniük a bányarémekekkel, akik az uraknak nem kellene! Akik valóban nincsenek is másutt, mint a bányákban! Ne bántson, kérem!

—Fúj, gyáva, áruló! - köpött a fiú felé az egyik elfogott kommandós. De erre Midzsikó mellélépett, és a férfinak máris lehullott a feje. A nyakcsonkból szökőkútszerűen spriccelt a vér.

—Levágтам a nyelvét. Most már nem zavarhat a karattyolásával. Ja, azt nézed, hogy a fejét is levágтам? Ez csak mellékhatás volt, a sietség mellékhatása, így ugyanis gyorsabban vág-hattam le a nyelvét! Na tehát térjünk csak vissza Gapíra! Hogyan deríthetném ki, hogy melyik bordélyban van?

—De hiszen mondtam, hogy a tisztiben!

—Na és melyik tisztiben?! Mert úgy látom, hogy építkeztek ám az egész egyenlítő mentén, és biztos mindenütt vannak tiszték!

—Ó, ez nem így megy asszonyom! Mi dzsanarok csak az egyes hipertérgenerátort építjük, meg az északi póluson a központot, a vezérlőegységet! Az akasztányok építik az anyaggyorsító szinkronsíneket a generátorok között. A többi vallási csoport is teljesen külön dolgozik a maga területén, mert ez így sokkal jobb, mert ha együtt dolgoznánk, egymás nyelvét sem értenénk, meg csak a veszekedés menne a különböző vallások miatt! Megpróbáltuk, de nem ment, a karotányok például mindig kiröhögtek minket, amiért naponta ötször abbahagytuk a munkát és imádkoztunk! Tehát az újrakarózók építik a kettes hipergenerátort, a triszterdcinisták a hármasat, a kvaszerdcinisták a négyeset, a monoszerdcinisták az ötöset, az egyszerűkarózók a hatosat.

—És a heteset meg a nyolcasat? - kérdezte Midzsikó.

—Azt valami másik két vallási csoport, akikről nem sokat tudok, mindenesetre nem karotányok, az egyiknek a nevét sem ismerem, a másikról meg csak annyit tudok, hogy szurkányoknak nevezik őket; állítólag régen a prófétájukat halálra szurkálták! A papjaik nyakában egy lefelé hulló vörös vércseppforma van, a keskenyebbik része van tehát felfelé, és úgy csókolgatják a papjaik, mint a karotányok a szent karót, olyan, mintha vámpírok lennének amik vért isznak; undorítóak! Tehát mindegyik vallási csoport külön építi a maga területén ami a dolga, nem keveredünk, s külön van megszervezve az ellátás is, mindegyik maga gondoskodik a szükségleteiről, beleértve a nőket is ha igénylik, de még a kényszermunkásokat is! Ha tehát alányodtat a dzsanar törvénykezés ítélte el, akkor nem lehet sem a karotányoknál, sem az akasztányoknál, sem másutt, kizárólag a dzsanar építkezési területen, de ha csinos, akkor még ott sem, hanem a tisztí kuplerájban! Ugyanis nagyon kevés a rabok közt a nő, pláne a csinos! Na és hát tisztí kupleráj csak egy van, s az épp az irányítóközpont közelében, az északi póluson! Azaz, biztos van ilyen több is, a többi vallási csoport tisztjeinek, de azok mind a maguk területén, s oda nem küldenek dzsanar nőket, mert abból a dzsanar tiszteknek is kevés van!

—Aha! - szölt Midzsikó eltűnődve. És el kellett ismerje, hogy Lángocska eddig nagy hasznára volt! Ha nem hallgat az egykori kémnőre, lehet, hogy épp az északi pólus mellett száll le az úrhajójával, s azonnal lelepleződik, ha meg a délin, akkor az egyenlítőhöz repül az építkezésekre, és valószínűleg nem is dzsanar területre téved, de ha a dzsanarhoz kerül is, akkor sem lesz ott a lánya.

Kérdéses persze, hogy nem hazudtak-e neki! Na de ezt igazán könnyű megtudni!

Megkérdezte még, hogy van-e valami jelszó, kiderült hogy igen, minden napra külön jelszót kap a legénység, a mai napi az, hogy „sárga veszedelem”.

—Különös - gondolta Midzsikó - ez is nagyon úgy hangzik, mint aminek a csiszíkhöz van köze! Pedig se közel - se távol nyoma sincs csiszíkhöz, és a Haddahorn sem néz úgy ki, mint amin akkora fegyverek lehetnének vagy épülnének, amik árthatnának a csiszíkhöz, még akkor sem, ha a Haddahorn a csiszík valamelyik üreszköze vagy bolygója közelébe kerülhetne!

Most mindenesetre eloldoztatta e foglyokat, és beadatott nekik egy-egy injekciót, amitől legalább negyvennyolc óra hosszat aludni fognak, s még így is egy üres szobába záratta valamennyit, bilinccsel a kezükön. S odakötöztette a bordásfalhoz az újabb ötvenes fogolyadagot.

Ezeztől is ugyanazt kérdezte mint az előbbiektől, s bár itt már három foglyon kellett elszántságát demonstrálni, de végül ugyanazokat a válaszokat kapta. Most már elhitte, hogy amit megtudott, az igaz. Visszatért a vezénylőbe.

—A cél a tisztí kupleráj! - közölte röviden, és maga előtt taszigálta azt a fiatal katonagyereket, akit legelőször vallatott ki. Ezután intett az egyik bizalmasának, e szavakkal:

—A skorpiót!

A skorpió, mint kiderült, nem állat volt. Egy helyes karperecet vett ki Midzsikó egy elébe-hozott dobozkából, s felcsatolta a foglya felkarjára, közvetlenül a könyök fölé. A fogolyra eközben testőrői vigyáztak, de még Dzsondon is.

—Így ni, itt senki nem látja majd rajtad ruha alatt! - mondta Midzsikó. —Tudd meg, hogy ez olyan szerkezet, amit én távirányíthatok! Egyetlen gombnyomás, és tűt szúr a karodba, s belédpumpál egy bizonyos idegmérget. Ez olyan méreg, hogy nincs ellenszere! Végez veled, megöl, de csak jó két óra alatt. Ám e két óra alatt te a kínok kínját állod ki, iszonyúan viszketsz majd mindenütt, görcsöktől vonaglasz, habzani fog a szád, össze-vissza fosod és huyozod magadat, aztán úgy megdagad a szemed, hogy előbb kiugrik a helyéből, ott lóg majd a pofádról le az orrod mellett, majd még tovább dagad és szétpukkad, s ez is nagyon fáj ám, aztán úgy érzed majd, mintha a herédet kalapáccsal vernék, mert a heréd is dagadni kezd, akkora lesz, hogy szétrepesztí a zacskódat, végül maga a here is szétpukkad, és még ezután is igen sok kellemetlenség történik veled, mire eljön érted a megváltó halál! E karperec továbbá akkor is működésbe lép, ha megpróbálják leszedni a karodról! És jól jegyezd meg, hogy ezt kizárólag én tudom leszedni rólad, még akkor sem szabadulhatsz meg tőle, ha akár a távirányítót is megszerzed, mert a leszedést lehetővé tevő készülék itt marad az úrvárosban! - azzal előszedett egy kis készüléket is az előbbi dobozkából, egyetlen gombbal, s ezt Dzsondon kezébe nyomta. —Tessék, itt a távirányító!

—Nekem adod, Midzsikó?!

—Nem szívesen, de muszáj. Nekem itt kell maradnom. Nem mintha félnék lemenni, azaz, félnék lemenni természetesen, nem titkolom, de ettől még mennék, mert nem ez lesz az első olyan dolog, amit megtettem, bár félttem tőle. Hanem sajnos nekem idefent kell maradni, mert kell hogy figyeljem az úrbeli eseményeket, és az embereim nekem engedelmeskednek, de az úrvárosomat is én ismerem! Aztán meg odalent ugyan mit is csinálhatnék, legfeljebb fogolyszerepet játszhatnék el!

—Ez mind igaz lehet Midzsikó, de hát nem a csiszí úrhajóval kéne lemennünk?

—De igen.

—De azt is csak te ismered.

—Ez nem okoz gondot. Odafele ugyanis nem kell hogy foglalkozz vele, mert az úrkomp viszi majd magával, visszafelé meg elég ha beleülsz, felveszed velem a kapcsolatot, és én eldirigálom innen a távolból távirányítással! Különben meg elég ha az „automatikus visszatérés” menüpontot aktiválsz, úgy állítom be, hogy ezesetben a tőle telhető leggyorsabban és maximális védelemmel idejőjjön.

—Tehát rám bízod az akció irányítását?

—Muszáj. Te vagy a profi bunyós.

—Hej, sejtettem előre, hogy ez lesz belőle! Pedig utálok verekedni! Legalább azt lásd be Midzsikó, ha már az életemet kockáztatod, hogy nekem volt igazam és tévedtél, mert lám, mégsem tudtál mindent megoldani a pénzeddel, sőt, semmi lényegeset nem oldottál meg a pénzeddel!

—Mit beszélsz?! Hogyhogy nem oldottam meg semmi lényegeset?! Hát az semmi talán, hogy megfizetlek téged, a nagy mamlaszt, hogy épp most küldelek egy életveszélyes akcióba, mindössze potom napi tízezerért?! Mert ugye hogy nem rám fognak löni odalent, hanem rád, rád, akit megfizetek, aki pénzért teszi ezt! Nekem van pénzem, s íme, máris találtam magamnak valakit, aki elvégzi helyettem a piszkos munkát! Na de ne hidd hogy haragszom rád, nem azért harsogtam ezt az imént olyan szenvedélyesen. Valójában nagyon hálás vagyok neked. Mert bár sok a pénzem, de nem szívesen pazarolom, márpedig épp emiatt nem szeretném ha bajod esne, mert nehezen találnék még egy ilyen jó hülyét, aki mindössze ennyiért a hurokba dugja a fejét! És tudd meg hogy amiatt nem feküdtem le veled eddig, mert nem szeretném ha a gyermekem is ilyen lökött lenne! - és játékosan arcul legyintette Dzsondont.

—Köszönöm az elismerő szavakat!

—Ugyan, ne szerénykedj, megérdemelted!

—Szabad tudnom, hogy ugyan mivel?!

—Azzal, hogy az idefelé vezető úton azt mondtad nekem, hogy nem vennél feleségül, mert lehet hogy izgalmas egy örült mellett, de igen veszélyes is!

—Ja... no jó, fogadd bocsánatkérésemet, bevallom inkább hogy nem gondoltam komolyan, csak igen berezeltem attól a hajmeresztő mutatványtól, amit végeztél!

—Remek, én meg bevallom, hogy én még javában be is vagyok rezelve, tudniillik amiatt, hogy mi van a lánnyal! Tehát ne is búcsúzkodj sokáig! Nesze, itt az útravalód! - azzal kivett egy táskát az egyik bizalmasa kezéből, és Dzsondon a következő pillanatban azt vette észre, hogy máris rá van az bilincselve a bal csuklójára.

—Hé, hogy fogok verekedni ezzel a valamivel?!

—Reméljük sehogy, mert régen rossz az, ha már az ökleidtől függ minden!

—Márpedig én jobb szeretem, ha szabadok a végtagjaim! Szedd le rólam, másképp nem vállalom!

—Késő. - mondta Midzsikó, azzal egy újabb távirányítón beállított valamit. A táskából halk zümmögés áradt ki, de néhány másodperc után abbamaradt. —Örömmel közölhetem, hogy máris aktiváltam a Fanatika-2801-es... hm... nevezzük egyszerűen úgy, hogy *készüléket*! Ugye emlékszel rá, mit meséltem az egyik üzleti akcióról?! Nos, te is egy éppoly bombát kaptál! Máris élesítve van! Ha meghalsz, ha levágják a karodat, ha megbabrálják a karperécét, azonnal robban! A hatóereje akkora, hogy a nyomában két kilométer mély kráter marad a talajban. Legalábbis elvileg. Itt a Haddahornon azt hiszem nagyobb lesz a kráter, mert ennek a felszíne jelenleg nagyobbraest fagyott víz és levegő, az meg könnyebben olvad mint a sziklák. Megmondhatod tehát a dzsanaroknak, hogy jobb ha nem kekeckednek veled, mert ha pechjük van még sikerül megölniük téged, de egyben ezzel önmagukat is, és elpusztul az egész vezérőjük is! Na és most figyelj Dzsondon, itt a táskán ha felnyitod ezt a lapocskát, alatta itt ez a billentyűzet, ha beállítod rajta azt a kombinációt, hogy „111”, és ezt igazán nem nehéz megjegyezni, akkor is robban, öt másodperc múlva!

—Miért nem azonnal?

—Mert hátha véletlenül tekertél oda.

—Te, nekem ehhez nincs sok kedvem!

—Muszáj, mert ezt is csak én szedhetem le rólad, és meg nem teszem, amíg meg nem látom a lányomat!

—Rakd rá valamelyik személyes testőrdre, biztos lesz aki örömmel vállalja.

—Talán akadna ilyen, de úgy döntöttem, hogy te vagy a csapat vezetője.

—Miért épp én?

—Mert gyerekbolond vagy. Erős is. És kezdettől fogva részt vettél ebben az akcióban. És mert Lángocska is megy veled, és úgy egyeztünk meg, hogy ő a te lányod. Különben is, nagyon bízom benned!

—Te, ha ezt túlélem, ne maradj velem négyszemközt, mert nem tudom hogy mit csinállok veled, keresztanya! Szó nem volt róla, hogy atombombát aggatsz rám! Ez igenis nem volt benne a szerződésünkben!

—Picinyem, ez természetesen nem atombomba, hanem fúziósbomba! És ilyen híg a fantáziád, hogy nem tudod, mit tegyél velem?!

—Ötletem sok van, csak még azt nem döntöttem el, hogy az életedet vegyem el, vagy csak a szüzességedet!

Erre Midzsikó szemérmetlenül felnevetett, s ezt válaszolta:

—Mondd, még mindig nem jöttél rá, hogy az utóbbit nem kell elvenned erővel, mert ha visszatértél, megkapod ajándékba is?! Hanem halld a haditervet! Megy veled Lángocska, és ha csak lehet, ő beszél. Te természetesen az egyik dzsanar egyenruhába bújsz bele. Megy veletek ez a fogoly fiú is, és ha nagyon muszáj hogy valami olyan krapek beszéljen akit ismer ott valami parancsnok a régi emberei közül, akkor ő kell hogy eloszlasson minden gyanút! Ha nem teszi, bátran nyomd meg a gombot, hadd szenvedjen!

Megy veled ötven testőröm, mind jól képzett férfi, nem szívbajosak ha ölni kell. Természetesen ők is dzsanar egyenruhákban mennek. Az úrkomp többi részén azonban nők utaznak majd, testőrnőim természetesen, de ők nem bújnak egyenruhába, mert úgy teszteket majd,

mintha foglyok lennének. Őket kell elvinnetek a bordélyba. A ruha alatt e nőknél is lesz fegyver, természetesen. És mind jól értenek a verekedéshez is. Amikor odaértek a kuplerájhoz, vége a tettetésnek, és kezdődik az akció! Igyekeztek vele, mert gondolom ha riadót fűjnak, már nem sok időtök lesz. A cél Gapí megmentése, se több, se kevesebb! Nem bánom ha megmentetek még néhány más foglyot is, de miután Gapí megmenekült, ne hősködjete, mert ne kockáztassátok az életét! Tudniillik be kell látni, hogy nem vagyunk túlerőben! Aztán meg én úgyis hajlamos vagyok hinni Gapinak, hogy itt valami nagy disznóság készül, vagyis ha megmentjük Gapit, ő majd elmondja nekünk hogy mi a helyzet, s ha valóban galaktikányi fontosságú, akkor úgyis nagy lesz a nemzetközi felháborodás, s akkor lesz módunk nyomást gyakorolni a dzsanarokra a többi nő és más fogoly érdekében is!

—Ez utóbbit kétlem. - morogta Dzsondon.

—Én vagyok a főnök.

—Igen, de ez csak annyit jelent, hogy te fizeted az embereidet, gondolom most is jó pénzt adsz majd nekik a lövöldözésért! De a gondolataimnak nem vagy a főnöke!

—Nekem Gapí a fontos.

—Persze, persze! Na, tehát annyi az egész?

—Többet nem mondhatok, mert nem ismerem a lenti körülményeket! Muszáj lesz improvizálnotok! Már csak annyi a dolgunk tehát, hogy adjak neked tüvetőt, ultrahangkést, vagy bármit amit akarsz, aztán repülhetsz is!

—Nem kell nekem semmi különlegesség, elég az, ami a kommandóparancsnok szabványfelszerelése! Jobb ha nem lesz nálam semmi más, ne keltsek gyanút!

—Igazad van. Akkor induljatok az úrkompba!

Indultak.

Alig szálltak be az úrkompba, Midzsikó megszüntette a rádiózavarást, s így már felvehették a kapcsolatot a dzsanar bázissal. Ebben a pillanatban máris villogni kezdett a hívást jelző lámpa. Lángocska vételre kapcsolt.

—Aljaska különleges ügynök jelentkezik!

—Na végre, mi megy ott, már fél órája nem sikerült kapcsolatba lépnem magával vagy az embereimmel, már azt hittem elfogták őket!

—Szó sincs erről, bár annyi igaz, hogy nem ment simán az akció, mert kisebb ellenállásba ütköztek! Van is néhány fő veszteségünk! De azért a végén mi győztünk! A hívási kísérletek azért voltak eredménytelenek, mert Midzsikó emberei zavarókészüléket helyeztek üzembe, hogy ne kérhessenek a kommandósok segítséget a felszínről, de szerencsére nem is volt szükség erősítésre. Épp most hogy végre győztünk, most szüntettem meg a zavarást, s ezért tudok most jelentést tenni!

—Rendben, de ne maga jelentsen, maga végtére mégis csak egy nő, és különben sem a harc a dolga hanem a kémkedés! Adja a mikrofonhoz Elbaszott századost!

—Őt sajnos nem adhatom, mert épp ő is a veszteséglistára került! Úgy tudom azonban hogy kizárólag amiatt, mert bátran előre ment, amint az egy hőshöz illik! Javaslom is, hogy részesítse őt posztumusz kitüntetésben! - mondta Lángocska, és most maga is meglepődött, mert szívében túlcorduló hálát érzett Hulla tábornok iránt. Azért érzett így, mert a tábornok az imént igencsak lebecsülte őt, mindössze azért, mert ő Lángocska nő! Holott legalább azt értékelhette volna, hogy egymaga megszerezte az egész úrvárost neki. Ami nem igaz ugyan, de a tábornok mégis így kell higgye! És a tábornok ennek ellenére semmire sem becsüli őt, nem értékeli a hősiességét, számára Aljaska nem más mint egy nő, tehet akármit, akkor is csak nő, az is marad mindhalálig, tehát egy senki és semmi, egy másodrendű valaki, aki alig is ember! És emiatt Lángocska az első pillanatban megsértődött, de már a második pillanatban rájött, hogy micsoda hálával tartozik érte a tábornoknak. Mert íme, most már világosan látja, hogy nagyonis helyes utat választott, amikor Midzsikóék mellé állt! Teljesen mindegy hogy mi és hogy lesz vele Midzsikó mellett, de egy dolog abszolút biztos: Midzsikó nem fogja őt lebecsülni pusztán amiatt, mert nő! Hiszen Midzsikó is nő, tehát nem fogja magával együtt megvetni az emberiség nőnemű felét!

—Akkor adja ide a mikrofonhoz Rohadék kapitányt!

—Ő is meghalt.

—Akkor ki vezeti az űrkompot, ha nem ő?!

—Hát izé... én!

—Maga?!

—Én.

—Ez szabályellenes! Nőknek tilos űrkompot vezetni!

—Tudom, de ez vészhelyzet!

—Nincs olyan passzus a Szolgálati Szabályzatban, hogy vészhelyzetekben szabad!

—Embert enni sem szabad, mégis megteszik a hajótöröttek, ha nincs más megoldás! Idefigyeljen tábornok, minden tisztelem a magáé, de vegye már észbe kérem, hogy én nem vagyok az alárendeltje, még ha jóval magasabb is a rangja! Én a titkosszolgálat embere vagyok! A pilóta meghalt, és bár még volt két ember a kommandóban akik értettek az űrkomp vezetéséhez, de ők pedig megsebesültek! Jelenleg kezelés alatt állnak az elfoglalt űrvárosban.

—Na de hát maga ért egyáltalán az űrkomp vezetéséhez?!

—Nem igazán.

—Akkor hogy meri elvezetni?!

—Úgy, hogy különleges ügynök vagyok. Vagyis különlegesen merész.

—Ne humorizáljon itt nekem!

—Nem áll szándékomban, tényleg merész vagyok. Úgy áll a helyzet ugyanis, hogy még korábban azt mondta nekem Midzsikó, hogy van valami ketyere az űrvárosban, ami úgy van beállítva, hogy bizonyos körülmények között megsemmisíti az egészet. Na és hát nem tudom hogy most ezzel mi van, nem kapcsolt-e be, vagy nem fog-e később bekapcsolni! És nem látom be, hogy miért haljak meg, ha nem muszáj! Ennél is fontosabb azonban, hogy viszem magammal a csiszí űrhajót, ami a leglényegesebb az egész zsákmányból, ez tehát már biztos nem robban fel, akármi lesz is az űrvárossal! Magammal hoztam továbbá egy rakás foglyot is, mind csodaszép nőt, mert úgy hallottam a fiúktól, hogy nőhiány van odalent! Márpedig muszáj hogy őket vigyem oda, mert velem nem sokra mennének! - kuncogott.

—Miről beszél?!

—Mindössze százhusz centi magas vagyok! Úgy nézek ki, mint egy kisiskolás.

—Hogyhogy?!

—Fejlődési rendellenesség. De mit csodálkozik tábornok, mondtam, hogy különleges ügynök vagyok! Különlegesen kicsi!

—És különlegesen szemtelen! Nagyon a fejébe szállt a dicsőség, de majd a főnökei letörik!

—Én inkább kitüntetésben reménykedem.

—Na jó, ebből nekem elegendem van! Adjon valakit a kommandóból, mert végre szabályos jelentést akarok hallani!

—Ahogy óhajtja! - azzal Lángocska odaadta a fogoly katonának a kezébe a mikrofont, és a tábornok még hallotta halkan: —Jelentsen neki, úgyis rossz a kedve most és én nem szívesen társalgok egy morgó vadkannal, nem is méltó hozzám, én most hős vagyok!

—Azanyádat, elegendem van a beképzelt ügynökökből! - vörösödött el a tábornok arca, és eszébe sem jutott gyanakodni. Mérgelődött inkább. De hát Lángocska jól sejtette, hogy így érez majd a katonatiszt, azért is viselkedett épp így!

A fogoly pedig szabályosan jelentést tett:

—Tábornok úr, tisztelem, Haddah növecsze nagyra szakállát - magasztaltassák az ő neve! Bolhaeledel őrmester tisztelettel jelentkezik!

—Jelentést kérek Bolhaeledel!

—Jelentem, a célponthoz érkeztünk 11.04-kor! Dokkolás 11.06-kor. Behatolás 11.07-kor...

—Nem a számokra vagyok kíváncsi, maga hülye!

—Nem Hülye, tábornok úr, hanem Bolhaeledel!

—Az agya hülye, maga Bolhaeledel! Mi maga, fekete doboz vészhelyzetre?! Az akcióról beszéljen nekem, nem napló vagyok! Azon nem csodálkozom hogy Aljaska csak fecseg, ő nem katonai szakember, de magának annak kéne lenni!

—Jelentem, minden rendben folyt le! Behatoltunk, mentünk előre, egy darabig nem történt semmi, majd rábukkanva a személyzetre sokakat foglyul ejtettünk, de néhányan elmenekültek. Utánuk lőttünk, de néhányan egérutat nyertek. Kicsit később riadót fújtak. Mi mentünk tovább a vezérlőterem felé, aztán ránk támadtak, állóharc alakult ki, de végül mi győztünk, mert jobbak voltak a fegyvereink, meg mert a parancsnokunk egy alegységgel bekerítette az ellenséges fegyvereseket. Maga a parancsnok sajnos azonban hősi halált halt eközben. Aztán elértünk a vezérlőbe, ahol Aljaska különleges ügynök már várt ránk. A vezérlőt biztosítottuk, ezután visszatértünk az űrkomphoz, de ott kiderült hogy azt addigra az űrváros néhány testőre elfoglalta, és a pilótát is likvidálta. Mi azonban visszafoglaltuk az űrkompot. Aztán a legfontosabbnak tűnő foglyokat beraktuk az űrkompba, hozzácsatoltuk a mágneses fogóval a csiszi űrhajót is, és most Aljaska utasítására a Haddahorn felé tartunk. Létszámunk itt az űrkompban a foglyokon és Aljaskán kívül ötvenegy fő, a többi bajtársam jelenleg Csupakaki őrmester vezényletével az űrvárosban maradt, a vezérlőt biztosítani, s hogy a további esetleges ellenállást megtörje, illetve mindenkit letartóztasson!

—Miért Aljaska parancsol ott, miért nem kértek tőlem utasítást?!

—Azért - válaszolta Aljaska maga - mert eleinte még nem tudtunk kapcsolatot teremteni, a zavarás miatt, így emiatt is el kellett indulni hogy önt értesíthessük, s a zavarás akkor szűnt csak meg, amikor már úton voltunk! Kérem a leszállás pályáivét szíveskedjék magadni! És ugye értesítette már a hőstetemről Bunkó tábornokot?!

—Nem tetszik, hogy maga ennyire sóvárogja a kitüntetést! A kötelességtudás, és nem a jutalom kell hogy vezérelje a hazafiakat!

—Elnézését kérem tábornok úr, de nem erről van szó! Amiatt szeretném ha a tábornokot értesítené, mert kötelességem az ő informálása, márpedig én nem vagyok képes vele kommunikációs csatornát nyitni! Erre nem elég az űrkomp adójának kapacitása!

—Jó, majd megteszem!

Negyven perc alatt értek le a Haddahorn felszínére, a sarkvidékre, ami ritka gyors haladás volt, figyelembe véve hogy nem használhattak hipertéri közlekedést ilyen közel a felszínhez. Hagyományos meghajtással elvileg beletellett volna ez az út akár másfél órába is szokásos esetben. Na de most az eset cseppet sem volt szokásos, tekintve hogy a bolygó még alig rendelkezett légkörrel. Régi légköre ugyanis csontkemény sziklává fagyott össze, vastag rétegben borítva a fagyott óceánokat és a talajt. Illetve, mert most a Haddahorn épp olyan pályán futott mely közeledett a rendszer Napjához, s már aránylag közel jutott a Karamallához is, emiatt a ráeső sugárzás miatt e fagyott gázok olvadozni kezdtek, párologni, szublimálódni, s így valami vékony légkör már kialakult, de ez nagyon ritka volt. Így Dzsondonék űrkompjá nagyon sebesen száguldhatott e majdnem légüres térben, nem kellett félnie attól, hogy a légkörben felizzik.

—Halljuk, hogy merre kell majd manőverezni, hogy közvetlenül a kupleráj mellett landoljak! - kérdezte Bolhaeledelt az űrkompot vezető nő, aki különben a kedves csengésű Százsorszép névre hallgatott. És valóban különösképp csinos leány volt.

Mert hát természetesen nem Lángocska vezette az űrkompot! Csak hazudta ezt. Éppenséggel úgy gondolta, nem lehet az olyan marha nehéz, mert biztos teljesen automatizált, elboldogulna ő is vele, na de volt Midzsikónak nem is egy olyan nője, aki kiválóan értett ehhez, ezek egyike volt Százsorszép is. S azért épp őt bízta meg e feladattal Midzsikó, mert Százsorszép maga is dzsanar lány volt, akit ugyan egyáltalán nem kínoztak meg, nem is akarták ezt tenni vele, épp csak férjhez akarták adni egy számára ellenszenves emberhez. Ekkoriban még nem is Százsorszépnek hívták, hanem úgy, hogy Húgyivó. S amikor Midzsikó valamilyen ügyből épp a bolygóján tartózkodott, akkor vitték a dzsanar templom felé Százsorszépet az esküvőjére. Midzsikó is arra járt népes kíséretével, de udvariasan félreállt, hogy utat engedjen az esküvői menetnek. S mondta az egyik mellette álló bizalmasa-

nak, hogy „nézd csak Ékkő, itt visznek egy újabb nőt a dzsanarok, akik olyan csúnyák lehetnek, hogy szégyellik megmutatni a lányaik arcát”!

Na és hát ezt hallotta Húgyivó is, és megtorpant. Mert egyetlen pillanat alatt - ahogy később mesélte - *megvilágosodott!* Mert valóban, miért is kéne szégyellnie az arcát! Hiszen nem csúnya! És lám csak, őt ilyen ronda névvel nevezték el, csak hogy baja ne történjen holmi rossz szellemektől, akiket még sosem látott, s mégis lett nagy baja, mert épp most készülnek rá, hogy férjhez adják egy olyan férfihoz, akit se teste, se lelke nem kíván! Ezzel szemben itt áll mellette ez a nő akit még nem is ismer (Midzsikóra gondolt), de az látszik rajta hogy külföldi, hogy pogány, és hogy olyan gazdag hogy az már bosszantó, és itt áll mellette ez a másik lány, aki a szép Ékkő nevet viseli, és láthatóan egyiküknek sincs semmi baja attól, hogy pogány, és hogy nem ronda a neve!

Na és alig futott át ez a gondolat az agyán, ugrott egyet, kiugrott az esküvői menetből, és térdre rogyott Midzsikó előtt. Azért előtte, mert azt látta hogy bármilyen gazdag legyen is Ékkő, de mégis Midzsikó az úrnő kettejük közül. És ezt mondta:

—Kérlek szépen nemes ismeretlen, rendelkez velem, fogadj el rabszolgádnak, tied vagyok mindhalálig!

Ez természetesen nem azt jelentette, hogy valóban a rabszolgája lett volna Midzsikónak. Réges-régen amikor e szokás kialakult, még valóban ezt jelentette, bárki ajánlkozhatott bárki rabszolgájául, még elítélt bűnözők is, akik eképp megmenekültek minden büntetés alól, de valóban a másik ember rabszolgái lettek. Mostanára azonban, bár a szöveg ugyanaz maradt, a szokás jelentősen szelídült: ha elfogadták a „rabszolgának” ajánlkozást, az csak annyit jelentett, hogy az illető a másik úgynevezett „klánjába” tartozik ezentúl, annak tartozik dolgozni, de nem mint rabszolga, hanem a mindenkori törvények szerint, s a gazdája köteles gondoskodni róla. Mintegy tehát az illető ezáltal átigazol egy másik családba!

És Midzsikó elfogadta a lány ajánlkozását, amit azzal jelzett, hogy rárakta a fejére a talpát.

Ehhez joga volt neki is, a lánynak is az ottani törvények szerint, de ez természetesen nem tetszett se a papának, se a vőlegénynek, s azzal érveltek, hogy Midzsikónak ehhez mégsem volt joga, tudniillik mert nő! Egyre erőszakosabbak lettek, végül Midzsikó kénytelen volt jogi segítséget igénybe venni, és egy nemzetközileg elismert jogi szakértőt alkalmazott, e segítőt pedig úgy hívták, hogy tüvető, s ennek következtében az esküvői menet gyászmenetté változott. Aztán hogy visszaért az úrhajóra, máris közölte vele friss megmentettje, hogy ő szeretné, ha ezentúl Százszorszép lehetne a neve, és Midzsikó beleegyezett. És rögvest letépte a lány fátylát, és mondta neki, hogy nemcsak új nevet de valami hasznos munkát is kéne választania, mire Százszorszép azt mondta, hogy javasoljon neki Midzsikó valamit, mert ő nem ismer semmi különösebbet a mosogatáson és a takarításon kívül, pedig de szívesen megismerné e roppant csodákat, hogy ő is szállhasson az égben, mint a madarak! Erre Midzsikó azt mondta neki hogy jó, akkor ezentúl az lesz a munkája, hogy szálldos mint a madarak, ha hajlandó ezért előbb sokat tanulni! Százszorszép rábólintott hogy nem gond, tanul ő szívesen... Így lett a lányból úrpilóta. És nem is akármilyen, mert kiderült, hogy bámulatos esze van a matematikához is, tehát nemcsak közönséges úrpilóta lett, de még egy fél hipertérfizikus is. Minden máshoz elég tudatlan maradt, de csak mert nem szánt másra sok időt, neki a repülés maradt a szerelme. Ahhoz azonban valóban értett is úgy, hogy talán maga Midzsikó sem sokkal jobban.

És tökéletesen meg volt elégedve a sorsával. Végülis épp az történt vele, amire számított is, amikor megszökött a családjától: Midzsikó lett a gazdája, őt szolgálja, és Midzsikó gondoskodik róla! És milyen bámulatosan gondoskodik! Soha ennél jobb gazda sehol a világon nem létezhet! Midzsikó egy élő istennő!

Most hát fel se merült az agyában hogy ne vállalja a feladatot mert veszélyes, bár tudta hogy veszélyes. Na de ha Midzsikó azt mondja hogy meg kell ennek lennie, akkor meg is lesz! Különbösen meg azt ő is hallotta hogy nőket kell menteni bordélyból, s ez is a kedvére való volt. Lesz sok új barátnője!

—Majd mutatom az utat a bázis fölött a kupleráj felé, ha ott leszünk! - válaszolta neki Bolhaeledel. —De arra számítsatok, hogy maga az úrkikötő nem ott van, hanem attól távolabb két kilométerrel is, tehát nem szabadna ott leereszkednünk!

—Semmi baj, majd azt mondom hogy én nem tudtam máshol leereszkedni mert gyakorlatlan vagyok, még így is örültem, hogy nem törtem össze magunkat! - legyintett Lángocska.

—Őrzik a kuplerájt? - kérdezte Dzsondon.

—Hogyne, vagy harmincan is!

—Ennyire félnek a lányoktól?

—Dehogy, inkább arról van szó, hogy arra ügyelnek, nehogy valami zűrzavar legyen a vendégek közt.

—De hát azok tiszték!

—Persze, de gyakorta már félrészegen mennek oda, meg aztán ott is lehet pálinkát és egyéb szeszt fogyasztani... szóval, nem is olyan ritka a rendbontás! A lányok sincsenek kevesen különben...

—Hát hányan vannak?

—Nem tudom, de lehetnek ezren is!

—Akkor mégsem lehet akkora a nőhiány!

—Ezt nem tudom mert én még nem voltam odabent bár bevallom hogy tulajdonképpen szerettem volna; de azt hiszem hogy a nőhiány mégis valós, mert nemegy tisztet hallottam erre panaszkodni!

—De hát ezer nő már mégis jelent bizonyos választékot!

—Minden bizonnyal, de nem is ez zavarja őket, hanem hogy néha sorba kell állniuk, mert hát ekkora építkezésen sok a tiszt, bőven többen vannak mint ezer, lehetnek akár tízezren is! Á, még annál is többen! Hiszen lássuk csak, van három bányász, mindegyikben egy rakás elitelttel, több mint százezerrel, és átlag minden tíz rabhoz tartozik egy fegyőr, ez azt jelenti hogy csak a fegyőrök vannak legkevesebb harmincezer! Van aztán a hadsereg, ez jelent valami másfél millió katonát, van a kiszolgáló személyzet, olyasmi hogy szakácsok, takarítók, van a műszaki személyzet, tehát a mérnökök, technikusok, akik az építkezést megtervezik és felügyelik, ők már természetesen szabad emberek, de őket is tiszték irányítják, illetve egy részük maga is tiszt rankban van, vannak aztán a magasan kvalifikált szakmunkások, például a kohászok, esztergályosok, hegesztők, vannak a politikai megbízottak... á, vagyunk odalent mi dzsanarok legkevesebb ötmillióan! És ha ennek csak az egy százaléka tiszt, az is jelent már vagy ötvenezret!

—Akkor a lányok odalent állandóan dolgozhatnak, éjjel-nappal, mert egyre közülük jut ötven férfi is! Még több is!

—Muszáj nekik! - bólogatott Bolhaeledel. —Ha egy átlagos tisztre csak hetente egyszer jön rá a kúrhatnék, akkor is egy lányra naponta hét jut! Pedig biztos hogy gyakrabban akarják a férfiak! Szóval ezért elégedetlenkednek a tiszték hogy kevés a nő, értitek már?!

—Mintha nagyon készséges lennél, mintha nem is zavarna, hogy mire készülünk! - nézett rá figyelmesen Dzsondon.

—Hát nézzétek, bevallom hogy nem érzem épp túl jól magamat a bőrömben, de van bennem némi kárörvendés is, mert már régóta irigyeltem a tisztéket! Egyáltalán nem sajnálkozom, hogy megfosztjátok őket a nőiktől! Aztán meg bevallom azt is, hogy ha ellenség vagytok is, de elismeréssel tölt el annak a Midzsikó nevű nőnek a bátorsága, hogy nő létére és egymaga szembe mer szállni az egész hadseregünkkel! Ez ám a bátor nő!

—Bátor valóban. Na de most inkább arról beszélj, hogy miként hozzuk ki a nőket a börtényből, amikor nincs is levegő a felszínen? Egyáltalán, miként bányászknak itt a rabok, ha egyszer nincs levegő, mert az egész légkör fagyott?

—Ó, hát ami a levegőt illeti, az nem gond! Épp azért nem gond, mert levegő szerencsére van bőven, épp csak fagyott! Van tehát minden fegyencnek egy speciális maszkja, amit az orrára kell húzzon, ezen van egy tartály hátul a tarkója környékén, nem nagy, akkorka mint egy pezsgőspohár, ezt ki kell nyissa és bele kell hogy pottyantson egy darabka fagyott levegőt, amit akárhonnán felszedhet, van bőven belőle a lába alatt! Úgyis minden bányászfo-

golynál van mindig csákány, vagy véső, kalapács vagy akármi, ha épp nem talál felvehető levegődarabot, hát hasít egyet! Aztán bezárja a maszktartály fedelét, s az felmelegíti a levegőt a kellő nyomásúra. Egy kis darab szilárd levegő órákra megoldja a levegőproblémát, akár egész napra is! Amikor már kevés van hátra, csak mintegy negyed órára való, sípólással jelez neki a maszk, hogy ideje új adagot beletölteni.

—És nem fagynak meg a rabok?

—Nem, kapnak megfelelő ruhát. Nem ür ruhát, de nem is kell hogy védje őket a sugárzás ellen, mert a bányában nem éri őket kozmikus sugárzás.

—Aha. De most innen a bordélyból hogyan jönnek ki a lányok, hiszen idekint nagyon mínusz van ám, egy pillanat alatt jéggá fagynának!

—Hát ezt bizony nem tudom!

—Nincsenek a bordélyban maszkok nekik?

—Ezt nem tudom, mondom hogy sosem voltam odabent! Néhány egészen biztos akad, hogy ha valamelyik lányt el akarják vezetni valahová, akkor legyen miben mennie, de kétlem hogy van mind az ezerre vagy még többre! De ha bementek oda, akkor gondolom megölik a vendégeket is, és azok ruháit is felhasználhatjátok!

—Hm! Kár hogy nem úgy tervezték a bordélyt, hogy dokkolni tudjon hozzá egy úrkomp! - morogta Dzsondon. Ám ekkor már közel voltak a felszínhez, és Bolhaeledel felkiáltott:

—Ott az a nagy épület a központ, és ott távolabb az a kisebb és piros, na, az a tisztí bordély!

Százsorszép megdöntötte az úrkompot, és olyan meredek szögben közeledett a talaj felé, hogy Bolhaeledel rémülten felkiáltott. Meg volt róla győződve, hogy pillanatokon belül szétloccsantják magukat a fagyott felszínen.

—Nyugi szépfiú, profi pilóta vagyok, hat éve mást sem csinállok csak repülök!

—Csak hat éve?! Nálunk a hadseregben csak tíz év gyakorlás után engednek bárkit egyedül éles helyzetben repülni, s még akkor sem ilyen kaszkadőrmutatványokat!

Százsorszép hátrafordult.

—És mennyit gyakorolnak a pilótáitok naponta?

—Hetente négy-öt órát is! És Haddah szakállára kérlek, fordulj azonnal vissza és törődj a vezetéssel, mert mindjárt végünk!

—Hé, nekem ne emlegesd Haddahot, mert valaha dzsanar voltam magam is, de nagyon meggyűlöltem a vallást!

—Jó-jó, csak fordulj vissza!

—Nem teszem, mert a megjegyzésed szerint Haddahban bízol és nem a tudásomban!

—Benned bízol, benned, benned, csak csinálj már valamit! - és rémülten meredt kifelé. Az úrkomp a hegyével fordult a talaj felé, és úgy nézett ki, mintha pörögne körülöttük a világ. Persze nem az pörgött hanem ők. Márpedig Bolhaeledel nem volt ugyan úrpilóta, de úgy tudta hogy efféle pörgésből soha ki nem lehet hozni egy úrkompot.

—Ha bennem bízol, mondd azt, hogy nem hiszel istenben! Haddahban! Mondd azt, hogy hulljon ki Haddah szakállá!

—Úgy van, úgy van, hulljon ki, benned bízol, benned hiszek nem Haddahban, csak *csinálj már valamit!*

—Remek. - és Százsorszép visszafordult a műszerpulthoz. —Na szóval fiacskám, elárulom neked, hogy bármily csodálatosan hangozzék is, de Midzsikó sem akar meghalni! Emiatt nem spórol a pilótái kiképzésén! Mi nem hetente gyakorolunk négy-öt órát, hanem naponta legalább hatot, néha nyolcat-tíz is! És nincs olyan hogy hétvége, szabadnap, ünnepnap, kizárólag akkor nem gyakorolunk, ha betegek vagyunk! De az ritka! Vagyis ha jól számolom, ez legalább tízszer annyi gyakorlás, mint nálatok!

—Bizonyára, bizonyára... - és Bolhaeledel remegő ajakkal bámulta a közeledő talajt, ami mindjárt a sírja lesz. Akkor sem félt ennyire, amikor Midzsikó a karjára csatolta a skorpió nevű mérégkészüléket. Nagyon úgy tűnt neki, hogy Százsorszép kifejezetten öngyilkos pilóta, és fejébe vette, hogy telibe találja a bordélyt.

—Tudod, muszáj úgy tennem mintha majdnem lezuhannék, hogy azt higgyék, Lángocska vezeti a gépet, és alig kerülte el a halált, s örül hogy épp ide legalább lerakta a masinát! - magyarázta neki Százsorszép, megint hátrafordulva. Közben Bolhaeledel kitátotta a száját, de hang nem jött ki rajta, mert már közvetlenül előttük tornyosult a bordély. Bolhaeledel tudta, hogy abszolút lehetetlen leszállni előtte ennél sokkal kisebb sebességnél is.

Igen ám, de Százsorszép még gyorsított is, s kissé felemelte az úrkompot, a gyorsulás az ülésbe préselte őket, és alig két méterre sikerült elkerülniük a bordélyt, amikor átrepültek a teteje fölött. Ekkor Százsorszép fékezett, majdnem lezuhantak a talajra, megfordultak, megint a bordély felé közeledtek, megcélozták a bejáratot, örületes sebességgel suhantak arrafelé, Százsorszép fékezett, de alig volt hihető, hogy nem rohannak bele... még ötven méter, még húsz, még tíz... s a végén óriási koppanás hallatszott: valóban nekimentek az ajtónak!

De nem történt semmi baj. Az úrkomp megállt, nem tört össze, az ajtó sem tört be...

Bolhaeledel eltakarta az arcát, és ezt suttozta:

—Inkább küzdök fegyverrel reménytelenül nagy túlerővel szemben! Te örült vagy!

—Midzsikó szereti a hozzá hasonló nőket a szolgálatába fogadni! - vigyorgott szentelenül Százsorszép.

Dzsondon nem csodálta Bolhaeledel reakcióját, mert ő maga sem érezte túl jól magát e légi mutatvány alatt.

—Hát ez alaposan ki lett centizve! - mondta. —Na de most gyorsan, gyorsan, kiszállás! Kéves az időnk! Fel a szkakandereket, a szerepét mindenki tudja, aszerint menjen minden, gyerünk, gyorsan!

Az úrkomp utasai gyorsan elhagyták a repülőeszközt. Abban nem sokan maradtak, pusztán Százsorszép maga, a fogoly Bolhaeledel, akit Dzsondon előrelátóan az üléshez bilincselt, Lángocska is itt maradt, mert neki a harcban úgysem sok hasznát vették volna, és tíz férfi, mind Midzsikó testőre természetesen, s mind a dzsanar kommandósok ruháiban. Nem akarták biztosítás nélkül hagyni az úrkompot, mert nem mondhatnak le a visszavonulás lehetőségéről! S hogy bölcs dolog ez, azt az is bizonyította, hogy pillanatokon belül megszólalt a hangszóró. Maga Hulla tábornok jelentkezett.

—Hé, megörültetek?! Mi ez a légi akrobatika, magatokat akarjátok megölni vagy minket?!

—Persze hogy titeket akarunk megölni, mi vagyunk az ellenség, a csiszik ügynökei, s azért jöttünk, hogy kiszabadítsuk a bordély nőit! Azt meg úgy a legegyszerűbb, ha belevezetjük az úrkompot, és megöljük őket! A lelkeik már könnyen szabadulnak! - mondta Lángocska, mélységes gúnnyal a hangjában.

—Hé, maga az az Aljaska nevű ügynök?! Ne gúnyolódjon mert lefokoztatom!

—Akkor meg maga tábornok ne kezdjen hóbörögni vész helyzetben, nagyon kérem! *Megmondtam*, hogy nincs gyakorlatom az úrkompvezetésben, örülök hogy egyáltalán leraktam valahogyan! Mindenesetre elhoztam magának a csiszí úrhajót, remélem baj nélkül, tehát küldjön inkább egy néhány fős műszaki alakulatot, hogy átvizsgálják az úrkompot, mert kiírt ide valami hibalistát a számítógép, gondolom a nagy zötytyenéstől kissé bekrepált ez-az, de nagy baj nem lehet mert még élünk! Sajnos abból amit kiírt nem sokat értek, mert tele van szakszavakkal! Mindenesetre ha már itt vagyunk a bordélynál, bevitetem oda a fogoly nőket, azokra úgyszólván szükség itt az úrkompban! Bunkó tábornokot értesítette már?!

—Hogy törnéd ki a nyakadat te szentelen csitri, mit akarsz te mindig Bunkó tábornokkal?! Igen, igen, értesítettem már, és azt üzenté hogy személyesen jön el megnézni a csiszí úrhajót, állítólag már fel is szállt a Karamalláról! De esküszöm hogy jelentést teszek neki a szentelen viselkedéséről!

—Köszönöm az irántam megnyilvánuló figyelmességét, tábornok úr! Akkor várom a műszakiakat! - azzal Lángocska megszakította a kommunikációt.

—Te, minek kértél műszaki osztagot, nem lett volna jobb, ha senki nem tolja ide a pofáját? - kérdezte Százsorszép.

—Jobb lett volna, de a tábornok úgyis küldött volna ide valakit, így azonban műszakiakat küld, akiknél ha lesz is néhány fegyver, de nem sok, és nem is harcoló alakulat! Ezek-

kel könnyen végzünk! Ha nem kérek műszakiakat, akkor holtbiztos hogy harcoló alakulatot küld ide, és lehet hogy az nem egy nyolc-tíz fős osztag lett volna, hanem akár hatvan-hetven fő is! Most azonban nem kell nagy létszámú ellenséggel számolnunk, mert a tábornok ha ostoba is de akkor is gondol rá, hogy esetleg megsérülhetett valami fontos része az úrkompnak, talán radioaktív anyag is szivárog, netán még az is lehet hogy később felrobbanunk, és minek kockáztassa az emberei életét! A műszakiakat kiküldi, a többieket még nem! Időt nyertünk!

—És miért mondtál olyasmit, hogy mi az ellenség vagyunk, ez veszélyes hengegés!

—Cseppet sem! Épp ellenkezőleg! A tábornok hülye humornak tartja az egészet, hallottad is hogy annak tartja, tudtam előre, hogy annak tartja majd, mert ismerem alaposan a katonák gondolkodását, most tehát amíg el nem kezdődik az ellenségeskedés, amíg riadójelzés nem lesz leadva neki, addig épp arra gondol a legkevésbé, hogy mi ellenség vagyunk!

—Attól tartok, nagyonis hamar lesz riadójelzés... - morogta Százszorszép.

Ebben Százszorszép nem is tévedett. Amíg ők egymással és a tábornokkal beszélgettek, addig a többiek Dzsondon vezetésével kiszálltak az úrkompból, és a bordély bejárata elé mentek. Itt kissé szűken fértek el, mert a bejárat legnagyobb részét elfoglalta az egészen az ajtóhoz szorult úrkomp orr-része. A nők, akik persze nem voltak egyenruhában, csak egészen közönséges szkafterben, amik Midzsikó úrvárosából valók voltak, ezek álltak az ajtó elé közvetlenül, kivéve Dzsondont, mert ő volt legelől, az egyenruhás katonák hátrébb maradtak, és Dzsondon már épp kereste volna hogy miként jelentkezhethet be, van-e erre valahol valami kamera, amikor kiderült hogy erre semmi szükség, ugyanis kinyílt az ajtó magától.

No persze: hiába hogy a kupleráj zsilipkamrája kiváló hangszigetelőként működik, de ha nekimegy egy úrkomp, de úgy ám hogy a húsz centi vastag páncélajtó behorpad, annak azért mégis van ám hangja odabent is! Nyilván kíváncsiak rá, hogy mi történhetett!

Az ajtó tehát kinyílt, és a bejáratban felbukkant egy középkorú férfi. Igencsak elámult azon, amit látott!

A kommunikációval szerencsére nem volt gond szkafteresen sem, a katonák sisakrádiója egyezményes hullámhosszra volt állítva. Ezt kérdezte:

—Hát ez meg mit jelentsen?! - és nem lehetett tudni, arra gondol-e hogy mit keres ez a sok nő az ajtó előtt, vagy arra, hogy miért törte majdnem be az ajtót az úrkomp.

Dzsondon nem hagyott sok időt neki az álmélkodásra. Már is benyomult a zsilipkamrába, követték őt a nők, meg mindenki más is. Már útközben adta meg a felvilágosítást:

—Én vagyok Elbaszott százados, és fogoly nőket hoztam a kuplerájba Hulla tábornok utasítására! Nincs sok időnk, mert vár még egy újabb szállítmány, tehát kérlek hamar vedd át őket, s már megyünk is az újabb adagért!

—Miért, hát hányan vannak még?

—Körülbelül hetvenötezren. - válaszolta Dzsondon, aki úgy döntött, követi Lángocska stílusát, mert az eddig bevált. Úgy látszik minél nagyobb képtelenséget mond valaki, annál inkább hajlamosak az emberek hinni neki: az álmélkodás ugyanis felfüggeszti a kritikai érzéket! Ha mindenben igyekezne szakszerűnek és hivatalosnak látszani, hamar kiderülne hogy nem igazi katona, lebukna az apróságokon, leghelyesebb tehát, ha rögvest valami kolosszális hazugságot mond!

S igaza volt, mert most is célt ért így.

—Hogy *mennyi* nő fog idejönni?! Hová helyezzek én el ennyi sok nőt?! - képedt el a kupleráj vezetője.

—Az már a te dolgod édes öregem, én csak arra kaptam parancsot, hogy ezt a sok csinos cicit idehozzam! - és Dzsondon már azt figyelte, miként nyílik a légzsilip belső ajtaja. Majd amikor az kinyílt, előrement, mögötte a többiek, s így szólt:

—Na mi lesz, vedd már át őket, hívd a legényeidet is hogy ezután azok vigyázzanak rájuk, mert nekem menni kell a többiekért, így is sok fordulóba telik míg mindet elhozom!

—De hát honnét vannak ezek, és mi ez hogy nekimentek az ajtónak az úrkomppal...

—Egy elfoglalt pogány űrváros női személyzetéről van szó. Az ajtó miatt meg most mit izgulsz, navigációs hiba volt, de úgysem rajtad kérik számon! Na, mi lesz már, intézkedj hogy új húsok jöttek, és már itt sem vagyunk! Ti meg - förmedt a nőkre Dzsondon - kifelé a szkafanderből, itt már semmi szükség azokra, és visszük őket az újabb nőknek!

Azok engedelmesen elkezdtek kikászálódni az űrruhákból. Ez része volt a tervnek, mert a fegyvereiket természetesen nem aggathatták magukra a ruhán kívül, így azokat az űrruha alatt viselték, sőt, az űrruha alatti közönséges öltözék alatt.

A bordélyos is leemelte a sisakját, és megtörülgette a homlokát. Mit fog ő kezdeni hetvenötezer nővel! Mielőbb át kell irányítani a csúnyábbakat a bányarészlegbe... - gondolta, azzal így kiáltott:

—Hé, ide hozzám az őrszemélyzet! Hol van Belféreg, Tökfej és a többiek?!

Pillanatokon belül ott állt előtte vagy harminc fő. S már épp készült rá, hogy kiadja a parancsait nekik, amikor Dzsondon így kiáltott:

—Gyerünk, fiúk, gyerünk lányok, hegyibe! Azaz rajta!

S erre aztán a lányok is, fiúk is előkapták a fegyvereiket, és pillanatok alatt lemészárolták a semmi rosszra nem számító személyzetet, sőt, két vendéget is, akik ott az előtérben ücsörögtek, és néhány katalógust nézegettek, benne a lányok fényképével. Válogatni akartak belőlük. Hát ebből bizony semmi sem lett...

Dzsondon maga egyetlen ütéssel letaglózta magát a bordélyfőnököt, hogy az holtan esett össze, s többet nem is kellett gyilkolnia, mert mások elvégezték a munka fennmaradó részét. És Dzsondon elégedett volt magával. Lám milyen helyes, hogy idecsődítette a személyzet nagy részét, így egyszerre sokakkal végezhettek, a munka neheze megvan!

Volt az előtérben három lány is, ezek a véres látványra sikoltozni kezdtek, de Dzsondon így kiáltott:

—Csendet! Nem kell félnetek, senki nőt nem bántunk, sőt azért jöttünk, hogy megmentünk benneteket! Nem Gapi valamelyiketek?!

De nem volt szerencséje, egyiket sem hívták úgy, hogy Gapi, az egyik lány neve az volt, hogy Családszégyene, a másik kettőé pedig az, hogy Beteg és hogy Lepra.

—Gyerünk, futás mindenkinek szerteszét, kutassatok át minden szobát, minden nőt parancsoljatok le ide az előtérbe, a férfiakat meg mind öljétek meg! Nincs kegyelem, nem ejtünk foglyokat, nem kockáztathatunk! - vezényelte Dzsondon a harcosainak. De tudták azok is hogy mi a dolguk, mentek előre már maguktól is, és nem hitték hogy különösebben veszélyes volna az akciójuk, mert valószínűtlen hogy sok lenne még itt a személyzetből, hiszen a többségét máris megölték, és a lányoknál időző vendégeknél sem lesz épp ott az illető keze ügyében a fegyver!

Dzsondon lent maradt az előtérben, nem szívesen verekedett volna egy atombombával a karján, mert hátha elsül véletlenül! Így szólt inkább a három lányhoz:

—Ti meg feleljetek: akartok-e itt maradni kurvának a hátralevő életetekre?!

—Én ugyan nem! - vágta rá azonnal Lepra.

—Akkor gyerünk, bújjatok be egy-egy szkafanderba, amit ide ledobtak a harcosnőim, és menjete ki, ott már vár benneteket egy űrkomp, szálljatok oda be, ott vegyétek le a szkafandereket azonnal, legalábbis ketten vegyétek le, a harmadik pedig hozza ide vissza azt a kettőt, mert még sok nő lesz akinek szüksége lesz erre! Gyerünk, gyorsan!

Igen ám, de most megszólalt Családszégyene:

—De én szeretek kurva lenni, nagyon jó helyre kerültem, azért is kerültem ide mert megcsaltam a férjemet, nekem nagyon jó itt! Nem megyek én sehova!

—De mész, mert lehet hogy ez a hely mindjárt elpusztul, ha nagy harc tör ki! Különben meg ne aggódj, mert bár te biztos vagy benne hogy nem tudsz róla, de létezik egy szeglete a világnak, ahol annyit lehetsz férfiakkal amennyit csak akarsz, még meg sem vetnek érte, sőt, mindenki derék nőnek tart majd azért, ha sokszor teszed ezt, ráadásul bárki férfival lehetsz mert ott egyetlen férfi sem férj, mind függetlenek, s mindezek tetejébe még szabad is leszel, oda mész ahová akarsz, nem úgy mint itt!

—Hol van ez a hely?! - kérdezte mohón a nő.

—Ez a hely a csiszík országa!

—De ott mindenki vallástalan, azt hallottam!

—Aztán mit érdekel ez téged, nem a kék a fontos talán?! Na gyerünk, bújj a szkafanderbe, mert ha nem, akkor szétlövöm az ivarnyílásodat!

Családszégyene engedelmeskedett, gyorsan, bár arcára elgondolkozó kifejezés telepedett. Úgy látszik, korábban nem sok mindent hallott a csiszíkről, ráadásul épp a számára legfontosabbat nem. Ezt Dzsondon nem is csodálta. A dzsanarok vélhetőleg nem reklámozták a csiszi eszméket! Sőt, figyelembe véve hogy a Karamalla egyes részein mekkora a nyomor és a tudatlanság, s hogy egy átlagos nő abszolúte semmiféle iskolába sem járhat, emiatt akár több millió olyan nő is létezhet, akik azt sem tudják, hogy élnek a világban olyanok, hogy csiszík! Mindenesetre Dzsondon világosan tudta, hogy mi jár Családszégyene fejében: ha mindez igaz, akkor nem is lehetnek a csiszík olyan rossz népség, mint azt a dzsanar papok híresztelik! Neki mindenesetre épp megfelelnek!

Annyi bizonyos, hogy Családszégyene sem lehetett a műveltség csúcsán, azt sem tudta, miként zárja le a szkafandert, végül Dzsondon segített ráadni a sisakot.

—Elvinnél a csiszíkhez? - kérdezte reménykedve a nő.

—Napokon belül ott leszel, csak tedd mindig amit mondunk! - nyugtatta meg őt, azzal lezárta a sisakot, és belökte a nőt a légszilipbe. Eddigre már az emeleti szintekről több más nő is leérkezett. Dzsondon nekik is elmondta amit kellett. Gapí nem volt ezek között sem, de Dzsondon nem aggódott, mert az óriási bordélyban mint megtudta eddigre, minden lánynak külön szobácskája volt, s még csak alig két tucat nő érkezett le. Időbe telik, míg emberei végjárják mind az ezer szobát!

Sőt, Dzsondonnak eszébe jutott valami, felemelte az egyik katalógust a lányokról, amiben természetesen minden lány képe be volt számozva, s látta hogy az utolsó az 1222-es számot viselte. Eltart majd egy darabig, amíg mindet bepakolják az úrkompba és a csiszi úrhajóba! Megpróbálta megkeresni benne Gapít, de nem névsorban voltak a katalógusban a lányok.

Elmondta a leérkező új lányoknak hogy menjenek az úrkompba, segített nekik szkafanderbe bújni, sőt, eddigre talált nyolc dzsanar szkafandert a bordély halljában, ezeket is felhasználta. S épp mire e lányok is kijutottak a szabadba, megérkezett az a három szkafander amiben Lepa, Családszégyene és Beteg ment ki, de nem az egyik bordélybeli lány hozta vissza őket, hanem Lángocska!

—Hát te?! - kérdezte Dzsondon.

—Hasznossá teszem magamat. Különben is te vagy az apám, illik hogy veled legyek, vagy nem?!

—De hát így nem tudsz beszélni rádióan a tábornokkal, ha...

—Arra már nincs szükség, megjött a műszaki alakulat, volt harc, megöltük mindet, nekünk nem lett veszteségünk, bár két sebesülésünk igen. Úgy tűnik viszont hogy az úrkomp nem lesz képes felszállni, mert a harc során megsérült valami benne, nem tudom hogy mi, Százszorszép mondta a szerkentyű nevét, de elfelejtettem! Marad tehát a csiszi úrhajó!

—Az még ép?!

—Hogyne, természetesen, időben bekapcsoltuk a pajzsait, de meg jelentős részét úgyis védte az úrkomp! A nőket tehát már oda küldd, az iménti három nőt is áttereltük a csiszi úrhajóba!

—Jó, bár ezren kissé szűken lesznek odabent! Sőt, úgy néz ki vannak ezerkétszázan is!

—Majd összehúzzák magukat. Mindenesetre csodálnám ha a harcoló alakulat nem adott volna le vészjelzést mielőtt mindet kinyírtuk, tehát igyekezzetek kéne!

—Sokat sajnós nem tehetek az ügy érdekében, egy legalább ezer szobás épületet bejárni nem kis dolog! Figyelj Lángocska, maradj itt, irányítsd az akciót, idebent már nem hiszem hogy veszélyes volna, én viszont kimegyek!

—De én veled akarok...

—Rád itt van szükség, rám odakint!

—Miért?

—Mert nálam van az atombomba! Ő igen, még valami: amint Gapíra rálelsz, azonnal küldd ki, és mondd meg neki, hogy szóljon nekem!

—De hát nem is tudom, hogy miként néz ki!

—Ne aggódj, én sem.

—Nem?!

—Nem. Régebben mutatott Midzsikó egy képet róla, de már elfelejtettem. Most iderepülésem előtt akartam kérni tőle egy fényképet Gapíró, de kiment a fejemből.

—Akkor most mi lesz?

—Mi lenne, kérdezz meg mindenkit hogy ő-e Gapí! Nem tévesztheted el, mert mindenki másnak csak csupa ordenáré neve van, amitől a hányinger jön rám! - azzal Dzsondon meg-simogatta Lángocska fejét, majd kiment, egyenesen a csiszi úrhajóba. Százzszorszép már várta, az irányítópult előtt ülve.

—Jó hogy jössz, Dzsondon, mert épp Hulla tábornok van a vonalban, és azt kérdi hogy mit jelentsen ez az egész! Én meg mondtam neki hogy találja ki, többet nem mondok, mert nem én vagyok a főnök!

Dzsondon átvette a mikrofont.

—Én vagyok az, akit keres, Dzsondon a nevem. Ne is haragudjék, nem mondom azt, hogy „tiszteletem”, mert a legkevésbé sem tisztelek senkit aki vallásőrült, márpedig maguk dzsannarok mind azok! Továbbá azokat sem tisztelem akik rabszolgákat tartanak, márpedig maguknál lényegében minden nő rabszolga!

—Mit érdekli az magát, maga talán csiszi?!

—Nem.

—Hát akkor?!

—Én csak egy egyszerű bunyós vagyok. Mondjuk, zsoldos. Idefigyeljen, kis gondolkodás után úgyis rájönne, ezért elárulom: engem Midzsikó fogadott fel, mert maguk elrabolták a lányát, Gapít! És nem adták ki akkor sem, amikor Köztársaságunk kormánya erre hivatalosan fel is szólította magukat! Midzsikó pedig mert olyan nő, akinek szerényen fogalmazva is nagyok a lehetőségei, úgy döntött, hogy önállósítja magát, és kiszabadítja! Most tehát emiatt vagyunk itt!

—De nem sokáig! - jósolta bőszen a tábornok.

—Valóban nem sokáig, percekben belül végzünk az akcióval, és azután elrepülünk.

—Azt csak hiszed, picinyem - tért át a tegezésre a tábornok - ugyanis már megy felétek egy egész csomó jól képzett emberem, s majd végez veletek!

Dzsondon úgy gondolta, ér ő is annyit mint a tábornok, ha az tegezi őt, ő kapásból visszategezi; ezért ezt válaszolta:

—Jöjjetek csak, van azok számára is néhány lövedékünk! - azzal a vonalat bontva így szólt Százzszorszéphez:

—Hé kislány, tégy már egy nagy csodát a kedvemért: tedd át ezt az úrhajót néhány méterrel arrébb, úgy, hogy teljesen eltakarja a kupleráj bejáratát, s a kupleráj felé nyíljon az ajtaja! Ugyanakkor jó lesz ha bekapcsolod a hőtűkrőt, hogy ha lődözni kezdik, mindent visszatűkrözzön arra, amerről jött! Így a lányok harc közben is biztonságosan szállhatnak be!

—Hát, egy úrhajót nem arra terveztek, hogy néhány lépésnyi távolságokat tegyenek meg vele... de megteszem ami tőlem telik!

És meg is tette. Az úrhajó elfoglalta a helyét, alig néhány másodperccel azelőtt, hogy a távolban feltűnt egy csomó katona, siklőkkel és hernyótalpasokkal közeledve. Ágyúik is voltak, természetesen lézerágyújuk, és alig pillantották meg a Mindenhatót, máris leadtak rá néhány lövést. A lövések vakítóan villantak az úrhajó oldalán, s a következő pillanatban máris visszacsapódtak a kilövés irányába. S ennek következtében rögvést elhullott az alakulat fele, de a másik fele is rosszul járt, mert a visszaküldött lézerimpulzusok energiájától elpárolgott a fagyott levegő jelentős része, s a felszabaduló gázok akkora erővel terjedtek szerteszét, hogy mindent felborogattak, embert, gépet egyaránt, és elsodorták több száz méterre, némelyiket több kilométerre is. Az ellenséges osztagból az életben maradtak sem úszták meg ezt végtagtörések nélkül.

—Hát, ezt a menetet egyelőre mi nyertük! - dörzsölte meg a kezét Dzsondon. —Hogy áll a nők beszállása?

—Azt nem tudom, de már nagyon sokan itt vannak a fedélzeten! - mondta neki Százsorszép.

—Megyek, tájékozódok! - állt fel Dzsondon. Ám nem mehetett, mert ekkor ismét jelentkezett a tábornok.

—Ha van istenetek, imádkozzatok, mert több úrvadászt is indítottam ellenetek! Az majd elbánik veletek!

—Nem hinném. - rázta a fejét Dzsondon.

—De én bizony hinném, mert igen erős fegyvereik vannak!

—De tábornok, még mindig nem érti, hogy ez egy csiszí úrhajó?! Ezt csak akkora energia bevetésével teheti harcképtelenné, ami már megsemmisíti a bordélyt is...

—Nem érdekel! Az ott időző személyzetet és tiszteket már biztos megöltétek, a kurvák meg nem számítanak!

—Elhiszem, de megsemmisülne emellett még maga az irányítóközpont is!

—Nem semmisülne meg. Annak is erős pajzsrendszere van.

—Jó - vont vállat Dzsondon - majd meglátjuk, hogy ki nevet a végén!

Ekkor azonban megszólalt Százsorszép.

—Dzsondon, várj csak egy kicsit, nem lesz ennek jó vége! Ha túl nagy energiát vetnek be ellenünk, akkor ha ki is bírja azt az úrhajó, de körülötte felolvad és elpárolog a fagyott légkör, meg a kupleráj körül is, alatta is, lesz egy nagy szakadék amibe belezuhan minden, s ha az úrhajó nem is törik össze, de a bordély és a benne levő emberek igen! Valószínűleg ki sem nyílik többé az ajtaja, vagy ha igen, meglehet hogy megsérül az egész épület integritása, kiszökik a levegő, bemegy a hideg, mindenki megfagy és megfullad odabent!

—Hm... mit tegyek?

—Te vagy a főnök! Én csak úrpilóta vagyok! - vont vállat Százsorszép.

—Nos jól van. - sóhajtott Dzsondon, azzal képátvitelre kapcsolt. A monitoron azonnal megjelent a tábornok arca, s az is látta már Dzsondont. —Figyelj rám, Hulla komám! Remélem nem akarsz igazi hulla lenni! Nézz csak ide a karomra! Ebben az elegáns kis kofferben egy fúziós bomba lapul! Rendeld vissza az úrvadászokat, mert ha lőnek rám, ha úgy ítélem meg, hogy vége mindennek, esküszöm hogy felrobbantom, és akkor lesz itt egy minimum két kilométer mély kráter, az átmérője azonban meglehet akár tíz kilométer is! Ez bőven elég ahhoz, hogy a te bázisodból is csak párafelhő maradjon! És nem ajánlom hogy azt hidd, hogy csak blöffölök, mert igazat mondok!

—Márpedig én biztos vagyok benne, hogy csak blöffölsz! Meglehet hogy valóban van egy bombád, de azt te soha az életben nem fogod felrobbantani!

—Ugyan miért nem?

—Mert az előbb vallottad be, hogy zsoldos vagy, vagyis a pénzért harcolsz! A zsoldosokra meg nem jellemző az efféle öngyilkos viselkedés!

—Teljesen igazad van. Épp csak én nem térhetek vissza kudarcra Midzsikóhoz.

—Ugyan miért nem? - kérdezte most a tábornok.

—Hát mert akkora jutalom van kilátásba helyezve nekem, amiért akármit is megkockáztatok, sőt, szívesebben vállalom a biztos halált, mint azt hogy úgy éljek tovább, hogy tudom, hogy elbaltáztam egy pompás lehetőséget!

—Megtudhatom, hogy mi ez a jutalom?

—Hogyne, de nem én mondom el neked, hanem egyik saját embered, akit elfogtunk, mert neki biztos jobban hiszel! Hé, Bolhafészek, gyere és mondd el a tábornoknak, mit ígért nekem Midzsikó siker esetére, te ott voltál és hallottad!

—Bocsánat, de nem Bolhafészek a nevem, hanem Bolhaeledel!

—Mindegy. Mondd már!

—A saját fülemmel hallottam, hogy Midzsikó azt mondta, akkor lefekszik Dzsondonnal, sőt, egyenesen a szüzességét ajándékozza neki!

—Az a kurva még szűz?!

—Ő tábornok, magát nem úgy kellett volna elnevezni hogy Hulla, hanem úgy, hogy Kretén! - kacagott Dzsondon. —Hiszen ugyan hogy is lehetne Midzsikó kurva, ha még szűz?! Na de most már érti, hogy miért harcolok?! Ha nem viszem neki vissza a lányát, akkor kampec a lefekvésnek! Márpedig én szeretem a Dzsondon nevet, és nem akarom hogy dzsanar mintára átkereszteljen a milliárdosnő úgy, hogy Kudarcfazék!

—Mit érdekli az magát, kaphat nőt eleget, még szűz puncit is!

—Igen, de mert eddig Midzsikó tényleg szűz volt, azaz még most is az, holott már harminc éves, emiatt feltételezem hogy ha most lefekszik velem, a lefekvés sem csak egy alkalomra szól! Márpedig tudd meg Hullácskám, hogy én szerelmes vagyok Midzsikóba! Az ám a nő! Tudod, épp egymáshoz illünk, mert például mindketten sok nőt mentettünk már meg életünk során, bár merőben más módszerekkel!

—Nem hiszem egy szavadat sem, és nem hiszek ennek az aljas, áruló Bolhaeledelnek sem!

—Na de tábornok, hiszen közismert, hogy pina körül forog a világ! Midzsikó szűz, gazdag, gyönyörű, bátor, miért is lenne hihetetlen, hogy teljes gőzzel igyekszem meghódítani, még nagy kockázatokat is vállalva! Ha valaki, hát ő megéri a strapát! És ajánlom szíves figyelmembe, hogy szerelmes férfiak Midzsikónál jóval silányabb zsákmányért is áldozták már az életüket! Na de már unom a dumát, tehát dönts el, hogy kipróbálad-e, hogy mi az igazság! Hiszed-e hogy vagyok én is olyan fanatikus, mint ti dzsanarok! És emlékezetedbe idézem, hogy nem csak arról van szó, hogy te vállalod-e a halált valami rosszul értelmezett hősiességből, azt híve hogy a mennybe jutsz, hanem ti valamit szervezkedtek itt a bolygón nagyban, amihez kell ez az irányítóközpont, és gondolom ha ez elpárolog, akkor fuccs a tervnek, az minimum néhány évet késni fog! Szóval gondold meg a dolgot jól! Azt hiszem célszerű lesz, ha felveszed a kapcsolatot a főnököddel!

—Dögölj meg!

—Igen, igen, rá gondoltam, Dögöljmegre!

—Te dögölj meg!

—Nyugi, annak is eljön az ideje, de most rendeld vissza az úrvadászokat, mert ha a bordély megsemmisül, benne Gapival, Midzsikó lányával, akkor vége a nagy terveimnek, nem mászhatok be Midzsikó ágyába, s akkor már nem élet az életem, és akkor én, a csalódott szerelmes öngyilkos leszek, hiszen tudod ugye, hogy a reménytelen szerelmesek nem is ritkán megteszik ezt! És az igazán fájdalommentes, hogy robbantom az atombombát, a másodperc tört része alatt vége mindennek, ennél fájdalommentesebb halál nincs is, ki sem lehet találni, jobb mint a halálba altató injekció, mert annyit sem érzek mint az injekció szúrása, nagyon kényelmes módszer tehát, pláne hogy tudom, hogy ezzel még micsoda bosszút állok rajtad is! Tehát nincs az az isten aki megakadályozhatná, hogy akkor robbantsak! Na pá, kisaranyom, hulladozzál csak tovább nélkülem, nem érek rá több időt reád pazarolni! - azzal Dzsondon bontotta a hívást.

Igen ám, de abban a pillanatban jelzett a hívásjelző.

—Na mi van? - kapcsolta azt be újra Dzsondon.

—Idefigyeljen, ha maga zsoldos, akkor álljon át a mi oldalunkra! Nemcsak nem kap büntetést, de még gazdag jutalmat is adok!

—Mennyi pénzt adna?

—Fogalmam sincs, mennyit kap maga Midzsikótól, de megadom a háromszorosát!

—Jól hangzik. De ugye remélhetem, hogy nemcsak a pénzt kapom meg?

—Hát mit még?!

—Ugye ágyba is bújik velem Midzsikó helyett?!

—Mi, hogy én?! Maga buzi?!

—Nem, csak arra céloztam, hogy engem már rég nem a pénz motivál! Különben sem vagyok perverz, nem akarok egy hullával szeretkezni!

—Idefigyeljen, megtarthatja az összes nőt aki ott van a bordélyban! És ígérem, hogy keríték magának tíz szűzet is!

—De egyik sem Midzsikó.

—Jó! Tudok én másképp is beszélni! Semmi nem lesz abból, hogy élvezd azt a Midzsikó nevű szűz kurvát, mert intézkedtem már, hogy kilőjék az űrvárosát!

—Ez engem nem izgat, hogy ezt megússza, az Midzsikó dolga, én csak e felszíni akcióért vagyok felelős! Nekem ez a dolgom! De előre figyelmeztetem tábornok, nem lesz könnyű dolga, Midzsikó holtbiztos hogy előre készült rá, hogy miként védekezzen, és hajmeresztő a fantáziája! Akármint vélekedik is a nőkről, de majd Midzsikó bebizonyítja magának, hogy a nők nem holmi alsóbbrendű népség!

—Majd elvállal! - felelte a tábornok, és most ő bontotta a vonalat.

—Te, miért beszélgetsz ennyit ezzel a hülyével? Élvezed? - kérdezte Dzsondont Százszorszép.

—Nem, ennek semmi köze az élvezethez, de tudod amíg beszélget velem, addig nem törí a fejét valami ellencsapáson, tehát időt nyerünk!

Ekkor Midzsikó jelentkezett be hozzájuk.

—Százszorszép, figyelj rám! Ne a régi pályán keress, ha jöttök vissza! Küldöm az új pályaadatokat, de lehet hogy még ez sem lesz az igazi! Arról van szó, hogy számos űrvadászt vezényeltek ellenem, és bár ezek sem tűnnek veszedelmesebbnek egyelőre mint az űrkalózok, de nem szeretem, ha lőnek rám! És úgy látom, mintha az egyik akasztány űrváros nagyon felém igyekezne! Attól pedig félek, mert rohadtul erősek az akasztány lézerágyú! Tehát én azt találtam ki, hogy leereszkedem majdnem a bolygó talajára, még hozzá közvetlenül az egyenlítő felett repülve, alig egy kilométerre a felszíntől, és így nem lőhetnek rám az űrből, mert könnyedén eltalálhatják a saját építményeiket is!

—Le tudsz menni ilyen közel azzal a marhanagy űrvárosoddal?! - ámult Dzsondon is.

—Még szép, miért ne tudnék, hiszen most nincs légkör, ami akadályozna a repülésben!

—Na de figyelj csak, a te űrvárosod igazán nagy a maga tíz kilométerével, hogy is ne tudnák becélozni!

—Úgy, hogy meglehetősen gyorsan repülök majd, nem maradok egyhelyben! Különben is: így kapóra jön nekem, hogy az akasztány lézerágyú olyan erős! Tiszta sor, hogy nem bírná ki az űrvárosom a lövését, csak hogy ha engem kilő, akkor kilő minden mást is ami az űrvárosom alatt van, tehát a Haddahorn hipergenerátorát is! Tehát akár eltalál, akár nem, az neki rossz! Plusz még ott van természetesen, hogy a kilőtt űrvárosom roncsai lepotyognak, és iszonyú pusztítást végeznek azok is! És fel is robban az űrváros hajtóanyaga... ahol engem eltalálnak, ott kő kövön nem marad! Tehát valahol az egyenlítő felé keressetek, ha jöttök vissza! Ti hogy álltok, mi van Gapival?

—Még nem találtuk meg. Van két sebesültünk, és több száz megmentett nőnk. A bordély a mienk, elfoglaltuk, jelenleg odabent Lángocska intézkedik. Ha meglesz Gapí, azonnal értesítelek!

—Már meg is vagyok! Szia mami! - kiáltotta egy meglehetősen csinos fiatal lány az ajtóban, félmeztelenül, és odaugrott az irányítópult elé. A teste csupa vér volt.

—Drága kislányom! De örülök neked! Megsebesültél?! - kiáltotta Midzsikó.

—Á, dehogy, ez nem az én vérem, épp csak úgy vágta le rólam az egyik vendéget valami Lángocska nevű kölyök egy ultrahangkéssel! Berontott a szobába mint egy tornádó, és én csak azt vettem észre, hogy a pasas aki javában lihegett rajtam, kétfelé esik, jobbra meg balra, mert úgy kettészelte egyetlen vágással hosszában! Nem finomkodós fajta! Aztán azt kérdezte tőlem, hogy hogy hívnak, mire én mondtam hogy Gapí, erre ő, hogy a te embered, Lángocska a neve, vegyek fel egy szkafandert és rohanjak ide! És itt vagyok, de máig sem értem az esetet, hát már hét éveseket is felfogadsz mami?! Hiszen kés, villa, olló, gyerek kezébe nem való, pláne ha az a kés egy ultrahangkés! Majdnem engem is kettészelt vele!

—Ő nem gyerek, a dzsanar titkosszolgálat tagja, csak a mi oldalunkra állt, tizenhat éves, csak fejlődési rendellenesség miatt maradt olyan kicsi! Na de hát ha megvagy akkor nem is beszélek semmit, repüljetek gyorsan ide, aztán majd kitalálok valamit, hogy gyorsan eltűnjek e barátságatlan helyről!

—Nem mehetsz el innen, mami!

—Miért nem?

—Azért, amire rájöttem! Hülye voltam hogy bizonyítékokra vártam, mert ez olyan fontos hír, hogy azonnal el kellett volna mondanom, de most meg is teszem! A dzsanarok és a többi vallásőrültek azért építik a Haddahorn köré minden idők legnagyobb hipergenerátorát, hogy bevigyék a bolygót a hipertérbe. Erre nem nehéz rájönni. Csakhogy nem akárhová akarják átdobni, hanem a csiszik bolygórendszerébe, hogy nekiütközzön Tlaxán bolygónak, s az egésznek vége legyen!

—Micsoda?! De hát ettől még nem lesz vége a csiszíknak, azok más bolygókon is élnek már...

—Igen, de ez őket nem érdekli, azt mondják az ő őseik is Tlaxánon éltek nemcsak a csiszík ősei, igazságtalan tehát, hogy most az egész Tlaxán a csisziké, s ha már az övék nem lehet, pusztuljon inkább az egész! Illetve, az akasztányok amiatt haragszanak a csiszíkre, mert azok segítettek az akasztányok ellenzéki csoportjainak, hogy demokratizálják az akasztányok szent bolygóját, az Aretet!

—Na de egyáltalán sikerülhet-e ez - kérdezte Dzsondon - hiszen a Haddahorn bolygónak igen jelentős a gravitációs tere!

—Igen, de ez nem baj, ha az egész bolygó ugrik - válaszolta Midzsikó - mert ekkor az egész bolygó egyetlen üreszköznek számít, márpedig az ugrás során csak a külső objektumok gravitációs tere zavaró, az ugró üreszköz saját tere természetesen nem.

—Nana, egy pillanat! - szólalt meg Százszorszép. —Amit akarnak teljesen kivitelezhetetlen! Mert amikor a bolygó a hipertérbe lép, olyan gravitációs síkon kezd el csúszni, ami ekvivalens e mostani normáltéri gravitációs tenzorral, amennyiben tehát itt a közelében nincs másik bolygó, márpedig nincs, akkor nem lesz rá hajlamos, hogy Tlaxánnal egy koordinátán materializálódjék, és nem robban szét vele együtt! Természetesen el lehetne ezt érni, de csak nagyon rafinált és különlegesen behangolt mezonmezővel, és ekkora távolságból ami a Karamallát Tlaxántól elválasztja, nem hiszem hogy meg tudják csinálni a dzsanarok, pláne mert hiszen Tlaxán is és a Karamalla is kering a saját Napja körül, állandóan változnak a koordináták, ehhez olyan matematikai és hipertérfizikai tudás kéne, hogy szerintem erre még a csiszík se lennének képesek!

—Igen - mondta Gapí - de a dzsanarok erre nem is szorulnak rá! Ők becélozzák úgy nagyjából Tlaxánt, aztán nem baj nekik, ha a Haddahorn nem találja rögvest telibe Tlaxánt, mert ha akár száz bolygóátmérőnyire is lesz attól, nekik az is megfelel, mert nagyon hamar lezuhan rá, mindenesetre sokkal előbb, hogy a csiszík tehetnének ellene valamit, és akkor is vége lesz ott minden életnek! Ekkora pontosság pedig már nagyonis kivitelezhető! Ez egy bolygónyi ágyúlövedék lenne! Tehát nem mehetünk el innen, meg kell ezt akadályoznunk!

—Ez nem a mi dolgunk, Gapí, értesítjük a csiszíket, és majd azok szétlövik ezt az egészet, vagy tesznek amit akarnak!

Ebben a pillanatban hívás érkezett hozzájuk, s amikor kapcsolták, nem Hulla tábornokot láthatták, hanem egy ismeretlen, papi ruhába öltözött férfit.

—Még nem volt szerencsénk egymáshoz, így bemutatkozom: én vagyok Dögöljmeg szent-atyja! És örömmel közölhetem veletek, hogy késő!

—Mi késő?

—Értesíteni a csiszíket! Hallottam ugyanis minden szavatokat az imént. Mert hát azért mi sem vagyunk ám idióták, régóta megfejtettük a Köztársaság műholdkódját, szóval tudtam dekódolni az adásokat! Na és tehát eddig reménykedtem benne, hogy Gapí nem kerül elő, volt rá némi remény, hogy meghal a bordélyban a lövöldözés során, vagy akármi is lesz vele, de hát ha már így esett hogy elmondta amit megtudott, akkor elmondta, s nekem ezt figyelembe véve kell cselekednem! Na tehát örömmel, tényleg nagy örömmel közölhetem veletek, hogy késő! Nyugodtan értesítsétek csak a csiszík sárga bandáját ebben a pillanatban, mert már azok sem tehetnek semmit! Elárulom ugyanis, hogy a Haddahorn hipergenerátorra már néhány hete teljesen kész van! Épp csak nem kapcsoltuk be azonnal amint készen lett, több okból. Ennek egyik oka, hogy egy bizonyos nagy nemzeti ünnepre vártunk, egy jelentős egyházi dátumra, hogy melyik ez, az most mindegy, ti pogányok úgysem tudjátok értékelni az ilyesmit. A másik és fontosabb ok azonban az, hogy minden felesleges de értékes

holmit el akartunk szállítani a Haddahornról, hogy ne menjen kárba, beleértve természetesen a személyzetet is. Nem a foglyokat, a raboknak csak kis részére tartottunk volna még igényt, de minek pusztuljanak derék katonáink, technikusaink, s más ártatlanok?! E személyzet nagy része már be is szállt a különböző úrvárosokba, kisebb része már haza is tért! Szóval mostanában már csak különböző ellenőrzési, tesztelési feladatokat végeztünk. De maga a rendszer készen van, s tudatlak benneteket, hogy az imént, néhány perce, alig hogy meghallottam Gapí vallomását, máris üzembe helyeztem! Egyelőre azt mutatja a rendszer, hogy az ugrás alig negyven perc múlva megtörténik! És teljesen automatikus, nem lehet leállítani! Én magam sem tudnám már leállítani, még ha akarnám sem! Nem is akarom, de lehetetlen is, eleve úgy készült, hogy csak egyetlenegyszer lehessen működtetni, és teljesen automatikus legyen, és ne lehessen indítás után leállítani, tudjátok, esetleges szabotőrök miatt tervezték így! Még azzal se mennétek semmire, ha Dzsondon felrobbantja most azonnal a magával hozott bombát, már ha valóban van neki bombája. De ha van, robbantsa csak nyugodtan, valószínűleg kellemesebb halál lesz nekem is, mint ami a két bolygó ütközésekor vár rám! Semmi baj nem lesz attól ha robbant, mert ha már egyszer elindult a folyamat, attól kezdve nem számít az sem, ha most megsemmisül az irányítóközpont itt a sarkon!

—És nem érdekel téged hogy ezzel a Haddahornon levő hány millió ember halát okozod?! - kérdezte döbbenten Midzsikó.

—Nagy ügy mártírjai lesznek! Eredetileg úgy terveztük, hogy itt az ugrás idejére csak a munkaképtelen vagy más okból felesleges rabok maradnak, de mert ti valóban értesítenétek a csiszíket, muszáj voltam előbb elindítani a folyamatot, mert nem hagyhattam, hogy az igazhitűek sokéves áldozatos munkálkodása kudarcba fulladjon néhány áruló, hitetlen kutya miatt! Különben is: az igazak lelkét Haddah, a Magasztos majd kiválogatja és megjutalmazza!

—De egy rakás úrváros van odafent az űrben, a kritikus határon belül, azok is mind elpusztulnak az ugrás miatt!

—Igen, beleértve a tiedet is Midzsikó! De a tied pusztulásának örülök, a többiek meg nagyrészt akasztányok, karotányok, szóval hitetlenek. Nem dzsanarok. Nem számítanak. Na de most nem is beszélek többet veletek, hanem mert kevés már az időm, általános imára szólítok fel mindenkit aki hithű dzsanar, elmondom nekik hogy mi történik, hogy hamarosan nagy bosszút állunk a csiszíken, örvendjenek ennek, tartsanak bűnbánatot, és készüljenek a Haddahhal történő találkozásra! Javaslom nektek is hogy ne harcoljatok ellenünk, senki ellen, inkább figyeljétek az imámat, és térjete meg lélekben, hátha a Magasztos megkönyörül bűnös lelketeken, a további küzdelemnek úgy sincs semmi értelme, mert alig harmincöt percen belül mindenki elpusztul! Illetve, az ugrás következik be addigra, azután lehet hogy akár egy-két napba is beletelik míg a Haddahorn beleütközik Tlaxánba, de ez olyan mindegy, menekülésnek akkor sincs semmi esélye! Legfeljebb ha ezen egy-két nap alatt megtértek. Akkor ugyanis a lelketeket megmentitek! Ha az általános imafelhívásomra kíváncsiak vagytok, kapcsoljatok a 104.8 Mhz-re!

—Hát én nem vagyok kíváncsi rá! Midzsikó! Ez igaz?! Ez a hülye valóban elindította az ugrást?! - kérdezte Gapí.

—Igaz. - bölintott Midzsikó sápadtan. —Azt jelzik a műszereim, hogy a Haddahorn körül valóban kezd kiépülni a hipermező, mégpedig eszméletlenül gyorsan! Nem takarékoskodnak az energiával! Máris 12%-os a hipermező! Sőt úgy látom hogy már nem is kell félnem az akasztány úrvárostól, azok is észlelhatték hogy baj van, hogy mi készül, és inkább igyekeznek elszelelni! De nem hinném, hogy sikerül nekik! Nem tehetünk mást, jöjjetek gyorsan ide, sőt, inkább pucoljatok el valamerre a Mindenhatóval, én is megpróbálok meglógni, bár alig hiszem, hogy időben megfelelő távolságra kerülhetnék!

—Midzsikó, próbáld meg valamivel tönkretenni a hipergenerátorokat vagy a szinkronsint, hiszen ott vagy fölötte!

—Én sem vagyok hülye, leszórtam már néhány bombát rájuk, de úgy látom hogy nem értem el nagy eredményt, mert még mindig épül a hipermező! Eszméletlenül vastag lehet a

páncélzat ami védi ezeket, ide az akasztányok lézerágyúja lenne csak célravezető! Én mit sem tehetek! Szerintem minden fontosabb berendezésüket mélyen a talajba építették, s ezek az építmények idefent inkább csak díszletek, megtévesztésül, meg kényelmi célokat szolgálnak!

Dzsondon nagyot sóhajtott.

—Akkor nincs más megoldás, te Midzsikó próbálj eltűnni, én meg aktiválom a bombádat! Hátha mégis segít! Végülis olyan mindegy hogy így halok meg, vagy a nagy katasztrófánál! Csak azt sajnálom, hogy nem dugtalak egyszer sem ágyba! Üdvözetemet küldöm Szeretleknek is! És téged is szeretlek! Remek nő vagy! Na, akkor én most kimegyek innen gyerekek - állt fel Dzsondon - ti meg repüljétek innen a fenébe, hátha lesz nagy mázli és megússzátok! A bombához én egymagam is elég vagyok!

—Nem kell felrobbantanod magadat Dzsondon, sokkal több az esély a sikerre, ha ülünk itt nyugton a fenekünkön, s így a bolygóval együtt ugrunk mint annak felszíni objektuma, s remélhetőleg sőt valószínűleg a Haddahorn nem megy neki rögvést Tlaxánnak, s az ugrás után el tudunk repülni idejében! - mondta Százszorszép.

Ám ekkor egy kis test robbant be a kabinba, és mint egy miniatűr ágyúlövedék, szinte leverte a lábáról Dzsondont. Lángocska volt az.

—Nem, nem! Figyeljétek! Hallottam mindent! Nem az az egyetlen megoldás, hogy... - ám ekkor észrevette hogy még be van kapcsolva a mikrofon, erre előrántotta az ultrahangkését, és egyetlen mozdulattal lemetélte a műszerpult azon részét. A mikrofon azonnal kilehelte a lelkét, és a számítógép kiírt a monitorra egy hosszú hibalistát.

—Mit művelsz te?! - kérdezte elképedve Százszorszép.

—Nem akarom, hogy Dögölj meg valamire rájöjjön, hátha most is figyeli a vonalat! Midzsikó jó lesz ha legközelebb kér egy profi titkosító berendezést is a csiszíktól! Na szóval nemcsak az a megoldás, ha megakadályozzuk az ugrást!

—Hát?!

—Útközben elmondom, most nincs időnk erre! Gyere velem papamaci, meg te is Százszorszép! A többiek bújjanak be az úrhajóba, és reménykedjenek!

—De hát én vagyok a pilóta! - ámult el Százszorszép. —Nélkülem az úrhajó nem repül!

—Nem baj, nekem kell egy hipertérfizikus! Gyorsan! - sürgette őket Lángocska.

Lángocska úgy rohant ahogyan csak bírt, egy terepsikló felé, ami korábban az ideküldött műszaki osztagé volt, de gazdátlanul árválkodott ott, amióta kilőtték a tulajdonosát.

—Gyorsan, pattanjatok fel rá és kapaszkodjatok! Remélem hogy ez az irányítóközpont is olyan terv alapján épült mint az, ahol engem kiképeztek! Erre jelentős az esély, mert eltanultuk a csiszíktól mi dzsanarok is a szabványosítást!

—Mit keresel?

—Hát a kábelalagutat! Valahol a legalsó szinten kell lennie!

—Hohó, akkor várj csak! - kiáltotta Dzsondon, azzal visszarohant, s kisvártatva Bolhaeleddel tért vissza, a nagyobb gyorsaság kedvéért egyszerűen a hóna alatt hozva a férfit. —Na most már mehetünk! Te meg Bolhafészek, ha nem akarsz meghalni, mondd gyorsan hogy hol lehet a leggyorsabban bejutni az irányítóközpontba a kábelalagutakhoz, mert te kell hogy ismerd a terepet!

—De nem ismerem, sosem voltam még itt, és ha ügyis automatikus a folyamat... - nyöszörögte a fiú. Tényleg nem akart meghalni, sápadt volt mint a hó.

—Lángocska kitalált valamit! Tehát te azt találd ki, hogy hol juthat be oda! És gyorsan ha lehet, mert nincs már húsz percünk sem! Oda nézz! - mutatott az égre. Odafele mintha csak sarki fény volna, ibolyaszínű fénykör kezdett el villódzni, ahogy a ritka légkör molekuláit ionizálta a hipermező energiája.

—Hát, lehet hogy hülyeséget mondok, de szerintem a leggyorsabb úgy volna ha egyszerűen berepülnénk a földszintre, s ott a teherliften le a mélybe! De valószínűleg lőnek majd ránk!

—Nem hinném, szerintem most mindenki a főpapot hallgatja, és vagy örül, vagy rémülködik, attól függően, mennyire hívó! - legyintett Százszorszép, azzal elővett egy tüvetőt. —Ta-

possz bele Lángocska, menj neki a főbejáratnak, én utat vágok magunknak! - azzal már messziről célra tartotta a tüvetőt és tüzelt, még hozzá maximális erősséggel.

Lángocska veszettül száguldott a terepsiklóval. Remélte, nem lönek rájuk.

Hát nem is lőttek! Mindössze hat katonát láttak itt-ott, de ezek is leborultak a földre, nem is néztek semerre sem, és szorgosan imádkoztak, közben biztos a főpap rádióbeszédét hallgatva. Százszorszép ellenben a tüvetővel közben kiolvasztotta a főbejárat légzsilipjét, s ők így akadálytalanul belibbenhettek oda. Odabent sem állta senki sem az útjukat, nem is láttak ott embert, mindössze egy megfagyott hullát. Akkor fagyhatott meg, amikor a tönkretett légzsilipen kitódult a levegő, s bejött a hideg. A mínusz kétszáz fok alatti hőmérséklet egyetlen másodperc alatt megfagyasztotta, a férfi ajkáról még mindig csüngött lefelé az utolsó lehellete.

—Erre lesz a teherlift! - mutatta Bolhaeledel.

—Honnan tudod, ha még nem voltál itt?

—Más támaszpontokon erre szokott lenni!

—Remek. Menjünk le! - parancsolta Lángocska.

Beugrottak a liftbe, és Lángocska megnyomta a legalsó gombot. A lift gyorsan levitte őket, legalulra, ami huszonhat emelet mélyen volt. Dzsondon idegesen számolta magában a fogyatkozó percekét.

Odalent aztán Lángocska kiugrott, s felnézett. A mennyezeten egy rakás kábel haladt ide-oda.

—Ezt kövessük! - mutatott Lángocska egy világoszöldre. —Ez a kommunikációs gerincvezeték!

—Lőjem szét? - emelte a tüvetőt Százszorszép.

—Meg ne tedd! - sikoltotta Lángocska. —Ha szétlövöd, akkor végünk! Hanem... na már itt is vagyunk! - állt meg egy szoba előtt. Azelőtt állt két dzsanar őr is, azaz állniuk kellett volna, de a közelgő hősi halál biztos tudatában inkább térdre borulva imádkoztak.

—Őket lödd le! - mutatott rájuk Lángocska.

Százszorszép megtette ezt neki, és berohantak a helyiségbe. Odabent számos műszerpult állt, mind feketén, élettelenül.

—Ez egy tartalék irányítóhelyiség! Minden haditámaszponton szokott ilyen lenni, arra az esetre, ha a fő irányítószoba megsemmisül, vagy ha azt elfoglalja az ellenség! Ha ezt aktiválják, a másik már nem számít, kiiktatódik! Természetesen nem lehet akárkinek aktiválni, de remélem nekem sikerül! - azzal leült a legnagyobb műszerpult elé, bekapcsolta azt, s amikor a számítógép jelszót kért, ezt pötyögte be:

TSZ/ALJASKA/0063ZTL15

—Elfogadva. Rendszer működésre kész! - írta ki a számítógép.

—Remek! - és Lángocska örömeiben majdnem a plafonig ugrott. —Sejtettem, hogy a titkoszolgálat jelszavait elfogadja a katonai rendszer is, mert a titkosszolgálat magasabb prioritási fokú, hiszen gyakran katonák után kell nyomoznunk, a katonák közé befurakodott kémeket és szabotőröket lelepleznünk... - azzal a feltároló menüket nézegetve rábökött az egyikre:

—Biztos ez lesz az, a „Bosszú” nevű! - azzal aktiválta a menüpontot, s felállt. —Gyere ide Százszorszép, ülj ide, ide már te kellesz!

—De Lángocska, sejtettem hogy nem lesz jó a módszered, látod, nincs olyan pont, hogy a *térugrás leállítása*, és a *térugrás indítása* menüpont is szürke, jelezve, hogy már aktiválták, semmit sem tehetek!

—Hogyne tehetnél te lökött, ne leállítani igyekezz a folyamatot, hanem itt vannak a cél koordinátái, ezeket változtasd meg! Bármilyen ütsz is be annyiból jó lesz, hogy Tlaxán megmenekül, mert nem annak a közelébe ugrunk, de lehetőleg mégse bármit üss be hanem valami olyan helyet adj meg, ahol egyrészt nem halunk meg, másrészt nincs valami vallásőrült társaság közelében!

—Köszi! Azt hiszed a fejemben van a Galaktika teljes csillagkatalógusa?!

—Idefigyelj, van még tíz percünk, ezalatt csak beugrik valami a fejedbe! - mondta Lángocska, azzal hátrahúzódott, és máris nem volt izgatott. Most már szinte bizonyos volt benne, hogy nem lesz semmi baj. Már természetesen ha a dzsanarok jól építették meg a hipergenerátort, és nem robban a bolygó darabokra. Ami meg az időt illeti, igazat szőtt, volt még tíz percük, több is, mert a monitoron kék haladásjelző mutatta a folyamatot, a közepében citromsárga betűkkel és számjegyekkel, amik e szöveget formázták:

—Térugrásig hátralevő idő: 12 perc 40 másodperc... 12 perc 39 másodperc...

—Na mi lesz?! - kérdezte Dzsondon, aki úgy látszik türelmetlenebb volt mint Lángocska, s látta, hogy Százsorszép habozik.

—Hát nézzétek, én istenbizonny nem tudom fejből egyetlen hely koordinátáit sem, ami nem a mi naprendszerünk, én bizony csak a Nonyán bolygó környékét ismerem, mert ott tanultam meg az űrkomputeret! Csakhogy az a baj, hogy ha oda pozicionálok a Karamallát, akkor lesz belőle akkora zűr hogy csak na, mert a Nonyán naprendszerében lényegében minden bolygópálya foglalt, a legtöbb bolygó pedig vagy lakott vagy legalábbis bányák és csillagászati obszervatóriumok működnek rajtuk, és nem akarom hogy katasztrófa legyen a dolog vége! Egyetlen pályát adhatok meg csak, ahol túl nagy bajt nem okoz, de ez meg a Haddahornnak lesz régen rossz, tudniillik ez nem más mint a kisbolygóövezet! Ha oda pozicionálok, akkor a nagybolygóknak nem hiszem hogy nagy pályaelterést okozna, ellenben a kisbolygóövezetből minden meteort és más űrszemetet magához fog vonzani, két év sem telik bele, minden tönkrebombázza majd a felszínét, mintegy kiséprűzi a kisbolygóövezetet...

—Remek, ezt Midzsikó imádni fogja, hiszen ő az aki a szemétkirálynő, miért is ne tüntethetné el az űrszemetet is, a városok után kitakarítja az egész naprendszert! Csináld csak! - mondta a lánynak Dzsondon.

—Jó, de miután ugrottunk, nagyon hamar startoljunk, mielőtt telibe talál minket egy meteor! - sóhajtotta Százsorszép, azzal ráállt a koordinátákra, és gépelni kezdte az új adatokat. Amikor mindegyiket átírta, megnyomta a módosítás-gombot, leigenelte a kérdést hogy komolyan gondolja-e, majd várt.

—Célpont koordinátái módosítva. - közölte szenvtelenül a számítógép.

—Lámcsak - sóhajtotta Lángocska - jól gondoltam én, hogy bár az ugrási folyamat valóban leállíthatatlan, ezt jól mondta a főpap, csakhogy ez nem jelenti azt, hogy nem lehet módosítani a koordinátákat az utolsó pillanatig! Mert hát hogy is ne lehetne, amikor nem tudhatták előre, hogy pontosan mikor készülnek el a rendszerrel, azt nem lehet előre tudni egy ekkora iszonyatos építkezésnél, márpedig egyfolytában változik mind Tlaxán, mind a Haddahorn helye a Galaktikában, és nyilván a legutolsó érvényes és legpontosabb koordinátát kell megadniuk! Na de most ezzel a trükkel kihúztuk az egésznek a méregfogát! - és a haladásjelzőt figyelte, ami már 1 perc 11 másodpercet mutatott.

Odakint hirtelen egy test takarta el a bejáratot, majd máris rájuk tört egy természetes ember.

—Nem! Nem! - üvöltötte, és habzott a szája, ez még a szkafanderén át is látszott. S máris ott volt mellettük, kezét nyújtotta az ülésben Százsorszép felé, hogy megragadja a nő nyakát...

Ám ekkor meglódult Lángocska keze, benne az ultrahangkéssel, és a férfi mindkét csuklója lehullott. A spriccelő vér teljesen vörösre festette Százsorszép testét.

—Még szerencse, hogy szkafanderben vagyok! - mondta a lány nyugodtan.

—Dögölj meg! - kiáltotta Lángocska, azzal másodszor is villant a kése, s ezúttal derékban szelte ketté a férfit.

—Jól mondtad, ez valóban Dögöljmeg volt. - mondta Dzsondon, lenézve a hulla sisakjára.

—Szerintem kapaszkodjatok, mert már csak húsz másodperc van hátra! - mondta nekik Százsorszép.

—Gondolod hogy rázós lesz? - kérdezte elkomorodva Dzsondon.

—Persze. Ez egy egész bolygó! Ekkora űrobjektumokat eddig csak a tutuk reptettek, de kétféle, hogy a dzsanar technika volna olyan fejlett, mint a tutuké!

—Semmi vész. Midzsikó mellett már kezdek hozzászokni. Edzésben vagyok.

—Legyen igazad! - felelte Százsorszép, mindenesetre valóban belekapaszkodott a szék karfájába. Lángocska is leült egy üres székbe, s egy másikba Dzsondon, egy harmadikba pedig Bolhaeledel. S máris hatalmas rándulás következett be, minden elsötétült, Dzsondon úgy érezte, mintha a testét ezer felé szakítanák, mintha mindenfelé megnyúlna, idegei összegubancolódnának, izomszálaira csomót kötnének, a csontjait ripityára törnék, a gyomrát kifordítanák, a beleit a torkára tekernék... és még egy egész rakás olyan érzése volt, amit szavakkal ki sem lehet fejezni, de nem is akarta kifejezni egyiket sem, sőt még csak nem is szívesen gondolt később vissza rájuk.

Nem tudta mennyi idővel később tért magához, mindenesetre amikor már úgy érezte hogy képes újra gondolkodni, azt látta, hogy alig lát valamit, mert sisakjának belső oldalát vastagon borítja a hányadék. Holott eddig ez még sosem történt meg vele!

—Inkább mégis Midzsikóval utazom ezentúl! Nem igazolok át a dzsanar úrpilótákhoz! - morogta szégyenkezve. Ám szégyene nem tartott sokáig, mert ahogy a társait megnézegette, látta hogy azok is kutyaúl vannak, azok is hánytak, talán még más szégyen is történt velük. És mind kókadtak, mint az őszi légy.

És nemcsak ők, az emberek. A számítógép monitorán mindenféle értelmetlen krikszkraksz villogott ide-oda, úgy látszik elromlott benne valami. A szomszéd szobából gőz szivárgott be, és szikrák villogtak, biztos tönkrement egy csomó minden. Sőt, Dzsondon ahogy felnézett a magasba, elsápadt: egy óriási repedést látott, ami emeletek sokaságán át felvezetett egészen a bázis tetejéig, mert odafent láthatta a csillagos ég egy keskeny szeletét is!

—Gyerünk, gyorsan! Ez az egész mindenség lehet hogy percekben belül összeroskad! - kiáltotta, azzal felemelte a még mindig kornyadozó Lángocskát, talprarángatta Bolhaeledelt, és már futott is. Százsorszép követte.

—Nem a lifttel megyünk, nem lenne biztonságos, nem akarok benne ragadni két emelet között! - mondta nekik. De nem is eshettek kísértésbe, mert úgy látták hogy a lift nem működik, nem világít egyetlen lámpája sem. Nekivágtak tehát a lépcsősornak, és Dzsondon éppenséggel nem örvendett neki, hogy most gyalog kutyaagolhat fel huszonhat emeletet, de hát tényleg nem volt más választása.

Végre aztán csak felértek. Dzsondon felnézett az égre. Egészen más csillagokat látott mint korábban, de ezeket jórészt ismerte is: ezeket láthatta éjszaka a Nonyán bolygóról is! Jól választotta meg hát a koordinátákat Százsorszép!

—Gyerünk az űrhajóhoz! Remélem a csiszí űrhajó csak nem ment ripityára! - mondta.

Ebben a pillanatban gyors egymásutánban két robbanás rázta meg a talajt, s a láthatár fölött tűzgömb jelent meg.

—Lőnek ránk? - kérdezte csodálkozva.

—Dehogy, ez csak két kismeteor volt. - mondta Százsorszép.

—Kicsik, ezek?!

—Hát! Olyan öklömnyiek. Azért nagy a hatásuk, mert nagyon gyorsak. Na, igyekezzünk! Másszatok fel a siklóra, és tűzzünk innen! Nem szeretném, ha egy ilyen fenékbe találna! Remélem Midzsikó megúsza valahogyan!

Baj nélkül odaértek az űrhajóhoz, amibe eddigre már a kupleráj női is mind belezsúfolódtak. Itt aztán Százsorszép le sem vette a szkafanderét, rendbe sem tette magát, csak gyorsan felszállt, s igyekezett minél gyorsabban a hipertérbe jutni. Célpontja természetesen a Nonyán bolygó környéke volt.

Ebben senki nem akadályozta meg. Nem lőttek rá, sem a bolygóról, sem a világűrből. A világűr különben meglepően üres volt, mindössze a háttérsugárzás volt szokatlanul erős. De Százsorszép ennek is tudta az okát:

—Gondolom, az összes űrváros ami a bolygó körül keringett, ripityára ment!

—Felrobbant? - kérdezte Dzsondon.

—Naná! Hiszen ugyancsak közel voltak a Haddahornhoz! Azok nem voltak olyan erősek, mint Midzsikóé, azokat nem a csiszik generálozták... pedig alig hiszem, hogy ezt Midzsikó is túlélhette... remélem, de nem hiszek benne... nem is látom sehol a környéken...

Akkor nem is láthatta, bezzeg alig bukkant ki a hipertérből a Mindenható a Nonyán közelében, szinte telibe találta a Győzedelmest. Százsorszép roppant örömmel üdvözölte, holott Midzsikó gyönyörű úrvárosa ugyancsak siralmas látványt nyújtott! Rengeteg repedés mutatkozott rajta, számos helyen több száz méteres horpadások csúfították, egyáltalán, még egy teljesen laikus valaki is megállapíthatta róla első pillantásra, hogy ez aztán soha az életben nem fog repülni többé!

Na de arra még alkalmas volt, hogy dokkoljon rajta a csiszi úrhajó, ezt Százsorszép meg is tette, és sietett a vezérlőbe.

—Nem is tudod, hogy mennyire örülök, hogy élve látlak, Midzsikó! - kiáltotta Százsorszép, és átölelte főnökasszonyát.

—Hát még én mennyire örülök nektek! - ragyogott Midzsikó arca a boldogságtól.

—Nem is látlak bánkodni, holott totálkáros az úrvárosod!

—Kit érdekel?! Van még elég úrvárosom, de ha nem volna is: a lényeg ti vagytok! Amíg ilyen embereim vannak mint te Százsorszép, meg ti többiek mind, addig semmitől nem félek, s még ha minden vagyonomat elveszteném is egy pillanat alatt, semmi az, mert veletek akár-mikor újrakezdek és újrateremtek mindent! - azzal kibontakozott Százsorszép öleléséből, előresietett, de nem Dzsondonhoz lépett hanem Gapihoz, s most őt ölelte át. —Végre velem vagy! Édes kislányom! - és átölelte Gapit, miközben kibuggyant a könnye is. S ezt mindenki elképedve nézte, mert még soha nem látták sírni Midzsikót.

Ám másnak sem maradt száraz a szeme, e jelenetet látva ugyanis Lángocska is sírni kezdett, és Dzsondon mellé állva átölelte annak... no, nem a derekát, mert a feje alig ért Dzsondon köldökéig, de mindenesetre erősen hozzá törleszkedett, mire Dzsondon leguggolt, és megsimogatta az egykori kémnő fejét.

—Nyugi! Van, aki téged is szeret ennyire! Itt láthatod magad előtt!

—Hát így kitaláltad, hogy mi bánt engem?!

—Igazán nem volt nehéz!

És Dzsondon valóban jól értett a gyerekek nyelvén, mert nemcsak azt találta ki, hogy Lángocskát mi bántja, de furcsa hiányérzete támadt hirtelen! Vizslató szemekkel pillantott körbe a vezérlőben, s egyszer csak megtalálta akit keresett: megakadt a szeme Szeretleken! A kislány egy nagy műszerpult mögött állt, onnan kandikált ki fél szemmel, mert csak a fél arcát lehetett látni, ömlött a könnye, de csak csendben sírt, és egy szót sem szólt.

Na de több sem kellett erre Dzsondonnak! Felállt, Lángocskát egyszerűen a nyakába vette, és máris ott termett Szeretlek mellett, mindössze három hatalmas lépéssel.

—Kapaszkodj a fülembe Lángocska, mert a kezem most másra kell! - szólt, azzal két karját kitárta Szeretlek felé.

—Hoppá! Ugorj a karomba, kislányom!

Erre Szeretlek szeme felcsillant, és máris Dzsondon derekán csüngött. Dzsondon pedig odavitte Szeretleket Gapi mellé, s megmutatta neki.

—Nézd csak meg őt jól, Szeretlek, mert ő az a Gapi, akiért annyit fáradoztunk! Nézd csak meg jól! Ugye, hogy milyen nagylány! Látod, neki már nincs szüksége külön apucira! Nem kell féltékenynek lenned, mert továbbra is te leszel az én édes pici leányom! Hogy is ne lennél az, hiszen szeretlek!

Most azonban megszólalt Midzsikó.

—Na és most hogy megvolt a könnyes, érzelemdús viszontlátás, meséljétek el, hogy miként menekedtetek meg! Bár azt hiszem kitalálom! Egyszerűen megvártátok a Haddahorn ugrását a felszínen, s mert az nem ütközött azonnal Tlaxánnak, volt időtök elmenekülni az úrhajóval!

—Majdnem eltaláltad, de csak majdnem! A mi történetünk sokkal érdekesebb, tehát előbb mondd el te, hogy te miként menekültél meg! - kérte Dzsondon.

—Ó, hát amit én csináltam, abban igazán nem volt semmi látványos vagy különleges, mindössze a szokásos hajmeresztő mutatványaim egyike! Amilyen gyorsan csak tudtam, igyekeztem minél távolabb kerülni a Haddahornától, közben saját hipermezőt építve, s az utolsó pillanatban ugrottam! Mindössze fél bolygóátmérőnyire! Na de hát ez nagyon közel

volt, plusz még természetesen a Haddahorn gigászi hipermezeje is torzította az enyémet, bár ezt igyekeztem kiegyensúlyozni, de tökéletesen természetesen nem ment, szóval az eredményt láthatod az űrvárosomon! De megúsztam! Most már azonban nem tűrök több kifogást, halljunk benneteket!

—Helyes. - azzal Dzsondon leemelte a nyakából Lángocskát, és így szólt Midzsikóhoz:

—Ugye te azt mondtad, hogy én vagyok Lángocska apja? Hogy ő az én felelősségem, hogy te nem vagy az anyja, csak én az apja?!

—Mire ez a felelősségre vonó hang, biztosra vehetitek, hogy már lényegesen árnyaltabb a véleményem Lángocskáról, hiszen megmenekült Gapí, s ebben neki jelentős szerepe volt!

—Jelentősebb mint hiszed! Na de most csak az a lényeg, hogy Lángocska az én gyereke, nyilvánvaló tehát, hogy minden ami Lángocskáé, az az enyém! Továbbá, tudom hogy össze vagyunk házasodva, de azt is tudom mert mondtad előre, hogy ez nem igazi házasság! Most azonban én itt mindenki előtt teljesen hivatalosan és ünnepélyesen, meg ahogy ez szokott lenni, megkérem a kezedet! Úgy értem tehát, hogy szeretném ha igent mondanál arra, hogy úgy tekintsük, hogy mégis igazi volt az a házasság, és igazán férj-feleség vagyunk, és ásó-kapa meg ahogy az a regényekben írva szokott lenni, és ezt nemcsak én szeretném hanem Lángocska is, meg biztos ezt akarja Szeretlek is, hogy tehát igazi család legyünk! Úgyis együvé tartozunk mert te is nőket mentesz, meg én is, lefekvést is ígértél nekem, és az mégis illendőbb házasság után, na de mielőtt elsietnéd a válaszadást, közlöm gyorsan, hogy ne hidd ám, hogy egy bunkó csatornatöltelék veszel férjedül! Én ugyanis vagyok majdnem olyan gazdag, mint te!

—Mit beszélsz?! - képedt el Midzsikó. —Talán bizony rólad is olyasmi derül ki, mint Lángocska kedvenc szentimentális regényeiben, hogy titokban herceg vagy, csak elcseréltek a születésedkor?!

—Nincs nemesi rangom. Én legalábbis nem tudok róla! De vagyonom van, még ha nem is könnyen realizálható, igazán látványos és jókora hozományt adhatok neked ugyanis, és tudd meg, hogy épp Lángocska jóvoltából! Én ugyanis ha úgy veszem király vagyok. Olyan király, akinek alattvalói elég kislétszámúak, ellenben az országa annál nagyobb: tudniillik egy egész bolygó!

—Nem értelek!

—Nászajándékként neked adhatom a Haddahorn bolygót!

—Most már aztán végképp nem értek semmit!

—Akkor tudd meg, hogy hála Lángocska legjobbkor jött ötletének, el tudtuk intézni, hogy a Haddahorn térugrása ne Tlaxán közelébe történjék, hanem ide, a Nonyán naprendszerébe, a kisbolygóövezetbe! Szerintem ha alaposan megkukkolod az eget arrafelé a csiszi űrhajó műszereivel, máris láthatod! Na és hát a Haddahorn a maga nagy tömegével szerintem néhány éven belül tisztára seprüzi azt a bolygópályát, minden kisbolygó, meteor és por lehullik a felszínére, az ütközések kinetikus energiája megolvasztja a fagyott felszínt, ebben segít természetesen a napsugárzás is, ami csekélyebb lesz természetesen mint ami a Nonyánt éri, de arra elegendő, hogy épp olyan legyen ott az időjárás, mint amit a dzsanarok eredetileg akartak, hogy tehát az egyenlítő környékén legyen annyira meleg, mint most nálunk a mérsékelt éghajlati övben, lesz tehát légkör, óceánok, minden! S ez remek dolog, mert ez valaha emberek által lakott bolygó volt, vagyis újra lehet majd élni rajta temérdek embernek! És mert ez Lángocskának hála történhetett meg, miatta került a mi naprendszerünkbe e bolygó, emiatt ez a bolygó tulajdonképpen az övé! Vagyis az enyém, mert Lángocska is az enyém, te mondtad! E bolygó tehát csak akkor lehet a tied, ha elfogadsz engem is! Meg a lányomat, Lángocskát is! Árukapcsolás! Mit szólsz ehhez, üzletasszony?!

—Elfogadlak én benneteket bolygó nélkül is, el sem képzeled mennyit aggódtam miattatok! Különbösen is, mire mennék azzal a bolygóval, az még tele van dzsanar katonákkal, sőt, más vallásőrültek katonáival is, fegyverekkel, hogy is hódíthatnám meg azt...

—Megteheted, van elég pénzed magánhadseregére! De meg aztán ez felesleges is. Elég ha vársz egy kicsit, s az idő és a meteorok megtisztítják neked. Mit gondolsz, túléljük ha rájuk zúdul a kisbolygóövezet minden űrszemete?! Amikor már minden lepotyogott ami lepo-

tyoghatott, odamész, és tiszta lesz a föld és ég egyaránt neked, mert az égi szemét eltünteti a földi szemetet, a fegyvereket és a katonákat! Mindenki meg fog halni, s te egy új, tiszta világot kapsz!

S ebben a pillanatban megszólalt Szeretlek:

—Nem akarom, hogy meghaljanak a lányok!

—Hát beszélsz?! Jaj de örülök neked! - ölelte át őt Midzsikó.

—Nem akarom, hogy meghaljanak a lányok. - ismételte makacsul Szeretlek.

—Milyen lányok?

—Ők! - mutatott Gapíra Szeretlek.

—De hát Gapí már itt van, és mindenki más is aki ott... - kezdte Midzsikó, majd elhallgatott. És ismét átölelte Szeretleket.

—Igazad van! Okosabb vagy mint én! Hiszen csak a dzsanarok bordélyából mentettük ki a nőket, biztos vannak még más bordélyok is a Haddahornon, meg a bányákban is dolgoznak nők... igazad van! De ezt én nem tudom megoldani. Ehhez kevés az erőm. És ha toborzok is magánhadsereget, nem érnék oda időben! - és megindult az ajtó felé.

—Hová igyekszel? - kérdezte Dzsondon.

—A Mindenhatóra. Az még tud repülni. Megyek vele a csiszikhez!

* * *

A csiszik nagy-nagy megdöbbenéssel vették tudomásul, hogy miféle merénylet készült ellenük! De elhitték, mert hiszen ennek igazán látványos bizonyítékát nyújthatta Midzsikó a Haddahorn nagy hipergenerátoraival! A csiszik odarepültek, pontosabban küldtek oda sok Sárkány típusú harci robotot, ezek megtisztogatták a terepet a fegyveres ellenállás minden morzsájától, bár olyan nagyon sokat nem is kellett harcolniuk, mire odaértek, sokkal inkább a mentési munkálatok hárultak rájuk, mert iszonyúan tönkre lett már bombázva a felszín a kisbolygóövezet meteorjaitól. Holott tulajdonképpen olyan nagyon sok találatot nem is kapott még a Haddahorn, de az a néhány is elég volt ahhoz, hogy forrjon a felszínen a sok szilárd levegő, iszonyatos „föld”rengések voltak, amiknél természetesen nem igazán a föld rengett, inkább a fagyott légkör és óceán. Mindenesetre a legtöbb dzsanar bázis ettől kártyavárként omlott össze.

Ilyen körülmények közt nem csodálható, ha a kényszermunkások többsége bizony meghalt, különösen a beomlott bányákban! Sokakat azonban mégis megmenthettek a csiszik, s ezek épp hogy főleg a nők közül kerültek ki, mert ők valóban bordélyokban raboskodtak, a felszínen, tehát legalább a bánya nem omolhatott rájuk!

S ekkor, amikor már az egész bolygón végre béke volt, eltekintve a kiolvadó légkör okozta iszonyú viharoktól és özönvízszerű esőzésektől, maga elé hívatta Midzsikót a csiszik királynője, Áaeu, és így szólt hozzá:

—Úgy hallottam, tönkrement az űrvárosod, Midzsikó!

—Az egyik a sok közül. Igen.

—De ez volt a legszebb, nem?

—Hát igen, bizony!

—Kapsz helyette egy sokkal szebbet. Egy olyat, ami százszázalékosan csiszí építésű, még fegyverek is lesznek rajta, no nem a legmodernebb fegyvereink, de olyanok, hogy azért jobbak legyenek, mint bármi ismert barbár fegyver!

—Köszönöm szépen!

—Nem kell köszönnöd, mi tartozunk hálával neked! De csak egy feltétellel kapod meg.

—Mi az a feltétel?

—Az, hogy nem leszel csiszí.

—Tessék?!

—Ha ugyanis csiszí leszel, akkor semmi szükséged nem lesz erre, akkor egészen más sorsot szánunk neked.

—Igazság szerint nem gondoltam még rá, hogy csiszí legyek! Azaz, már tulajdonképpen gondoltam erre sokszor, de mindig úgy döntöttem, hogy *nem*! Nekem egyszerűen nem érne meg!

—Pedig én kifejezetten megkérlek rá Midzsikó, hogy légy csiszívé!

Midzsikó kihúzta magát, s úgy érezte ennél nagyobb megtiszteltetés már csak akkor érheti, ha maga Isten kéri meg valamire. A csiszí királynő megkéri! Őt, Midzsikót! Ez ám a dicsőség, ez ám a diadal, lám, ennél szebb bizonyítéka nem is kell annak, hogy vitte valamire!

—Nézd királynő, én nagyra értékelem hogy megkérsz rá hogy legyek csiszívé, de az az igazság hogy én szeretek nagy, hatalmas valaki lenni! Ti meg életem végéig csak a befogadott barbárkát látnátok bennem, és nekem tulajdonképpen családom is van, Dzsondon, aki bár nemrég lett a férjem, de remekül megvagyok vele, és eszem ágában sincs más férfiakkal lefeküdnöm udvariasságból, márpedig a csiszik közt...

Elhallgatott, mert látta hogy a királynő legyint egyet. Ebből megértette, hogy a királynő tudta előre, hogy ezzel fog érvelni, s felkészült rá.

—Idefigyelj Midzsikó, te nem vagy közönséges barbár! Te már eddig is a mi Barbár Barátunk voltál! Mi tehát nagyon hálásak vagyunk neked, és cseppet sem csak egy közönséges barbárt látnánk benned! De meg hát nem is kívánnánk, hogy lemondj arról amit eddig tettél, mert az kárára volna a világnak. Egészen különleges sorsot szánunk neked, ha úgy döntesz hogy csiszí leszel! De mielőtt ezt elmondom, foglalkozzunk csak egy másik személlyel, aki bár nagyon picike, de nálad is nagyobb hős a szememben! Gyere csak ide! - intett a királynő Lángocskának. Aki ott volt ugyan e fogadáson, de szerényen meghúzódott a háttérben. Nem is tudta eddig, miért kívánja őt is látni a csiszí királynő, holott személyesen meg lett hívva, s nemcsak ő, de Dzsondon és Százszorszép is.

—Arról van szó - mondta neki a királynő - hogy nagyon részletesen áttanulmányoztam a történeteket, és ebből világosan megértettem, hogy Midzsikó bár valóban a mi Barbár Barátunk, de ő az utolsó pillanatig nem tudta, hogy mi készül ellenünk, és amikor megtudta, bár nyilván szívesen megmentett volna tőle minket, de erre nem volt se módja, se ötlete! Te voltál az, Lángocska, akinek a fejéből kipattant a megmentő, zseniális ötlet, az, hogy megváltoztassátok a koordinátákat! Ezt végül Százszorszép tette meg, akinek szintén hálával tartozunk, s e hálánkat ki fogjuk fejezni neki! Ez pedig az, hogy ha Százszorszép úgy dönt hogy csiszí lesz, akkor rögvest kinevezzük Csisziföld Hősenek, életnagyságú tömör arany-szobrot kap a Hősök Csarnokában, neve felkerül a dicsőséglistára, egész életére fel van mentve minden munka alól, bár ezzel a hősök nemigen szoktak élni, de azért kihangsúlyozom hogy van lehetősége a semmittevésre mert ez neki szabad, és azért mondom el ezt, mert tudom, hogy egy agyondolgoztatott valahai barbár el sem tud képzelni ennél szebbet!

—Én igen. - mondta azonnal Százszorszép. —Ugyanis meg kell mondjam, hogy Midzsikó mellett cseppet sem voltam agyondolgoztatva, mert igaz hogy naphosszat csak ürrepültem, de alig néhányszor muszájból, inkább csak gyakorlásképpen, de ezt kimondottan élveztem!

—Ha akarod, semmi akadályja annak, hogy úrpilóta legyél nálunk! Vagy bármi ami akarsz! Ha azonban úgy döntesz hogy nem leszel csiszívé, akkor te is kapsz tőlünk egy úrhajót, olyasmit mint Midzsikó úrhajója, a Mindenható, s ez csak a tied lesz! Rajtad múlik, hogy miként döntesz!

—Én, izé... a döntéssel megvárom Midzsikót! Én neki nagy hálával tartozom, szóval, az ajánlatod megtisztelő, de azt hiszem királynő hogy megkönnyítené a döntésemet, ha előbb Midzsikó döntene, mert ha ő úgy dönt hogy csiszí lesz akkor egyértelmű hogy én is az leszek, ha ellenben ezt elutasítja, akkor ugyancsak fel van adva nekem a lecke!

—Jó, még úgyis gondolkozhatasz, mert most tényleg Lángocskáról akarok beszélni. Mert bár te változtattad meg a koordinátákat Százszorszép, de az ötlet mégis Lángocskáé volt, s végtére nélküled is megtehetette volna, mert bármit ír be találomra, a Haddahorn már nem Tlaxán veszélyes közelségében bukkan fel a hipertérből! Tehát bár Százszorszép tettét mi csiszik nagyra becsüljük, de a legnagyobb hős jelenleg mégis Lángocska a szemünkben! Biztosíthatok róla mindenkit, hogy jelenleg igen kevés csiszí élhet Csiszillában, aki ne hallott

volna a történelekről, s aki hallott, az kivétel nélkül mind úgy gondolja, hogy Lángocska sok-sok millió csiszi életét mentette meg, s egész bolygónkat, a csisziség szülőhazáját, Tlaxánt! Lángocska tehát most teljes joggal vélheti úgy, hogy nem él olyan csiszi a világmindenségben, aki ne érezne nagy-nagy hálát iránta, és mindenki forrón szereti őt!

Márpedig aki ekkora jót tesz a csiszíknak, azt többé nem tekinthetjük úgy, hogy barbár! Ez merő képtelenség a szemünkben! Én, a csiszík királynője tehát kijelentem minden csiszi nevében, a még ezután születők nevében is, s a holt csiszík nevében is akik velünk élnek a kibertérben, hogy Lángocska teljesen mindegy hogy mit tesz ezentúl a jövőben, ő akkor is csiszi! Azért az, mert sok-sok millió csiszi életét megmentette! Lángocska még akkor is csiszi a szemünkben, ha valamikor a jövőben előre megfontolt szándékkal, nagy gonoszul megölne néhány csiszit akármiért is, azért csiszi, mert ennél jóval több csiszit mentett meg! Lángocska tehát mindenféleképpen megkapja a Csisziföld Hőse kitüntetést, az aranyszoborral.

Na de ez még nem minden. Mert hát ugyan kiben bízhatna meg Csisziföld, ha nem abban, aki sok millió csiszit megmentett! Én tehát mint királynő, megfontoltam a kérdést, s úgy döntöttem, hogy felajánlom Lángocskának, hogy töltsön be komoly feladatkört a csiszi társadalom életében, amire nemcsak az iránta érzett bizalom jogosít fel, de zseniális ötletessége is, valamint az, hogy tudom hogy mennyire sóvárog a szeretetre! Márpedig alapelv nálunk csiszíknél, hogy annál alkalmasabbnak tartunk valakit vezetői pozícióra, minél jobban igényli s minél jobban képes adni a szeretetet! A vezetőket ugyanis mindenki illik hogy szeresse, de a vezető is kell szeresse a vezetettjeit! Én könnyedén el tudom képzelni, hogy Lángocska valamikor akár alkirálynő is legyen, elég fiatal még hozzá, hogy megtanuljon mindent, amit kell! A megfelelő iskolát el kéne ugyan végeznie, de nem hinném, hogy ez bármi különösebb nehézséget okozna neki, tudod Lángocska, nálunk az iskola cseppet sem olyan mint az ügynökiskola a dzsanarok közt, nálunk az iskola a legkellemesebb dolgok egyike!

De tudom azt is, hogy Lángocska nem szívesen hagyná el új családját, Midzsikót és Dzsondont. Ez azonban nem is szükséges! Azt találtam ki, hogy mert Lángocska ötlete miatt került oda a Haddahorn ahol most van, emiatt az Lángocska tulajdona, jól gondolja ezt Dzsondon! Ha úgy vesszük, Lángocska egyszerűen ellopta a Haddahornt a dzsanaroktól, még inkább azonban úgy mondhatjuk, hogy a Haddahorn Lángocska hadizsákmánya! De mert Lángocska még kiskorú, emiatt úgy illik hogy a szülei, Dzsondon és főként Midzsikó irányítsák e bolygó mindennapjait, nekik ugyanis sokkal nagyobb a tapasztalatuk ebben, Midzsikónak mindenképpen. Na már most ha Midzsikó úgy dönt hogy ő többé nem a Köztársaság polgára hanem a Haddahorn királynője, hogy az tehát az ő saját országa, akkor ugyan ki tiltakozhatna ezellen?! És mint a Haddahorn királynője, megteheti, hogy kéri Csisziföld segítségét bolygója rendbetételére. Amennyiben ezt kéri, úgy Csisziföld szívesen segít neki. Különösképp azonban akkor, ha Midzsikó azt mondja, s természetesen Lángocska is, hogy az ő országuk-bolygójuk társulási szerződést akar kötni Csiszifölddel! Ami azt jelentené, hogy elismerik, hogy haláluk után, tehát miután Midzsikó is, Dzsondon is és Lángocska is meghalt, reméljük minél később, azután a Haddahorn örökös csiszi tulajdon! Csisziföld pedig vállalja, hogy ezalatt a Haddahornt berendezi éppoly kellemesen mint bármi más csiszi bolygót, teljesen ingyen, ugyanakkor amíg csak él, addig Midzsikó ott a királynő, és azt csinál amit csak óhajt, nem kell tehát párzania még udvariasságból sem senki csiszivel, ő szabhatja meg, hogy a bolygóra kit enged betelepíteni és kit nem, bár helyesnek látnánk ha a csiszíknak eleve engedélyezné a letelepedést korlátlanul, mert ha nem mennek oda csiszík, nem is tudják a bolygót rendbetenni! Ekkor úgy tekinthetnénk Midzsikó bolygóját, mint egy olyan bolygót amely nemcsak elindult a csiszisedés útján, de lényegében már csiszi is, csak némi idő kérdése az egész! Nem is egy ilyen bolygónk van már. S ez amiatt is érdeke volna Midzsikónak, mert hiszen népe meglehetősen kis létszámú, úgysem lenne képes belakni egy egész bolygót! Ekkor iskolákat is építenénk a Haddahornon, ott tanulhatna Lángocska is...

De a királynő be sem fejezhette, mert Midzsikó előrelépett, megölelte, s ezt mondta:

—Ne is beszélj ennyit drága barátnőm, már régóta úgy tekintelek, mint a királynőmet, legyen úgy, ahogy azt te akarod, mert én korlátlanul megbízom benned! Én csak azt az egyet szögezem le, hogy ami a párzást illeti, senki ne számítson rám, mert nagyon kevés embert tartok méltónak rá, hogy megajándékozzam az ölelésemmel! Mindezideig egyedül csak Dzsondon az, aki erre érdemesnek találtatott! Ez akkor is így van, ha bárki emiatt túl gögösnek tart is! Minden másban azonban rád bízom a döntést! Már amiatt is, mert jólesik ugyan ha egy bolygó királynőjének tudhatom magamat, de ennek úgysem lesz nagy gyakorlati jelentősége, mert én jobb szeretek a világűrben kóborolni! De remélem, felvállaljátok a Haddahorn megvédelmezését is?

—Természetesen! Bár nem hinném hogy erre sor kerülne. A Köztársaság bolond lenne velünk összezördülni!

—Ó, nem is arra gondoltam én, hanem a különböző elvakult vallási csoportokra!

—Azoktól sem kell tartani, mert azok most egymást ölik. Tudd meg ugyanis, hogy nem maradt ám titok, hogy mi történt a Haddahornon, hogy Dögöljmeg szentatyja indította el váratlanul az ugrást, márpedig emiatt sok millió ember lelte a halálát a Haddahorn körül kerिंगő különböző akasztány és karotány úrvárosok felrobbanásakor! S most ezek mind a dzsanarokra támadtak bosszúból! De Karamalla lakói is segítséget kértek más népektől, pofátlanul még tőlünk is, de tőlünk ugyan hiába a történtek után, ám más bolygók, főleg amelyek szintén dzsanar vallásúak, segítenek nekik, tehát most nagyban áll a harc.

—És nem félsz, hogy idővel megint megpróbálkoznak egy hasonló merénylettel?

—Nem. Mire ezek megint összefognak, már lesz olyan úrvédelmi rendszerünk, hogy ha felbukkan váratlanul egy bolygó, percekben belül odébb teleportáljuk, átrakjuk valami veszélytelen helyre.

—Perceken belül?! Egy egész bolygót?!

—Midzsikó, tudd meg, hogy nekünk csisziknek is vannak hagyományos szövetségeseink, s ezek a tutuk! Tudod, sok olyan barbár nép van, mely nem akar csiszi lenni, de hagyományosan jó kapcsolatot ápol velünk, s irigylő a fejlettségünket, s ezeket olykor segítjük ezzel-azzal; mi épp így vagyunk a tutukkal! Nem akarunk tutuk lenni, de jó a viszonyunk velük, s néha megsegítenek minket ezzel-azzal! És biztos hogy megkapjuk tőlük a megfelelő ismereteket. A tutuk nem szoktak lelkesedni sem a bolygók elpusztításáért, sem a vallásörültekért, ellenben kedvelnek minket, mert a csisziket ős-tutuknak tartják. - majd a királynő ránézett Százsorszépére. —Na, hogy döntöttél?

—Döntésem most már egyszerű, mert Midzsikó is döntött! Én mától csiszi vagyok, de olyan csiszi, aki Csisziföld Hőse, s mint ilyen, szabad akaratomból munkámnak azt választottam, hogy Midzsikót szolgálom! Ugyanakkor szeretném ha e szolgálatot a saját úrhajómmal végezném, ha ez nem nagy szemtelenség!

A királynő felkacagott.

—Szegénykém, ha csiszi vagy, semmi nem lehet ami a *sajátod*, mert minden a közösségé! De arról lehet szó, hogy kapj egy úrhajót örökös *használatba*.

Ezután a királynő felállt.

—Már csak egy kötelességemnek kell eleget tegyek. Igen kellemes kötelességemnek, s ez is Lángocskával kapcsolatos. - azzal a leányra nézett. —Tudd meg, hogy megbízható információk szerint nem te vagy az egyetlen törpe ügynőke a dzsanar titkosszolgálatnak... azaz nem te *voltál*, mert már nem vagy az! És tudd meg azt is, hogy ezeknek mind azt mondják, hogy baleset érte őket fiatal korukban.

—Tessék?! - sápadt el Lángocska. —Csak nem arra célzol, hogy...

—Lángocska, eszedbe idézem hogy nem akárkivel beszélsz hanem a csiszi királynővel, márpedig én a népem körében majdhogynem szent személynek számítok, sőt, szinte istennőnek, s mint ilyen nem szokásom célozgatni! Én tehát neked határozottan *állítom* azt, hogy téged, mint ahogy a többi törpe ügynököt is, szándékosan megnyomorítottak gyermekkorodban, s csak hazudtak neked balesetről. Olyan gyermekekkel teszik meg ezt, akik senkinek sem kellenek. Tehát nagyon jól tetted hogy ott hagytad őket, ne legyen lelkiismeretfurdalásod amiatt, amit tettél!

Ugyanakkor ne is keseredj el. Tudod hogy mielőtt elém vezettek téged, alaposan megvizsgáltak az orvosaink. És közölték velem, hogy semmi különösebb orvosi rafinéria nem kell hozzá, hogy visszanyerd a magasságodat mindössze három-négy év alatt! Ezt tulajdonképpen a dzsanar orvosok is megtehették volna veled, de eszük ágában sem volt, te törpeként kellettél a titkosszolgálatnak. Csak hazudták azt, hogy nem segíthetnek rajtad. Szóval nem kell hogy örökké törpe maradj, s persze annyi biztos, hogy ha mi kezelünk, kevesebb lesz a mellékhatás is, éppenséggel semennyi!

Lángocska lehajtotta a fejét.

—Köszönöm, királynőm!

—Nem is örülsz?

—De igen, de... de... ha nem leszek kicsi, akkor... akkor...

S erre megszólalt Midzsikó:

—Akármilyen nagy legyél is, örökké az én kislányom maradsz!

—És én leszek a te papamacid! - mondta neki Dzsondon.

Maga a csiszi királynő pedig felemelte őt, magához szorította, s ezt suttogta a fülébe:

—Sőt még engem is szólíthatsz akármikor úgy, hogy *anyuci*!

Vége

Elkezdve: 2003.12.26., 14 óra 07 perc

Befejezve: 2004.01.04., 21 óra 09 perc